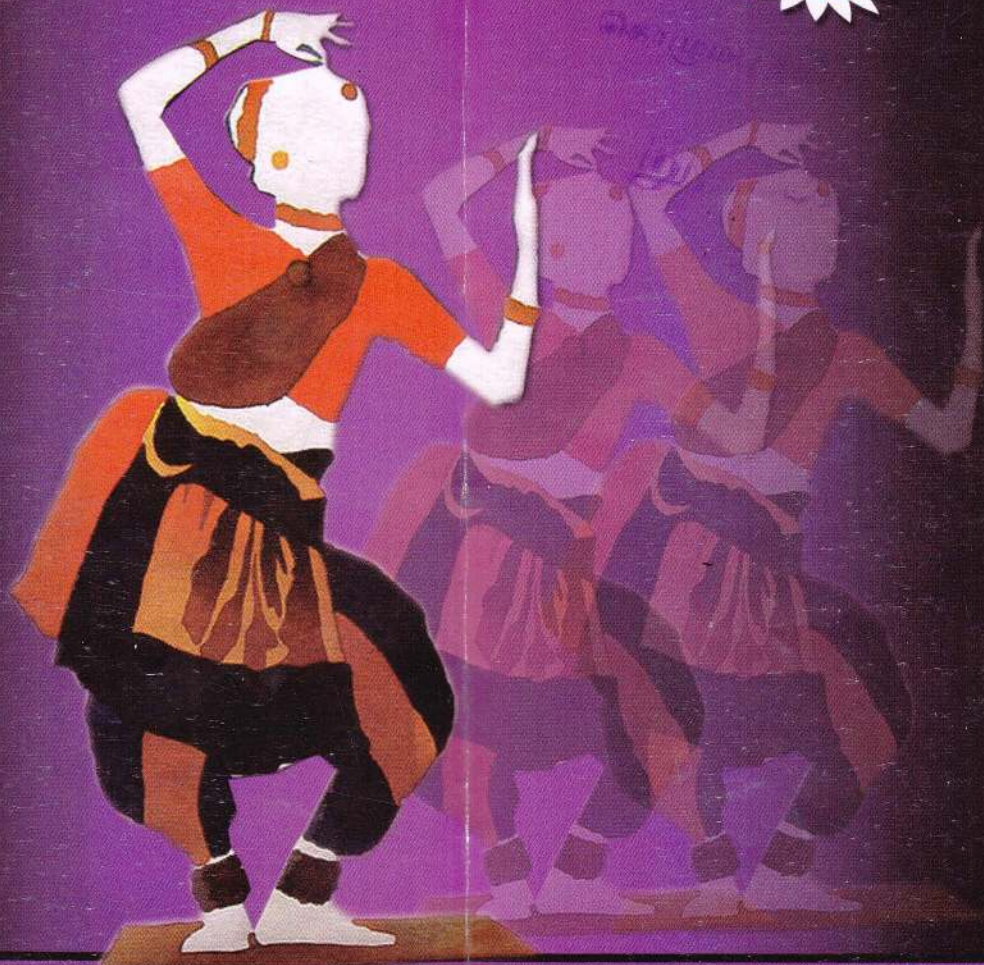

ஆர்ப்பாட்டி

புத்தக உரிமையாளர் : க.புரண்தரன்

43

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை

சித்திரம் - 2012

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

60/=

நுதியினுள்ளோ...

கவிதைகள்

விவலிப்பன்னை அத்தான்
 விஷல்வந்தான
 விசுமேசன் ராஜ்
 விடாகேஸ்
 சத்தியமலரவன்
 வேந்தகேள்யன்
 புவேசலியூர் வேவந்தகுமர்
 மக்துரிசன் ஷிஹர்

சிறுகதைகள்

மீனா சிவகாமி
 முதுவலியசைபட் ராய்
 சூய ராஜகேசவன்
 கபரண்சுரன்

கட்டுரைகள்

சமீபநகன்
 தவசுதன்
 க.நவம்
 உ.பயூர் வீரநகககன்
 அந்தவிஜீவன்
 யோகேசவன் சிவகாமசம்

நெட்கர்ணல்

ச.விஜயசின்ன்

மதிப்பீடு

சு.கலாமணி

நூல் அறிமுகக் குறிப்புகள்

சி.சத்திராஷ்கரன்

கலை இலக்கிய சீகழ்வு

பேசும் இதயல்கள்

அட்டைப்படம் = நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2012 சித்திரை இதழ் - 43

பிரதம ஆசிரியர்

கலாமணி பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலடிப்பிளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank
Nelliady
A/C - 8108021808
CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

- ஆசிரியர்

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் நம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!.

- பாரதிதாசன்-

மாணவர்களிடையே நிகழும் கலாசாரச் சீரழிவுகளுக்கு யாரை நோவது?

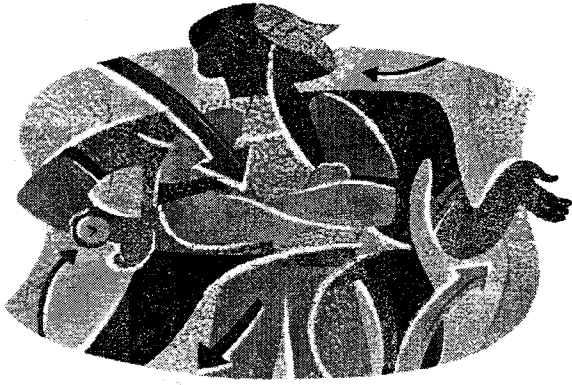
இன்றைய நாளிதழ்ச் செய்திகளில் பரவலாக இடம்பெறுவது மாணவர்களின் பிறழ்வு நடத்தைகளும் அவற்றின் பேறான கலாசாரச் சீரழிவுகளுமே. போருக்குப் பின்பான ஒரு சமூகத்தில் (Post-war society) மாணவர்களின் கட்டற்ற போக்கும் யாரையும் பொருட்படுத்தாது எதனையும் செய்து விடலாம் என்ற உணர்வும் தமிழ்ச் சினிமாவுக்குரிய "ஹீரோ"த்தனமும் விரும்பத்தக்கவை அல்ல.

இத்தகு நிலைமையில் மாணவர்களை மட்டும் குறை கூறுதல் பொருத்தமாகுமா என்பதே எம் முன்னால் உள்ள நியாயமான கேள்வி. நாம் எல்லோரும் எம் பொறுப்புகளைத் தட்டிக் கழிக்கிறோமா என்று எம்மையே நாம் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. குடும்பம் என்ற வேலி, உறவு என்ற பிணைப்பினுள் எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய வலிமையை இன்றும் கொண்டிருக்கின்றது என்றே நாம் நம்புவோமாயின், எமது பிள்ளைகளின் நடத்தைகளைக் கண்காணிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் அவர்களின் நடத்தைகளை ஆற்றுப்படுத்த வேண்டிய கடமையும் குடும்பத்திலுள்ள மூத்தோருக்குரியதே.

"வாசிப்பு மனிதனைப் பூரணத்துவம் அடையச் செய்யும் என்ற வாசகம் மறக்கற்பாலதன்று. வாசிப்பினூடேயே பரந்த அறிவை மனிதன் காலாகாலமாகப் பெற்று வந்திருக்கிறான். சமூக நியமங்கள், சமூக விழுமியங்கள் போன்றவற்றையும் வாசிப்பு நூல்களினூடாகவும் நடைமுறைகளினூடாகவும் நாம் எமது சந்ததிக்குக் கடத்தி வருகின்றோம். மாணவர்களை வாசிப்பின்பால் ஆர்வங்கொள்ளச் செய்தலிலும் நல்ல நூல்களைத் தேடிப் பெற்று வாசிப்பில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தலிலும் பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், பாடசாலை, சனசமூக நிலையம் போன்ற சகலரினதும் செயற்பாடுகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. பாலர் முதல் பல்கலைக்கழகம் செல்லும் மாணவர்கள் வரை வாசிப்பில் நாட்டம் கொள்வாராயின், அவர்களின் தேடல் முயற்சிகளின் பலாபலன்கள் எமது சமூகத்துக்கே சுவரும்.

-க.புரந்தரன்

நூலகம்

கருத்துப் பரிமாற்ற ஊடகமாக மொழி

பேச்சு அல்லது எழுத்து அல்லது ஜாடை சார்ந்த குறியீடுகளையும் அவற்றை இணைப்பதற்கான விதிகளையும் உள்ளடக்கிய தொடர்பாடலுக்கான ஒரு முறை சார் தொகுதியே மொழி ஆகும் என நாம் மொழிக்கு வரைவிலக்கணமொன்றைக் கூறிக் கொள்ள முடியும். அதாவது, தொடர்பாடலில் பிரயோகிக்கப்படும் ஒரு குறியீட்டுக் குறி (Symbolic Code) முறையே மொழி ஆகும்.

மனிதனை ஏனைய விலங்குகளிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் இயல்புகளில் ஒன்றாக மொழி உள்ளது என்பதை எம்மால் மறுக்க இயலாது. இங்கு மொழியுடன் அறிகைச் செயற்பாடுகளும் முதன்மை பெறுகின்றன. மேலும் அறிகையின் விருத்தியில் மொழி பெரும் பங்கு வகிப்பதால் மொழி பற்றி, உளவியலாளர்கள் அதிக அக்கறை காட்டியுள்ளனர். சிந்தித்தல், பிரச்சினை தீர்த்தல், புதியன படைக்கும் ஆற்றல் என்பன நிகழ்வதற்கு உதவுகின்ற குறியீடுகள், விதிகள் ஆகியவற்றினை வழங்குவதன் மூலம் மொழியானது அறிகை உளவியலின் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியுள்ளது.

மனிதன் ஒருவன் தனது நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தி நெறிப்படுத்தவும் மொழி உதவுகின்றது. அத்துடன் ஏனையவர்களுடன் தொடர்பாடலை மேற்கொண்டு தனது சூழலிலிருந்து தனக்கு வேண்டியவற்றினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் மொழி உதவுகின்றது. பிறரை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் பிறரால் விளங்கிக் கொள்ளப்படுவதற்கும் மொழி ஒரு சிறந்த ஊடகமாகச் செயற்படுகின்றது. இது மட்டுமன்றி, மனிதனது சிந்தனைத் திறனை உயர் நிலைப்படுத்தவும் உதவுகின்ற மொழியின் முக்கியமான நோக்கம், மனிதனுடைய கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு வழிவகுத்தலாகும்.

மொழி என்பது வெறுமனே ஓசைகளின் தொகுப்பு அன்று. அது ஒரு குறியீட்டுத் தொகுதியாகும். இவ்வாறு மொழி ஓர் ஊடகமாக விளங்கும் மனித இனத்தின் தொடர்பாடற் செயற்பாட்டில் முக

பாவனைகள், உடல் அசைவுகள், தொடுகை, சைகை மொழி, சங்கீதம், நடனம், சித்திரம், பேச்சு, எழுத்துக் குறியீடுகளும் சொற்களும் பங்கு கொள்கின்றன. இங்கு மக்கள், இடங்கள், பொருட்கள், நிகழ்வுகள் என்பவற்றைக் குறிப்பிடும் குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மொழியின் இக்குறியீட்டுப் பயன்பாடே பிள்ளைகளின் வளர்ச்சிப் போக்கிலே குறியீட்டுச் சிந்தனைக்கு வழிகோலுகிறது.

மேலும் மொழியானது கருத்துள்ள வகையில் சொற்றொடர்களையும் வசனங்களையும் உருவாக்கும் வகையில் சொற்களைப் பயன்படுத்தும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றுடன் மனிதனொருவன் மொழியினைப் பயன்படுத்தும்போது, கருத்துள்ள புதிய சொற்றொடர்கள், வசனங்கள் என்பவற்றை எண்ணிலடங்கா வகையில் புதிதாக உருவாக்கவும் மொழி உதவுகின்றது. மொழியைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் மனிதனிடம் தொடர்பாடல் தேர்ச்சி விருத்தியடைகிறது. அதாவது, தன்னுடைய கருத்தை மற்றவர்க்குத் தெரியப்படுத்தவும் மற்றவர் கருத்தைத் தான் விளங்கிக் கொள்ளவும் மொழி ஊடகமாகிறது. இதன் மூலமே மனிதன் தொடர்பாடல் தேர்ச்சியைப் பெறுகின்றான்.

மனிதனுடைய சிந்தித்தல், கற்றல், தொடர்பு கொள்ளல் போன்ற செயற்பாடுகளால் மொழியானது அடிப்படைக் கருவியாகின்றது. மொழி எவ்வாறு மனிதர்களில் திரட்டிக் கொள்ளப்படுகின்றது என்பது பற்றி உள மொழியியலாளர்கள் பல்வேறு ஆய்வுகளைச் செய்து வருகின்றனர். இந்த வகையில் சோம்ஸ்கி (Chomsky-1986) என்பவர், எல்லா மனிதரிடத்தும் மொழியைத் திரட்டிக் கொள்ளும் திறன் இயல்பாகவே உள்ளார்ந்த வகையில் நிலைபெறு கொண்டுள்ளது. பேச்சு மொழியை நோக்கி அத்திறன்கள் குவியப் படுத்தப்படும்போது மொழி மனிதனுக்கு ஊடகமாகின்றது என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வெளியிடுகின்ற ஆற்றலை ஒருவர் வளர்த்துக் கொள்ள மொழி அவசியமாகும். மனிதனொருவன் பலவற்றைக் கேட்கின்றான், வாசிக்கின்றான். இவற்றினடிப்படையில் சிந்தித்துச் சில சொந்தக் கருத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்றான். அக்கருத்துக்களைப் பிறர் அறியும்படி பேச்சிலும் எழுத்திலும் வெளியிட மொழியே தகுந்த கருவியாக அமைகின்றது.

மொழியானது மனிதனுக்குத் தொடர்பாடல் ஊடகமாக விளங்குவதனால் மொழி ஆய்வகங்கள் அதற்கு முக்கியத்துவமளிக்கின்றன. மனிதன் பயன்படுத்தும் தொடர்பாடல் ஊடகங்களுள் மொழியே பிரதானமானது. நமது கருத்துக்கள், உணர்வுகள், தகவல்கள் முதலியவற்றைப் பிறர் அறிந்து கொள்ள அல்லது புரிந்து கொள்ள மொழி அவசியமானதாகும். நிறங்கள் அடையாளங்கள், சைகைகள், பேச்சு, எழுத்துப் போன்ற தொடர்பாடல் ஊடகங்களும் மொழி என்ற பரந்த பொருளில் உள்ளடக்கப்படுகின்றது. எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வெளியிடுகின்ற ஆற்றலை ஒருவர் பெற்றுக் கொள்ள மொழி அவசியமாகின்றது. மனிதனொருவன் பலவற்றைக் கேட்கின்றான், வாசிக்கின்றான். இவற்றினடிப்படையில் சிந்தித்து சில கருத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்றான். அக்கருத்துக்களைப் பிறர் அறியும்படி பேச்சிலும் எழுத்திலும் வெளியிட மொழியே தகுந்த கருவியாக அமைகின்றது. பேச்சு மூலம் கருத்துக்களை வெளியிடும் போது பிறர் கிரகிக்கும் வண்ணம் தெளிவாகக் கூறுகின்ற திறனைப் பெறுதல் வேண்டும். இதுவே தெளிவாகவும் முறையாகவும் எழுதுவதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது. சுவைபடவும் பொருளுடனும் பேசவும் விரும்பிப் படிக்கவும் எழுதவும் மொழியே ஊடகமாக மனித இனத்துக்கு உதவுகின்றது என்பதை எம்மால் மறுக்க இயலாது.

மொழியானது மனிதனுக்கு தொடர்பாடல் ஊடகமாக விளங்குவதனால் மொழி ஆய்வகங்கள் அதற்கு முக்கியத்துவமளிக்கின்றன. இத்தகைய மொழி ஆய்வகங்கள் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் முதன்முதல் ஆங்கிலம் கற்பித்தலில் சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் பயன்படத்தொடங்கி இன்று பல நாடுகளிலும் தாய்மொழி, பிறமொழிகள் கற்பித்தலில் பயன்படுகின்றது.

மனிதன் ஒன்றை அறிந்து மகிழ்வோடு மட்டும் நின்று விடுவதில்லை. தான் கற்றவை, கண்டவை ஆகியவற்றுக்கு ஏற்பத் தானும் புதிதாக ஒன்றைப் படைக்க விரும்புகிறான். இதற்கு மொழியின்றி அவனால் ஏதும் செய்யவியலாது. மனிதனின் ஆளுமையை வளர்ப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் பல.

அதில் மொழியின் பங்கு அதிகமானது. ஆதி கால மனிதன் காடுகளில் தனித்து அலைந்து திரிந்தான். அவன் கூட்டாகச் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கியபோதே மொழி தோன்றியதென்பர். அவ்வாறு வாழத் தொடங்கிய மனிதன் தன் உறவுகளைக் கட்டியெழுப்பத் தொடர்பாடல் தேவைப்பட்டது. எனவே, அத்தொடர்பாடலுக்கு மொழியின்றி வேறொரு வழி உட்கமாக அமைய முடியாது. இத்தகைய மொழியினை வாய் மொழி (Verbal language), சைகை மொழி (body language) என இரு வகைப்படுத்தலாம்.

எழுது கடந்த கால நிகழ்வுகளை விபரிக்கவும் எதிர் காலத்தைத் திட்டமிடவும் மொழி உதவுகிறது. மனித வரலாறுகளை ஒரு சந்ததியிலிருந்து அடுத்த சந்ததிக்குக் கடத்தவும் எழுது பண்பாடுகள், மரபுகளைப் பேணவும் மொழி அவசியமாகிறது. மொழியானது அடிப்படையான ஒலிகளால், அதாவது, சத்தக் கூறுகளால் ஆனது. எனவே, மொழியின் ஆக்க குறைந்த சத்தக் கூறுகளை phonemes என அழைக்கலாம். இது தவிர, மொழியின் உச்சரிப்புத் தொகுதி பற்றிய கற்கையை phonology எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

மனிதன் மொழியைப் பயன்படுத்தும்போது, உச்சரிப்பியல் விதிகள் குறிப்பான சில ஒலித் தொடர்களில் இடம்பெறுவதையும் ஏனைய சில தொடர்களில் இடம்பெறாதென்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. உதாரணமாக, sp, ba, ar என்பன ஒலித் தொடராக இடம்பெறுவதையும் qp, zx என்பன இடம்பெறாமையையும் அறியலாம். ஆங்கில மொழியில், Ski என்ற சொல்லி வரும் k என்ற சத்தமும் Cat என்பதில் வரும் c என்ற எழுத்தும் phonemes இற்கான உதாரணங்களாகும். இந்த இரு சொற்களிலும் k என்ற சத்தம் (ஒலி) சிறிது வேறுபட்டிருப்பினும் அந்த மாற்றம் வேறுபடுத்தப்படுவதில்லை. k என்ற ஒலியானது தனி உச்சரிப்பாகக் கொள்ளப்படும். அவற்றிலும் சிறியதான, அர்த்தமுள்ள கூறுகளைக் கொண்டிராத, அர்த்தமுள்ள ஒலி இழைகள் Morphemes எனப்படும். அதாவது, ஒரு மொழியின் கருத்து உள்ள சிறிய கூறு Morpheme எனப்படும். இவ்வாறான Morphemes இணைக்க உதவும் விதிகள் பற்றிகற்கையானது Morphology எனப்படும்.

மனிதனின் கருத்துப் பரிமாற்ற ஊடகமாகத் தொழிற்படும் மொழியானது, ஒரு கருத்தை எவ்வாறு கொண்டு செல்கின்றது என்பது பற்றிய கற்கையை நாம் Semantic எனக் கூறிக் கொள்ளலாம். அதாவது, மொழியின் அர்த்தம் பற்றிய, குறிப்பாக மொழியின் தனித் தனிச் சொற்களினது அர்த்தம் பற்றியதும் அச்சொற்களிடையேயான தொடர்புகள் பற்றியதுமான கற்கையே Semantic ஆகும். சொற்பொருள் சார் உள்ளடக்கத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்வது தான் மொழியின் செயற்பாடாகும். இக்கருத்துக் குறியீடு

கனிநூடாக மொழி ஆராயப்படுகிறது. உதாரணமாக : சிறுவன் படத்துக்கு வர்ணம் தீட்டினான். படம் சிறுவனால் வர்ணத்தீட்டப்பட்டது. இந்த இரு வசனங் களும் ஒரே கருத்தையே பிரதிபலிக்கின்றன.

மொழி ஒரு கருத்துப் பரிமாற்ற ஊடகமாக மனிதனுக்கு அவசியப்படுகின்றது என்பது, முழுமையாகக் கூறப்படாத ஒரு விளக்கமாகும். மொழி அதைப் பேசுகின்ற இனத்தின் அரசியல், கலை, வரலாறு, சமூக நிலை, பழக்கவழக்கம், ஒழுக்க நெறிகள் மற்றும் எண்ணங்கள் போன்ற பல வாழ்வியல் கூறுகளையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் வெளிப்படை விளக்கமாகவும் உள்முகச் செய்திகளாகவும் கொண்டு விளங்குகின்றது. மனித மொழியானது இயற்கை மொழியாகும் (Natural language), மொழியினைக் கற்க முற்படும் அறிவியலுக்கு மொழியியல் (linguistics) எனப் பெயர். மொழியின் வளர்ச்சிப் பாதையாகப் பேச்சு, எழுத்து, புரிதல் மற்றும் விளக்கம் எனும் படிக்கல் உள்ளன. மொழியானது பிறப்பு, இறப்பு, வளர்ச்சி, இடம்பெயர்தல் மற்றும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் எனப் பன்முகம் கொண்டதாக உள்ளது. எந்த ஒரு மொழி, மாற்றத்திற்கோ அல்லது மேன்மையுறுதலுக்கோ இடங்கொடாமல் இருக்கிறதோ அம்மொழி இறந்த மொழி (Dead language) எனப்படும்.

மனிதனுடைய எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வெளியிடுகின்ற ஆற்றலை வளர்த்தலிலும் மொழியின் பங்கு அவசியமாகவுள்ளது. ஒருவனுடைய கற்றல், மனத்திருத்தல், மீட்டல், சிந்தித்தல் போன்றவற்றுக்கு மொழி மிக முக்கியமான குறியீட்டுக் கருவியாக அமைகிறது. மனிதனின் மனவெழுச்சியை வெளிப்படுத்தவும் அறிந்து கொள்ளவும் மொழியின் துணை இன்றி எதுவுமே செய்து விட இயலாது. இத்தகைய உளவியல் காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதே "மொழி சார் உளவியல் (Psycho Linguistic)" என்ற புதிய துறையாகும். மொழியைச் சரி வர விளங்கிக் கொள்வதிலும் மொழியை உருவாக்குவதிலும் மொழியைப் பயன்படுத்துவதிலும் உள்ள உளவியல் சார்ந்த கருத்துக்களை இத்துறை தெளிவுபடுத்துகின்றது. பல உளவியலாளர்கள் காலத்துக்குக் காலம் வெளியிட்ட மொழி பற்றிய கருத்துக்களை இத்துறை உள்வாங்கி இன்று விருத்தியடைந்து மனிதனின் தொடர்பாடல் ஊடகமாக நிலைபெற்று வந்துள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

1924இல் John B. Watson என்ற உளவியலாளர் மொழி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், "சிந்தனை என்பது நமக்குள் எழும் பேச்சாகும் என்று கருதி மொழிச் சொற்களுக்குப் பொருளுணர்தலில் நிபந்தனைப் படுத்தல்" என்ற கருத்தினைப் பயன்படுத்த, பிற்காலத்தில் ஸ்கினர் போன்ற உளவியலாளர்கள் அக்கருத்தினை

விரிவுபடுத்தி உள்ளனர். ஆனால், "கெஸ்ரால்ட்" உளவியலாளர்கள் இதற்கு எதிராகச் சிந்தனை, புலக்காட்சி, மொழி ஆகியன இணைந்து செயற்படும் கூறுகள் என்றனர். மனிதனின் தொடர்பாடலுக்கு மட்டுமன்றி, குழந்தையின் அறிவு வளர்ச்சி, மொழியின் துணையுடனேயே நடைபெறும் என்றார். குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்படும் முறையில் மொழியில்லாமலும் மொழியுடனும் அறிவு வளருகின்றது என்றார்.

மேற்குறிப்பிட்ட உளவியலாளர்கள் தவிர்ப் புரூனர் என்பவர், குறியீட்டு நிலையில் மொழியே மிக அவசியமானது என்றும் அறிதல் சார் திறன் வளர்ச்சிக்கு மொழிப் பயன்பாடு பெரிதும் அவசியம் என்றும் கூறியுள்ளார். இக்கருத்துக்கள் யாவும் இணைந்து மொழி சார் உளவியல் துறை வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இத்துறை கூறுகின்ற கருத்துக்களை உணர்ந்தே பாடநூல்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. பாடநூல்களை ஆக்குபவர்கள் முதலில் இத்துறையில் அறிவினைத் தெரிந்த பின்னரே பாடநூல் ஆக்கத்தில் ஈடுபட வேண்டும். எனவே, கற்றலிலும் ஊடகமாக, மனிதனுக்கு மொழியே விளங்குகின்றது. மேலும் பிஜாஜேயின் கருத்துப்படி, கற்றலில் பாடநூல்களின் வர்ணப் படங்களின் தேவை பற்றிக் கூறியுள்ளார். எனவே, இங்கு மொழியானது குறியீடுகள் மூலமாகத் தன் அவசியப்பாட்டை வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

உலகப் பண்பாட்டில் பல்வேறு நாகரிகங்களும் பண்பாடுகளும் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் பல்வேறு மொழிகளிலேயே காணப்படுகின்றன. மனிதனொருவன் வேறுபட்ட பண்பாடு, நாகரிகங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின், மொழியினைத் தவிர வேறு எவ்விதமான ஊடகங்களையும் அவன் பயன்படுத்த முடியாது. மேலும் பிள்ளையொன்றில் அறிவு சார் திறன் விருத்தியில் கற்றல், கற்பித்தல் இரண்டுமே பிரதானமானவை, இவை இரண்டுக்குமிடையே ஏற்படும் இடைத்தாக்கத்தின் காரணமாகவே அறிவு சார் விருத்தியேற்படும் என்றும் புரூனர் கூறியுள்ள கருத்து அமைந்துள்ளது. மேலும் புரூனர் குறிப்பிடும் ஒரு முக்கியச் செய்தி, பிள்ளையிடம் ஏற்படுகின்ற மொழி விருத்தியே அறிவு சார் விருத்திக்கு மிக அவசியமான காரணி என்பதாகும். அதாவது, பிள்ளையினுடைய அறிவு சார்ந்த திறன் வளர்ச்சிக்குப் பிள்ளை வளர்கின்ற கலாசாரத்துடன் மொழியே முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது.

மனிதனில் ஏற்படுகின்ற எந்த வகையான மாற்றமும் வளர்ச்சியும் அவன் தன்னைப் புதிய தொகுதிகளுடன் இணைத்துக் கொள்வதன் மூலமே ஏற்படுத்த முடிகின்றது என்ற கருத்தும் அதைத் தவிர்த்து உயிரின வாழ்க்கை முறை மாற்றத்தால் அல்ல என்ற

கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்த மனிதனுக்கு மொழியே ஊடகமாகின்றது. மனிதனுடைய மொழியறிவிற்கு ஏற்பவே பாடசாலைகளில் பாட நூல்கள் ஆக்கப்பட வேண்டும். மொழியானது ஒரு மனிதரில் நூறு வீதம் செல்வாக்குச் செலுத்துவதில்லை. தனியாள் வேறுபாடுண்டு.

மொழியமைப்பிலுள்ள சில இடையூறுகள் மனிதரின் தொடர்பாடலில் சிக்கலைத் தோற்றுவிக்க வல்லவை. அதாவது, நீண்ட வாக்கியங்கள், நீண்ட சொற்கள், ஒரே மாதிரியாக அமைந்த எழுத்துக்கள், மிக நெருக்கமான வசனங்கள் என்பன தொடர்பாடலின் போது குழப்பங்களை உண்டு பண்ணுவனவாகும். எனவே, இவ்வாறான சிக்கல்களைத் தவிர்க்க வேண்டுமாயின், எத்தகைய மக்களுடன் நாம் தொடர்பாடலை மேற்கொள்ள எத்தனிக்கிறோமோ, அவர்களின் மொழி, மொழி வளம் என்பவற்றை நன்றாக அறிந்த பின்னரே, நாம் எம் தொடர்பாடலை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

எனினும் மொழியானது மனிதனது எல்லாப் பருவங்களிலும் தொடர்பாடல் ஊடகமாகத் தொழிற்படும் எனக் கூறி விட முடியாது. ஏனெனில், மனிதனின் முதல் பருவமான பிள்ளைப் பருவத்தில், பிள்ளையானது தனது உடலசைவின் மூலமாகவே தனது சூழல் பற்றித் தெரிந்து கொள்கின்றது. எனவே, இப்பருவத்தில் மனிதனுக்கு மொழி ஊடகமாக முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை.

மொழியானது மனிதனின் கருத்துப் பரிமாற்ற ஊடகமாக விளங்குகின்றது என்ற தலைப்பினடிப் படையிலான மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கருத்துக்களானவை, மனிதனின் கருத்துப் பரிமாற்றத்தில் மொழியானது எத்தகைய செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதைத் தெளிவாக நிரூபிக்கின்றன. அதாவது, இறைவன் நம்மை, மிருகங்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டவே மனித இனத்திற்கு மொழியை வரப்பிரசாதமாகத் தந்துள்ளான்.

மனிதன் தன்னுடைய சிந்தனைகள், கற்பனைகள், எண்ணங்களைக் குறியீடுகள், சைகைகள் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான். மொழி மனிதனில் செல்வாக்குச் செலுத்துவது பற்றிப் பல உளவியலாளர்கள் தம் கருத்துக்களை எல்லாம் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஒருவனுடைய அறிகைத் திறனை விருத்தி செய்வதிலும் மொழியின் பங்களிப்பு அவசியமாகின்றது. எனவே, மொழியானது தொடர்பாடல் ஊடகமாக மட்டுமன்றி ஏனைய திறன்களை மனிதரில் விருத்தி செய்வதிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது.

கோபம் மீறி ஏசுவன் பேசுவன் பிழை கண்டு கொள்கை ஊன்றியே நின்றிடுவன் குதர்க்கம் புரிவதில் ஈடுபாடு கொண்டிலன் குற்றத்தை வலியுறுத்தித் தர்க்கிப்பதில் முனைவன்

இதனால் - எப்போதும் வீட்டினுள் முரண்பாடு இனியலை காணின் ஏற்றத்தைக் கூறுவன் வன்மையாய்ப் பேசினும் நன்மையே விரும்புவன்
நன்மையைச் செய்திடின் அவரையே வாழ்த்துவன்

ஏகமாய் கூடி எல்லோரும் எதிர்ப்பதால் சோகமாய் அதிர்ந்து மடிந்திட முனைந்திலன் சொந்தமாய் இருப்பினும் அயலான் ஆயினும் பந்தம் அகலும் எனத் தலை சாய்க்க முனைந்திலன்

வஞ்சினம் கொண்டிலன் பகைமை வைத்திலன் துஞ்சியே போய்விட நெஞ்சிலே வஞ்சகம் அஞ்சிடும் முறையில் கொண்டு, அழிவே ஆக்கிட அறவே நினைத்திலன் அநியாயம் விளைத்திலன்

எதிர்ப்பை விளைத்து நாசம் தந்துமே வதைப்பினும் அவர்மேல் பழி கண்டிலன் வாழ்க்கை நலம் பெற அவர்க்கே ஆயினும் வசதிகள் வேண்டின் செய்தும் உதவுவன்

நெஞ்சிலே சுமந்து கள்ளமாய்க் கதைத்திலன் வஞ்சகம் விளைத்திட சூழ்ச்சிகள் புனைந்திலன் நேரடி குறை கூறி ஆறுதல் கொண்டே நான் நாவாலும் நெஞ்சாலும் நல்லதை நாடுவன்.

இவ்வாறு நான் கோட்பாடு கொண்டுமே அவ்வீதம் செயல்பாட்டில் முனைந்தே நின்றிட அழிவும் பகையும் எதிர்ப்பும் பெருகலால் அவலத்தில் மனைவி மக்கள் உறவுகள் மூழ்கினும் என் செய்ய?

விவலியீனனை அக்தான்

சொந்தக்காரி தான், என அடையாளப்படுத்தி சோசலை அவன் அருகில் வந்தாள். குரல் கேட்டு தன்னிலை சுதாகரித்த இராமன் அன்னையே...! என எழுந்து வணங்கி நின்றான். என் கண்ணே இனி என்ன சோதனை எல்லாத்தியாகங்களையும் எல்லா சோகங்களையும் விட்டு வாழ வேண்டும் மகனே! அக்கா நீங்கள் இங்கேயா நிற்கிறீர்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டு கைகேயி வந்து சேர்ந்தாள். இன்றே எங்கள் குல இராமனுக்கு சாந்தி முகூர்த்தம். அதற்கான ஆயத்தங் களைச் செய்ய வேண்டாமா? உள் ளுரப்பட்டியல் படுத்தியவள், இராமனைக் கண்டதும் வார்த்தைகளை உள்ளிளுந்துக் கொண்டாள். குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்கும் ஆயுட்கைதியாக தன்னை உணர்ந்தாள். காலத்தின் போதனையின் விதியின் வலிமை எது என்று கூறுவது பதினான்கு வருட இராம பிரிவு, தசரதச் சக்கரவர்த்தி மறைவு எல்லாமே தன்னாலே தான் வந்தது... என எல்லோரும் நம்புவது போல தானும் நம்பிக் கொண்டாள். ஆனால் உண்மை வேறு தன் அன்பு இராமனை சனீஸ் வரன் பார்வையில் இருந்து காப்பாற்றவே அவள் அவனை காட்டுக்கு அனுப்பினாள், என்ற சாஸ்திர உண்மையை அவள் யாரிடமும் சொல்லப்போவதில்லை. ஸ்ரீராமன் அன்பு மாறாது சிற்றன்மையை வணங்கினான். மனதை தழுவி அவள் அதனை ஏற்றுக் கொண்டாள். அன்னையர் இருவரும் அகன்றனர். விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடக்க காட்சி போல மீண்டும் இதோ... இதோ... சீதா... சீதா...

நேரம் இராமனுக்கு சாதகமாக ஓடி இரவு ஏழுமணியாயிற்று. விருந்துபசார இரவு. சீதை தங்க பதுமை போல் அன்று பூர்த்த மலர் போல நாணமும் அச்சமும் கொண்ட மான்குட்டி போல் காட்சியளித்தாள். எத்தனை அழகு ஆனால் அத்தனை அழகினையும் ஒரு கணம்தான் பார்த்தால் தொடர்ந்து பார்க்க சத்தியில்லாதவனாக சந்தர்ப்பம் தடுக்க அவன் திகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நேரம் ஓரளவு வந்து விருந்தினை முடித்து ஓரளவு அனைவரும் உறங்குவதற்கு அவர் தமது அரண்மனை அறைகளில் தங்கிக் கொண்டனர். ஸ்ரீராமன் பள்ளியறையில் சீதாபிராட்டியின் வருகைக் காக காமத்தவம் இருந்தார். இந்தக் கணம் தனது அவதார நோக்கம் கொள்கை என்பவற்றையெல்லாம் மறந்து சீதையொன்றே மறக்கும் சுகமாக வியாபித்து காமத்தீ உள்கனன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. எதையும் சிந்திக்க சக்தியற்றவனாக சரணாகதி அடைந்திருந்தான்.

கதவு திறக்கும் ஓசை... சீதையென்ற வியாபனம். எங்கும் நிஷ்ப்தம். இராமனின் ஆர்வம்

பேரலை என எழுந்தது. சீதா... என மயங்கிய குரலில் அழைத்தார். கதவைத்தாளிட்ட சீதா நிதானமும் தீட்சண்யமும் நிறைந்தகுரல் பார்வை மெதுவாக தலையை நிமிர்த்தி பார்த்தாள். அதில் காமமோ காதலோ ஆசையோ எதுவும் இல்லை. ஏதோவொரு உறுதி குடிக்கொண்டிருந்தது. சீதா என்னம்மா பரபரப் போடும் கலவரத்தோடும்... அவளை வாரியனைக்க சென்றான்... நில்லுங்கள்...! தொடாதீர்கள்...! இரண்டு வார்த்தைகளும் மிக நிதானமாக அதேவேளை ஆரோக்கியமாக வந்து விழுந்தது.

சீதா... என்ன சொல்கின்றாய்... பிரிவின் துயரில் உனக்கு சித்தம் ஏதாவது கலங்கி விட்டதா... சொல்லுமா.

மிகவும் நிதானத்துடன் தான் இருக்கின்றேன் நாதா! தாம்பத்திய வாழ்வு என்பது எவ்வளவு உயர்வானது, கனிதியானது, புனிதமானது இந்த புனித யாகத்தில் நான் பொருத்தமானவள் என்று அன்றே நிருபித்து விட்டேன்! ஆனால் நீங்கள்...?

அப்படியென்றால் என்னை சந்தேகப்படுகின்றாயா?

இல்லை. ஊருக்கு என் ஸ்ரீராமன் மனத் தாலும் இந்தச் சீதையைத் தவிர, வேறுயாரையும் தொடவில்லையென்ற உண்மையை புரியவைக்க வேண்டாமா?

ஊர் என்னை சந்தேகிக்குமா?... சீதா...?

ம்... உங்கள் மீது ஆசை கொண்டாள் அந்த கூர்ப்பனகை அவள் அண்ணன் என்னில் ஆசை கொண்டான். பதினான்கு வருடம் நாம் இருவரும் பிரிந்துள்ளோம். அவ்வாறிருக்க நான் தூயவளென்று ஊர் நம்பியது போன்று உங்ககளையும் நம்ப வேண்டாமா? எமது காதல் பரஸ்பரம் சமமளவானது எமது வாழ்வும் பரஸ்பரம் சமமளவானது. சமூகப் பார்வை எப்படி நாதா வேறுபடும். வேண்டாம் அதுவும் ஒன்றாகவே இருக்கட்டும். எந்தப் பெண்ணையும் மனதாலையும் நீங்கள் தொடவில்லை என்ற உண்மையை தீக்குளித்து நிரூபியுங்கள். இந்த மனுக்குலம் இனியாவது திருந்தட்டும். நம் வாழ்க்கை மூலமாக. அதுவரை இந்த சீத்தா மாறாத காதலோடு உங்களுக்கு காக காத்திருப்பாள். என்று கூறி அவள் வாசற்கதவை மெதுவாக திறந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள். அறை முழுவதும் காதல் தீ வியாபித்து இராமனை சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தது...

தூரத்தில் காவலாளி களிதையே பேசிக் கொண்டார்கள் இராமபிரான் தீக்குளிக் கப் போகின்றாராம்...!

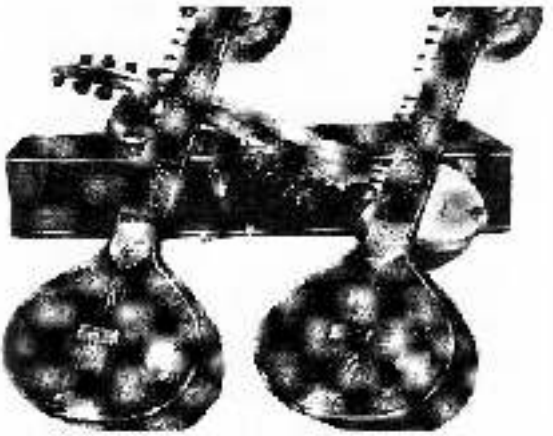
காவல்தேரூ ஹககோர்க்கும் கர்நாடக சங்கீதம்

இசை என்ற சொல்லிற்கு இசையின் மூன்று பொருள் உண்டு. இசையளிப்பது என்பதற்கு உச்சபடுத்தலும், சங்கீதம் என்பதற்கு என்வற்றும்தான், கவிதைக்கு உத்தமமாகத் தனிச் சொல்லாகக் கொண்டுள்ளதன் பொருள். ஒரு பாடலைப் படிப்போது அங்கு ஒரு இசையை மீட்டிப்போது அது மனதுக்கு உந்தலாக வந்ததை உறுதி ஒன்று அங்கு ஒன்றுள்ளே மேற்பட்ட பல கோணிகள் அருக்களாம். படலின் பொருள், அதன் சந்தம், ராகம், தாளம், கருதி, உணர்வு வெளிப்பாடு போன்றவை அவற்றுள் பிரதானமானவை. இவ்வாறுக, இசை மனதில் தோற்றுவிக்கும் உட்பு அரணமாக அதனை, காற்றில் செதுக்கிய கலைச் சிற்பம் என்றும், மூலி எனும் கவி மூலக்கலைவிட்டு மூலக்கலைகளிட்டுப் போர் அமல் பொதுவிழா என்றும், "இசை-ஒருக்கிணங்கை அங்கைக் கலை" என்றும், "இசையே பேசுகின்ற அழகான மொழி" என்றும் மொழி இசை-மேல்களும் கவிமூல்களும் கலைக்களும் இயம்பி விழும்பாவும்.

அவ்வாறில் இசைப் பரம்பை இசையறிவே இசைப்பன்றும் கிணங்கிவே இசைப்பன்றும் இது கருதி நினைவாகப் பற்றும் பார்ப்பது பொது வழங்கும். இசை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே அது அத்தே உரிய தனித்தலும் அவையும் வரணறும் உண்டு. இவற்றையே இசையின் முக்கிய பிரிவாகக் கருதப்படும். இந்திய இசையாட, வேத காலத்தைத் தொடர் பன்னாயிரமண்டு பாரம்பரிபத்தைக் கொண்டதாகக் கருப்படுகின்றது. இந்த இந்திய இசையாடின் அழகான மேல் மனதில் புகுந்திக்கும் அந்தக் இசை-பற்றிய சில கருத்து மயக்கங்களுக்கே மூலி மயக்கத் தொவிய மயப்பதற்கு ஒரு முயற்சியாக்தான் இந்தச் சிறுக்கருத்துப் பிழைக்காமலும்.

அவ்வாறில் வரலாற்றுக்கு, இசைப் பிரிவான மேலே மனதில் எழுதிட மேலே உண்ணும் என்றும் தானித்தான் முதலமுதலாக கர்நாடகம் என்ற பொருடும் புகுந்திப்பதற்குக் கொண்டப்புகுந்திந்தது இந்தியாவின் வடபகுதி கர்நாடகமாகும் என்றும், தென்பகுதி கர்நாடகம் என்றும் அதன் குறிப்பிடப்படுகின்றது அதனைத் தொடர்ந்து 14 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பத்தில் ஹரிபாசர் என்ற பெயருடைய இசைக்கோள் ஒருவர் எழுதிட அங்கீகரிக்காதாரம் எனும் இசை நூலில், உட இந்திய இசை இரத்தினத்தால் கலை என்றும், தெய்வநீதி இசை கர்நாடக இசை என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

கர்நாடகம் என்ற சொற்றடல் தொன்மை என்ற பொருடாகக் கொண்டது தொன்மையான கர்நாடக இசையின் மூலமே தொன்மை தன்மை என்றே இதன் மனதில், இதனைக்கருதி அதன் காவல்தேரூப் பிற்காலத்தில் புகுந்திப்பிட்டு, அவ்வாறையே அவ்வாறு கருதி வழங்கும் இரத்தினத்தால் நான் மூலமாகக் கொண்டுவரும் என்றும், புகுந்திக்கும் மூலமும் அமைந்துகலை என்றும், பன்னொரு நாட்டார் இசை வழங்கல்களும் கருதி உடங்குகள், வழிபாடுகள் போன்றவற்றிலும் தோன்றி விருந்தி பெற்ற இசை வழங்கல்கள், பன்னாளை முதல் தழிவிசை என அன்று வழங்கும் இசையினதும், கர்நாடக இசையினதும் மூலமாகத்தான் ... என்று பொருளியிட சிலசேரர் கூறுகின்றார் எனவே கர்நாடக இசை என்பது தொன்மையானது, தூய்மையானது, தென்மேற்குத் தன்மை கொண்டது என்றவாறான கருத்து மயக்கங்கள் எய்தக்கூறத் தவறாக வழிபாடு தரும் தன்மை கொண்டவை என்பதை மூலமில் கலைத்தின் அவ்வாறு இசையின் கருதி க இசையின் மூல மய வழிபாடு மயவே இசை வழங்கல்களின் கர்நாடகப்பட்டு குறி கொண்டுவரும் வழங்கல்கள் என்ற சொற்களையால் இவ்வாறு குறிப்பிடுவான்கள் மேலும், இந்த நூல்களையின் மூலமே நான் மனதில் தான் மூலம்

நெறியில் பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்குத் தமிழ் சினிமாத் துறையின் அபரிமிதமான வளர்ச்சி இன்னொரு முக்கிய காரணியாகும். மிக இறுக்கமான கட்டுக் கோப்புக்குள் வைத்துப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த கர்நாடக இசையை மென்மைப் படுத்துவதற்குத் தமிழ் சினிமா பெரிதும் உதவியிருக்கின்றது. தமிழ் சினிமாவின் ஆரம்ப காலத்தில் ஜி. ராமநாதனின் இசை நெறியாள்கையின் கீழ் பி.யு. சின்னப்பா, கிட்டப்பா, எம். கே. தியாகராஜா பாகவதர், ரி. ஆர். மகாலிங்கம், எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி, கே. பி. சுந்தரரம்பாள் ஆகியோர்தான் நடிக்க வந்தார்கள். இவர்கள் எல்லாம் சுத்தமான கர்நாடக இசை வல்லுனர்கள். ஒரு குறுகிய கால எல்லைக்குப் பின்னர், ஒரு குறுகிய எல்லைக்கப்பால் இராகங்கள் துருத்திக்கொண்டு நிற்கும் இவர்களது இசையால் சாதாரண மக்கள் சமூகத்தில் விஸ்தாரம் அடைய முடியாமற் போயிற்று.

இச்சந்தர்ப்பத்தில்தான் எம். எஸ். விஸ்வநான் சினிமாவுக்குள் வந்து சேர்கின்றார். இராகங்கள் பட்டவர்த்தனமாக வெளித் தெரியா வகையில் பாடல்கள் காதில் தேனாக ஒலிக்கின்றன. சாதாரண மக்களும் சங்கீதத்திற்கு அறிமுகமாகிறார்கள்; அடிமையாகிறார்கள். அவரைத் தொடர்ந்து எழுபதுகளில் இளையராஜா தமிழ் சினிமாவுக்கு அறிமுகமாகின்றார். மக்களிடையாக கிராமங்களில் ஒலித்த நாட்டார் பாடல்கள் மெல்லிசையாக்கப்பட்டு, தமிழிசையை அது இன்னொரு தளத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. இன்று ஏ. ஆர். ரகுமானும் அவரது வழித் தோன்றல்களான பல இளம் இசைக் கலைஞர்களும் காலம். நவீன தொழில் நுட்பத்துடன் கூடிய ஆங்கில இசையும் இசைக் கருவிகளும் இன்று தமிழிசையில் வியக்கத்தக்க வகையில் புதுமை செய்கின்றன.

கர்நாடக இசை இப்போது புதிய பரிமாண மெடுத்து, வெகுஜனங்கள் காதுகளில் எவ்வித உபாதையு மின்றித் தேனாக ஒலிக்கின்றது. கே. ஜே. யேசுதாஸ் ஒருவரைத் தவிர ஏனைய பெரும்பாலான

இசை விற்பனர்களாலும் “இழிசனர் கலை” என ஒரு காலத்தில் இம்சிக்கப்பட்ட தமிழ் சினிமாவுக்குள் இன்று உன்னிகிருஷ்ணன், சுதா ரகுநாதன், நித்தியஸ்ரீ, பம்பாய் ஜெயஸ்ரீ போன்ற கைதேர்ந்த கர்நாடக இசைக் கலைஞர்களின் பட்டாளமே தயக்கமின்றிக் காலுன்றி நிற்பது ஒரு நல்ல மாற்றமல்லவா? “மாற்றம் ஏற்படுவதை மாற்ற முடியாது” என்ற உலகப் பொது உண்மையைத் தவிர, மற்றைய அனைத்துமே மாற்ற முறக்கூடியவை தான்! இந்த இரகசியத்தை கர்நாடக சங்கீத உலகம் இப்போது சிறுகச் சிறுக உணர்ந்துகொண்டுள்ளதாகவே தெரிகிறது.

கர்நாடக இசையின் தொன்மையும், தூய்மையும், தெய்வீகத் தன்மையும் தொடர்ந்தும் அதன் இலட்சணங்களாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால் சாதாரண மக்களை இந்தக் கர்நாடக இசை சென்றடைவதற்குத் தடையாக அவை இருத்தலாகாது. எத்தனையோ கவிஞர்கள் தமிழ் மண்ணில் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றார்கள். பாரதி மட்டுமே இன்றுவரை மகாகவியாகப் போற்றப்படக் காரணம் அவன் மக்கள் கவியாக இருந்தமையே! அவனது கவிதைகள் மக்களைச் சென்றடைந்தமையே! மக்களைச் சென்றடைய விடாது கைவிலங்கிடப்பட்டு வைத்தால் கர்நாடக சங்கீதமும் தப்பிப் பிழைத்து வாழும் தகுதியை இழந்துவிடும். சார்ன்ஸ் டார்வின் முன்வைத்த கூர்ப்புக் கொள்கையின் ஒரு கூறான, “தக்கன பிழைத்து வாழும்” என்ற தத்துவம் உயிரிகளுக்கு மட்டும் பொருந்தும் என்றில்லை. உன்னதம் என்ற பதாகையுடன் ஊருக்குப் பயன்பாதிருக்கும் கலை களுக்கும் அது பொருந்தும்! இதனால்தானோ என்னவோ, கர்நாடக இசையுலகும் தனது தளை களைக் களைந்து, “தக்கதாக” தன் தன்மைகளை மாற்றியமைத்துத் தப்பித்துக்கொள்ள முன்வந்துள்ளது. கால மாற்றங் களோடு கைகோர்த்து நடைபோடக் காலடி எடுத்து வைத்துள்ளது. ஆகவே இனியும் கர்நாடக இசை வாழும், புதுப் பொலிவுடனும் புது வடிவுடனும்!

ஜீவந்தி சந்தா விபரம்

தனிவீரதி - 60/= ஆண்டுச்சந்தா - 1000/= வெளிநாடு - \$ 45US

மணியோடரை அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்ப வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan, Kalaiaham , Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

**K.Bharaneetharan
Commercial Bank -
Nelliady Branch**

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

நான் ஏனும் நீ!

அழகு நிரம்பிய பிள்ளைகள்!
அழகு ரசனம் அக்கா தலைகளைத் தாதுப்
அழகுநெருக்கி வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறார் குருகேச மாமா.
அவ்வளவு அன்பு நிறைந்த மயிர், அப்பாக்களையாய்ச்
செத்திருக்கிறான் நலியானமே செய்யாமல் கண்களில்
பிள்ளைகளையிட எங்கெங்கையெல்லாம் பாசத்தை
அளந்து பாடுபட்டு வளர்த்து கொண்டிருக்கிறார். அவர்
அவ்வாறு நிகழ்த்தாதுள்ள மீளவும் பாசமாக இருந்து
ஆனால் வெறு சிந்தனை செய்வது? அந்தக்கி ந்து
இவர்களைக்கொம் அழகுபுள்ளவகைக் கூடத் தாழ்ச்சி
வெள்ளையம். தனாலே இது சார்ந்தி நின்ற சண்டை
புரிவார்களா. தவிரணாக் தாக்கவைப்பாரா?

தவிர்த்தி அழகுதனை... அன்பொருடும்
சுருக்காத்தம்பியக கடைசியில் பாத்திரம் கொள்
வாங்கோ... அவ்வளவு வளர்ந்துகொள்கோம் என்று
உதவிட்டுக்கொடுத்து போய் நேராவளை அழகு வரை
ஒடிவந்து பிடித்தக் கொள் வர்கள். அவரைப் பார்க்கு
அத்தனை செய்கூறல் ஒன்றி... மட்டு குருகேச.
இவ்வளவு நிறம் வளர்வதை கணக்காகாது
தொண்டிநக்சிறு... இவ்வளவு வளர்வாராக, இவ்வளவு
அவகை ஒரு துறை இருத்தி விடப்ப... வளக்க
நாங்ககுகவேண்டியது. பாடுபடாமல் என்று பக்கது
வீட்டு வளர்வதற்கு, அந்திகளைவைப்பச் சீராகவியார்.

அது நான் நினைவுப் பெட்டிவைக்க கவனமாக
புரையாக வளரிக் இருந்த தொடங்கியது. முக்கும்

பிள்ளும் உறவுகள் கழித்து, கவிதைகளால் பாடுபடும்
உருவத்தாயில் காரணமாக அழகு அழகு ஒலம்.
வெளிவாணில் படபடத்து வெடித்து எது நின்ற
பட்டா வெடிப்போசைக்குள் வெளியே வளர்வதற்கு.
கடைசி வரவடித்திற் காரணமாவது அந்தச்
செய்தல் புரிவின் மீது கவனத்தில் காற்றில்
ஏதாவதும் உலாவாமலாவது நிகழடிபடுக.

பள்ளிப் படிக்கக்கொண்டு ஒடிப்படித்து
விவளையாதத்திரந்து வந்தோட்டம்தான் இன்னும்
பசுவையாக இருக்கிறது. அதற்கில், திடப்பள்ளிக்கும்
சீர்க்கட்டும் விவளையாது செல்லுவதென்பதென்பது
சிறுக்குடிபுறமாக இருக்கும் சிந்தனைக்குகதான்
இந்தக்கவலை சிந்தனையும். முன்னோக்கி கருவ
அருவத்திற்குந் து விவரம் பிள்ளைக்கி அழகு
நிகழ்வாது என்று.

அந்தநேரகே மகேசுவரம் பிள்ளைகள் வரை
அழகுதான் ஒரு பெண்க்கையம் வித்தனை
பிள்ளை அழகுதான். உறவுகள்கிந்து வளர்வதில்
வளர்வதன் வரை மகேசுவரம் அழகுதான் அழகுதான்
பிள்ளை சிவத்தெவிக்குது இவர்க்கு அழகுதான்
மட்டுத்தான் அறிவிந்துகொள். வளர்ப அத்தனின்
கவிபாணம் முடிக்க வகையாடு அம்பா நோய்க்
கிழந்து விட்டா. கடைசிக் கவனம் பெறாமல் விட,
குருகேச மாமாவிடம் வீட்டு நோய்க் கவனம்வரை
யும் பெற்றுபுக கொடுக்கப்பட்டு சரியாகி உப்பில்
ஒரிக் கோடுவைப் பெறாமல் துண்டிக்குக இவ்
வாருக்கு வந்து சென்று ஆரவருவத்கள் ஒடிப்படு.
கவனமாக இருந்து வளர்ப்பதற்கியும் சென்று
வைத்தியம் வளர்ப்பதற்கியும் தவிர்த்து இவற்றும்
கேட்டு வளர்ந்து கொண்டேன் அப்பாக்கே இவ்வளவு
காரணத்தினால் ஒடிபாது என்று வைத்தியர்கள்
மகன் தம் அவ்வளவு திருந்திக்கொண்டதான்

திருமணமும் செய்து கொண்டேன்.

அவனாக்கும் - அதுதான் என் புது மனைவிசெல்லம்மாவுக்கும் - எனது ஊர்தான் பிறப்பிடம். தூரத்து உறவும் கூட. இந்த ஊரிலேதான் மீன்பிடி அமைச்சில் எக்கவுண்டீஸ் கிளார்க்காக இருக்கிறாள். எங்கள் கலியாணம் நடந்து ஆறு மாதத்திற்குள் அம்மாவும் இறந்துவிட அவரின் விருப்பப்படியே பெருங்கஷ்டப்பட்டு கப்பலில் ஊருக்குக் கொண்டு சென்று ஈமச்சடங்குகளை முடித்துத் திரும்பியதெல்லாம் பழைய கதை. அன்றைக்கும் இதே முருகேசு மாமா அமுத அமுதைதான் எல்லோருடைய நினைவிலும் இருக்கிறது. அதற்குப்பிறகு சண்டைகள் ஓய்ந்து நிலைமை சிறிது சீராகியிருந்ததால் ஊருக் கெல்லாம் போய்வரமுடிந்தது.

பொதுவாக வேறு மாகாணங்களிலிருந்து இந்த ஊருக்கு இடம்மாற்றம் பெற்று வந்தவர்களுக்கு நகரச்சூழலுக்குள் வசதியான பாடசாலைகள் கிடைப்பது முயல்கொம்பு போலத்தான். அதற்கெல்லாம் தேவையான மேலிடத்துச் சிபாரிசுகள், செல்வாக்குகள், இதெல்லாம் கிடையாது எனக்கு. ஆனால் இந்த வில்லங்கங்கள் எதுவுமேயில்லாமல் அதிர்ஷ்டவசமாக நகரத்துக்குள்ளேயே ஒரு தொந்தரவில்லாத பாடசாலையொன்று கிடைத்தது. என்னுடைய குணமறிந்து தான் கடவுளாய்ப் பார்த்து அதைக் கொடுத்திருப்பார் போல. ஏனென்றால் நான் எந்த வம்புதும்புக்கும் போக விரும்பாதவன். இலேசில் எந்தப் பிரச்சினையிலும் மாட்டிக்கொள்ளவும் மாட்டேன். அதற்காக எல்லா வற்றையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்வனுமல்ல. வாழ்க்கை பற்றி எனக்கென்று சில தர்ம நியாயங்கள், அபிப்பிராயங்கள், சமூகக் கோபங்களெல்லாம் சத்தியமாய் உள்ளன. தவிர, எல்லா வற்றுக்குமே எதிர்விளைவுகள் இருக்குமென்பதை உறுதியாக நம்புவன் நான்.

ஒரு பாம்பு வீட்டுக்குள் வந்தால் கூட அது விஷமுள்ளதாக இல்லையா என்று பார்த்து விட்டுத்தான் எனது தாக்குதல் இருக்கும். அது விஷமுள்ளதாக இருந்தால்கூட "அது ஒன்றும் நம்மைக்கொத்துவதற்குத் திட்டமிட்டு வரவில்லையே" என்ற வியாக்கியான மெல்லாம் பேசி அதை எப்படியாவது வந்த வழியே அனுப்பிவிட்டதான் முயற்சிப்பேன்.

"இஞ்சப்பா, உந்தவிசர்க்கதையணையல்லாம் விட்டுப் போட்டு அதை அடிச்சக் கொல்லுங்கோவனப்பா. விட்டா இஞ்ச எங்கயாவது அயலுக்குள்ள தானே சுத்தித் திரியும். கெதியா அடியுங்கோவனப்பா!" எனக் கத்தும் என் மனைவிசெல்லம்மாவிடம் "சரி, சுத்தித் தெரிந்தால் வேறு யாரட்டயாவது வேண்டுவார்தானே? இல்லையெண்டாலும் கீரிப்பூணையள் ஆலாக்கள் தரவழியிட்ட மாட்டுப்படுவார்தானே" என்று

நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே என்னுடைய கையிலிருக்கும் தடியைப் பறித்து படமெடுத்து நிற்கும் பாம்பின் தலையில் நச்சென்று ஒரே போடாய்ப் போட்டுக் கொல்லுவாள் செல்லம்மா. பாவம் என்பீதுள்ள கோபத்தையும் சேர்த்து அவள் தரும் சில அநாவசிய அடிகளையும் செத்தபாம்பு வாங்கிக்கட்டும். பிறகென்ன, அதன் மரணச்சடங்குகளை மட்டும் நான் பார்த்துக் கொள்வேன். இதுதான் என்னுடைய குணம்.

தானாய்க் களிந்து கையில் கிடைத்தபக்கத்துப் பாடசாலையில் நானும் காலடியிலிருக்கும் அலுவலகத்தில் செல்லம்மாவுமாக ஐந்தாறு வருடங்களை ஒருவாறு பிரச்சினையில்லாமல் ஓட்டிவிட்டோம். இன்னும் இரண்டொரு வருடத்தில் நிலைமை மேலும் சிறிது சீராகியதும் மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டு நேரே ஊருக்கே போய்விடலாம் என்ற சிறு நப்பாசையுடன் எங்கள் வாழ்க்கை கொஞ்ச நாள் ஒரு பொல்லாப்பு மின்றிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆனால் எல்லா வற்றுக்குமே ஒரு திருப்பம் வந்து சேருமல்லவா அப்படித்தான் அது வந்தது.

இல்லை.. இல்லை! அது நானாகவே தேடிக்கொண்டது.

ஒருநாள் ஏதோ விடயமாய் ஊரிலிருந்து வந்திருந்த எனது தூரத்து உறவினர் ஒருவனை பஸ்தரிப்பில் கண்டு வற்புறுத்தி வீட்டுக்கு விருந்தாளியாய் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தேன். அவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது எதேச்சையாகச் சொன்ன ஒரு விடயம்தான் பின்னால் என்னுடைய வாழ்க்கையைப் புரட்டிப் போடப்போகிறது என்பதை அப்போது நான் அறிந்திருக்கவில்லை. "இஞ்சருங்கோ, அந்தாளர் விசர்க்கதையள விடுங்கப்பா! கனகாலம் டவுனுக்குள்ள படிப்பிக்கிறவைய தூர இடங்களுக்கு மாத்திவிடப் போறமெண்டு ஒவ்வொரு வருசமுந்தான் சொல்லு வாங்க. இந்த ஊருக்கு நாங்கள் குடும்பத்தோட வந்து பத்துப் பதினைஞ்ச வருசமாகுது... இந்தக் கதை வருசம் தவறாம வரும். ஆனால் லேசில அப்பிடி நடவாது." என்றாள் செல்லம்மா.

"என்னப்பா இவ்வளவு திட்டமாச் சொல்றீர்?"

"பின்ன...? டவுனுக்குள்ள இருக்கிற ஸ்கூல்கள் இருக்கிற டீச்சர்மார்க் அரைவாசிக்கு மேல உங்கட எடுயுக்கேஷன் டிப்பார்ட்மெண்டில இருக்கிற மேலதி காரிகள் றமனுஷிமார்தானப்பா. அவங்களத் தூர இடங்களுக்குப் படிப்பிக்கப் போடாமல் எப்படியாவது பாத்துக் கொள்ளுக்காகத்தானே இவையள் ஒவ்வொரு வருசமும் எக்ஸ்டென்ஷன் எடுத்தெடுத்து அதேகதிரை களிலே குந்திக் கொண்டிருக்கினம்..! அதெல்லாம் நடக்கிற காரியமில்லை.. சும்மா அதையே நினைச்சு நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதீங்கப்பா!"

"இல்ல செல்லம், அவங்களாத் தூக்கித்

தொலைக்குப்போட்டுக் கரைச்சல் தரமுன்னம் நானே கொஞ்சம் தூரமுள்ளதாக ஒரு வசதியான ஸ்கூலுக்கு மாற்றம் கேட்டு எடுத்திட்டால் நல்லதப்பா...பிறகு அவையள்கண்டுபிடிச்சி அள்ளித் தூரத் தொலைய வீசேக்க போய் தலையைச் சொறிஞ்சு கொண்டு நீக்கேலதப்பா”

“சரி, சரி.நீங்கள் சரியான முன்னாக்கிரதை முத்தண்ணாதானே..? என்னென்னாலும் செய்யுங்கோ... ஆனால் எனக்கெண்டா நீங்கசும்மா கிடக்கிற சங்கை...” என்று தொடங்கி ஏதோ முனகிவிட்டுத் திரும்பித்தூங்கி விட்டாள்.

அது நடந்து இரண்டாவது வாரம் கழிந்ததும் நான்விண்ணப்பித்தபடியே இடமாற்றம் கிடைத்தது.

புதிய பாடசாலை நகருக்கு வெளியே ஐந்து கிலோமீற்றர் தொலைவிலே பிரதான நெடுஞ்சாலையில் தான் இருந்தது. நானும் வந்து சேர ஆசிரியர்இடமாற்றத் திட்டமும் அமுலுக்கு வந்திருந்தது. புதிதாகக் கடமையேற்றிருந்த ஒரு மேலதிகாரி வந்ததும் வராததுமாக அதிரடி நடவடிக்கை எடுக்கத் ஆரம்பித்திருந்தார். அதிலே வேறு பாடசாலையென்றால் என்னவென்றே அறியாமல் கிடந்த பல பழம் பெருச்சாளிகளெல்லாம் கலையத் தொடங்கியிருந்தன.

“நல்லவேளைதப்பித்தோம்!” என்ற ஆசுவாசமும் வாழ்க்கையில் முதன்முதலாக எனது அனுமானம் சரியாகி செல்லம்மாவின் கணிப்பு ஒன்று தவறாகியதில் உண்டான புளகாங்கிதமும் ஒன்றுசேர “இப்ப என்னப்பாசொல்லுறீர்..? எப்படி ஐயாவின் கணிப்பு?” என்றுகொக்கரித்தேன். “சரி, சரி ஓவராய்த் துள்ளாதீங்க! அதெல்லாம்எட்டு வருசத்துக்கு மேல் ஒரே பாடசாலையில இருந்தவைக்குத்தான் தூர இடங்களுக்கு டரான்ஸ்பர்தெரியுமா? நீங்க அஞ்ச வருசம்தானே இருந்த நீங்க!அது தெரியாமல் அவசரப் பட்டுட்டீங்கப்பா! அதோட...” என்று இழுத்தாள்.

“அதோட என்னப்பா?” என்றேன், சுதிசுற்று இறங்கியவளாக.

“இல்லை, இன்னும்கொஞ்சக் காலம் பொறுமையாய் இருந்திருந்தா இப்ப நம்ம ஊர் நிலைமைகள் க்ளியராகிக்கொண்டு இருக்கிறதால் இருந்த ஸ்கூல்ல இருந்தே நேரடியாக மாற்றம் எடுத்திருக்கலாம். சரி, விதி யாரை விட்டது. இப்ப போன இடத்தில என்ன தொல்லைகள் உங்களுக்குக் காத்திருக்குதோ?” என்றாள், சலிப்புடன்.

அவள் கூறிய தொல்லைகள் வந்த சேர அதிக காலம்காத்திருக்க வேண்டியிருக்கவில்லை. ஒருமாத காலத்துக்குள் எங்கள் பழைய அதிபர் ஓய்வுபெற்றுச் சென்றுவிட அவரது இடத்திற்கு புதியவர் ஒருவர் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். “சே! எல்லாமே ஓரளவு பழக்கமாகிக் கொண்டிருக்கையில் இப்படியாகிவிட்டதே”

என்ற சங்கடம் உண்டானது எனக்கு. இனி புதிய வரோடு முதலில் இருந்து பழகியாக வேண்டுமோ?

புதிய அதிபர் பதவியேற்ற அன்றே ஆள் கொஞ்சம் வில்லங்கமானவர்தான்என்பது விளங்கி விட்டது எனக்கு. ஆசிரியர் கூட்டத்தில் அவர் ஆற்றிய அவரது அறிமுகவுரையிலிருந்த அகந்தையும் பிறரைத் துச்சமாக நினைக்கும் குணமும் என்னை வேதனைப் படுத்தியதுடன் “இருந்துஇருந்து கடைசியில் தப்பான இடத்திற்குத்தான் வந்து விட்டோமோ?” என்ற சஞ்சலத்தையும்உண்டு பண்ணியது.

அன்று பாடசாலை முடிவடைந்ததும் சோர்வாக வீடு வந்துசேர்ந்தேன்.

மாலையில் செல்லம்மா அலுவலகத்திலிருந்து வந்ததும் வராததுமாக, “இஞ்சருங்கோப்பா, கேட்டீங்களே...உங்களுக்குத்தான் ஒரு நியூஸ்!” என்று உற்சாகமாய்ஆரம்பித்தவள் எனது முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “என்னப்பா ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்கள்..சுகமில்லையா?” என்றாள், பதறிப்போய்.

“சேச்சே அதெல்லாம்ஒண்டுமில்லை. இந்தப் பூசா வந்த ஆள்தான். அவளே கதை பேச்சு எல்லாம் அவ்வளவு சரியில்லை.ஆள் கொஞ்சம் சண்டித்தனம் போலக் கிடக்கப்பா!” என்றேன்பரிதாபமாக.

“ஆர்...உங்கட புது அதிபரே? அட!அந்த நியூஸ்தானப்பா இன்றைக்கு எங்கட ஓபிஸ் முழுக்கக் கதை. ஆள் கரைச்சல்பிடிச்சவர்தானாம். அவர் உங்கட ஸ்கூலுக்கு வர முதல் இருந்த இடத்தில பண்ணின அழிச்சாட்டியம்தாங்கேலாம் அந்த ஊர்ச்சனமெல்லாம் ஒண்டு கூடி அடிக்காத குறையாகத் துரத்தி விட்டவையாமே... இப்ப யார் யார்டயோகாலைக்கையப் பிடிச்சுத்தான் உங்கட ஸ்கூலுக்கு வந்திருக்கிறாராம்..என்றுகதைச்சவங்கள்!”

“இதென்ன செல்லம், நீர் வேறே பயப்படுத்திறீர். ஏற்கனவே அது விசயமாத்தான் நானே யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

அட! அவர் என்ன அழிச்சாட்டியம் செய்தாலும்உங்களக்கென்னவாம்...? நீங்களென்ன உந்த தமிழ்ப்படத்து ஹீரோ கணக்காத் தட்டிக் கேக்கவா போறீரோ..? வீட்டுக்குள்ள வந்து “என்ன அடி” எண்டு நிக்கிறபாம்பையே சும்மா பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிற ஆள் நீங்க. நீங்களும் உங்க வேலையும் எண்டுபேசாம இருக்கிறதுக்குச் சொல்லியா தரவேணும் உங்களுக்கு?”

அவளது நையாண்டி புரிந்தாலும் அந்தப் பேச்சு சிறிதுஆறுதலைத் தந்தது.

***

புதிய அதிபரின் நிருவாகத்தின் கீழ் எப்படியோஓரிரு மாதங்கள் கடந்திருந்தன. அவரது தான் தோன் நித்தனமான போக்குகளாலும்

முடிவுகளாலும் ஆசிரியர்கள் பலருடன் சிறுசிறு உரசல்கள் எழுந்தன. சிலர் விட்டுக் கொடுத்தும் சிலர்தட்டிக்கேட்கவும் செய்யலானார்கள். குறிப்பாக பாடசாலை நிதிவிடயங்களில் பல சிக்கல்களும் முரண்பாடுகளும் எழுந்தன. அதிபர் தனது நலன்களுக்கு மட்டுமே ஒத்தாசையாக இருக்கும் ஆசிரியர்கள்கிலரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு நிதி மோசடிகளிலே இறங்கியிருப்பதாக உள்ளூரிலே பரவலாக கதை அடிபடலாயிற்று. இதனால் நிலைமை சற்றுத் தீவிரமாகவும் ஆரம்பித்திருந்தது.

இந்த விவகாரங்களில் எல்லாம் பட்டுக் கொள்ளாமல் தாமரை இலைத் தண்ணீர்த் துளியாக நானுண்டு எனது வேலைகளுண்டு என்று இருந்த வந்ததால் அதிபரோடு எதுவித உரசல்களும்ல்லாமல் தப்பித்துக் கொண்டிருந்தேன். இதனால் எனக்கு "கழுவுற மீனல் நழுவுறமீன்" என்று எனக்கு ஒரு பட்டப் பெயர்கூட சக ஆசிரியர்களுக்குள்ளே இருந்து வந்தது.

ஆயினும் அதிபரின் நாகரீகமற்ற அணுகு முறைகள், பொதுச்சொத்துக்களின் கையாடல்கள், "அரசியல்வாதிகளின் செல்வாக்கினால் எவரையும் எதையும் சமாளித்து விடலாம்" என்ற அசட்டுத்துணிவு போன்ற அவரதுகுணங்கள் மீது எனக்கும் காட்டமான விமர்சனம் இருக்கத்தான் செய்தது. இருந்தாலும் அதை நான் வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மனதுக்குள் வெறுத்தபடி இயங்கியமைதான் இத்தனை காலமும் அங்கு தொல்லை எதுவுமின்றித் தப்பிப் பிழைத்து வந்ததன் இரகசியச் சூத்திரமாய் இருந்தது.

ஆனால் எனக்குரிய வில்லங்கம் பாடசாலையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு பொருட்காட்சிக் கொண்டாட்டத்தின் வடிவிலே காத்திருந்தது. மிகவும் கோலாகலமாக நடந்தேறிய அந்தக்கண்காட்சியின் நிகழ்வுகளை டிஜிட்டல் காமிராவில் படமெடுத்து கணினியில் ஆவணப்படுத்துகின்றபொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்திருந்தார்கள். எனது உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களை வைத்துதிறமையாகச் செய்து முடிந்திருந்தேன். குறிப்பாக அதிபரையும் அவரது துதிபாடிகளையும் மிகவும் அழகாக எடுத்திருப்பதாக அதிருப்திக் குழுவினரின் கேலிப்பேச்சுகள் அதற்குரிய பக்கவிளைவாகக் கிடைத்தது எனக்கு.

***

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை. வீட்டிலே ஓய்வாகப் படுத்திருந்தேன்.

தனது அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை என்று வெள்ளிக் கிழமை மாலை பஸ்ஸில் ஊருக்குச் சென்றிருந்த செல்மம்மா, இன்று மதியம்தான் தான் திரும்புவதாகச் சொல்லியிருந்தாள். நேரத்துக்கு வந்து விடுவாளா என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே செல்போன் சினுங்கியது.

மறுமுனையில் அதிபரின் குரல்.

பாடசாலைத் தொலைபேசியில் இருந்து தன்னை உடனே வந்து சந்திக்குமாறு பதற்றமான குரலில் அழைத்தார். உடனடியாக வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு பாடசாலையை நோக்கி விரைந்தேன்.

ஒரு விடுமுறை நாளுக்கேயுரிய வெறிச் சோடலுடன் இருந்தது பாடசாலை.

சிறுநூழியன் பார்த்திபன் மட்டும் வெளியில்நின்றிருக்க அதிபரின் அறை திறந்திருந்தது. உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். அதிபர் தனியாகத் தானிருந்தார்.

"வணக்கம் சேர்!"

"வாங்க, மகேஸ்வரன்.. இப்படி வந்து இருங்க!" நான் இருக்கவில்லை, "என்ன விஷயம் சேர், அவசரம் என்றீங்க!"

"முதல் லை இருங்களேன்.. சொல்றேன்" என்றுவிட்டு சிறுநூழியன் நேரம் வேறு எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்பு ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவராக, "மகேஸ்வரன், உங்களுக்கு இங்கயிருந்து முழுசாக ஊர்போய்ச்சேர விருப்பமில்லையா?" என்றுகேட்டார், முகத்தை கடுமையாக வைத்துக் கொண்டு

எனக்கு முதலில் ஒன்றுமே புரியவில்லை. "எனக்கு விளங்குகையில்ல சேர், நீங்க சொல்றது!"

"இஞ்சு பாருங்க! மகேஸ்வரன் சும்மா ஒண்ணும் தெரியாத பபா மாதிரி நடக்க வேணாம் சரியா? நீங்க இதுவரைக்கும் எனக்குக் கரைச்சல் தராத ஆள்தான். ஆனா இப்ப நடந்திருக்கிற விஷயம் அப்படியில்லை. இங்ககொஞ்சப் பேர் எனக்கு எதிராக சும்மா அதை இதையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு அலையிறாங்கள் தெரியுமா இல்லையா?"

"அது ஓரளவு தெரியும்தான்! ஆனா இப்ப என்ன பிரச்சினை அதை முதல்.."

"நம்ம ஸ்கூல் கொம்ப்யூட்டர்ஸ் இருந்த ஒரு முக்கியமான படம் ஒண்டு எனக்கு எதிராக ஓடித் திரியிற ஆக்களறகைக்குப்போய்ச் சேர்ந்திருக்கு... அது உங்களுக்குத் தெரியாம போயிருக்கியலாது. ஏனென்டா நடந்த பொருட்காட்சி விழாவுல போடடோ எடுக்கிறதுக்கெல்லாம் நீங்கதானே பொறுப்பாயிருந்தீங்க!"

"பொருட்காட்சியில் எடுத்த போட்டோக்களில் என்ன பிரச்சினை இருக்கப் போகுது சேர், அதில வெறும் ஆட்களும் பொருட்களும் தானே இருக்கு..?" என்றேன், புரியாமல்.

"நக்கல்? மம்! ஹலோ! என்ன ஜோக்கடிக் கிறதா நினைப்பா? அது.. அது நான் சம்பந்தப்பட்ட படம். உங்களைப்பொருட்காட்சியில போட்டோ எடுத்துத் தரச் சொன்னால் அந்த நேரம் ஸ்கூல் கெண்டன், கிச்சன் ஸ்டோருக்குள்ளயெல்லாம் ஏன்டாப்பா கெமராவைத்

துாக்கிட்டு அலைஞ்சனீங்கள்? ஆம்!" என்று அவர் கூடாகத்தொடங்கிய போது அவரது செல்போன் ஒலித்தது. "கொஞ்சம் இருங்கோ!வாறன்" என்றுவட்டு காதில் போனைப்பிடித்தபடியே எழுந்து அறையை விட்டு வெளியேறி மைதானத்தினுள் சென்றுவிட்டார். அங்கு பதற்றமாய் உலாவியடியே யாருடனோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

எனக்குத் தலை வலித்தது. "இது என்ன புது வம்பு?" என்று நான்யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது அதுவரையில் வெளியே நின்று எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பார்த்திபன் சுற்றிவரப் பார்த்துவிட்டு மெல்ல என்னருகே வந்தான்.

"என்னடா பார்த்தீ இதைல்லாம்?"

"ஸேர், நான்சொன்னதெண்டு சொல்லிரா தீங்க! இவர் ஸ்கூல் கிச்சன் ஸ்டோர்ல இருந்து மதிய உணவு அரிசிமூடைகளை அவர்ர வேனில ஏற்றிக் கொண்டு நின்றதை நீங்க அன்றைக்கு வச்சிருந்த கெமராவிலபோட்டோ எடுத்திட்டீங்களாம். பொருட் காட்சி போட்டோவோட சேர்ந்து கொம்ப்யூட்டர்ல இருந்த அந்த போட்டோவையும் கொண்டு போயிட்டீங்களாம். அதுதான் அப்படித் துள்ளுறார். கவனம் ஸேர்!" என்று கிசுகிசுத்து விலகினான்.

இப்போதுதான் புரிந்தது எனக்கு. அன்றைக்கு நிகழ்ச்சிகள் முடிவடைந்து எல்லோரும் கலைந்து போன பின்பு அவரது வேன கிச்சன் ஸ்டோர்பக்கமாக நின்றத இதற்காகத்தானா? அதைப்படம் பிடித்தது யார்? ஏஎல் பையன்கள்தான் கெமராவைசார்ஜ் பண்ண வென்று இடையில் எடுத்துப் போனான்கள். ஒரு வேளை...

"என்ன மகேஸ்வரன்ஸேர். இப்ப என்ன செய்யப்போறீங்க.? இங்க இருந்த படம் எப்படியோ அவங்களற கைக்குப்போயிட்டிது. இனி அது எத்தனையோ கொப்பி போட்டிருப்பான்கள். இனி அதை வாங்கிப்பிரயோசனமில்ல.. ஆனா நீங்க நினைச்சா என்னைக் காப்பாத்தலாம்.."என்றுமீண்டும் வந்து கதிரையில் அமர்ந்தார் அதிபர்.

"சேர், அந்தக்கோணேசப் பெருமான் மேல சத்தியமாகச் சொல்றன். நான் எந்த வித்தியாசமான போட்டோவையும் எடுக்கவுமில்ல.. யாருட்டையும் கொடுக்கவுமில்ல! இது எனக்குக் கொஞ்சமும் சம்பந்தமில்லாதபிரச்சினை. நீங்க இப்படி மிரட்டுறது நியாயமே இல்ல! தெரியுமா?" என்று நான்கூடானேன். கோபத்தில் என் விரல்கள் நடுங்கின.

"சரி, சரி இப்பஏன் வீணாக டென்ஷனா கிறீங்க?" என்று எழுந்து என்னைச் சமாதானப் படுத்துவதுபோலநெருங்கி வந்து தோளைத் தொட்டு, "வாங்க மகேஸ்வரன்அப்படியே க்ரவுண்ட் வரைக்கும் போய் விளக்கமாய்ப் பேசலாம். டேய்! பார்த்தீ!

ஒபிஸைப் பார்த்துக் கொள்! சேரோட ஒருக்கா கதைச்சிட்டு வாறேன்" என்றவாறு சற்றுத் தூரத்திலிருந்தநெருப்புவாகை மரத்தின் கீழே அழைத்துச் சென்றார்.

நான் திரும்பிப் பார்த்தபோது வாசலில் நின்றிருந்த பார்த்திபன் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

***

எனக்கு ஒரு யோசனையாக இருந்தது.

செல்லம்மா வேறு அம்மாவின் உடல்நிலை மோசமாக இருப்பதால் இன்னும் இரண்டுநாள் கழித்து வருவதாக போனில் செய்தி அனுப்பியிருந்தான். அவள்கூட இருந்தாலாவது சின்ன ஆறுதலாக இருந்திருக்கும்.

நேற்றுக் காலையில் அதிபரோடு பேசிய விடயம் தலையிடி தந்து கொண்டிருந்தது. நெருப்புவாகை மரத்தின் கீழ் அழைத்துச் சென்று அவர் கூறியவார்த்தைகள் நெஞ்சிலே அமிலமாய் அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

"மகேஸ்வரன், நீங்க ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர். புத்திசாலியும் கூட. இந்தக் காலத்துல இருக்கிற இடத்துக்குஏற்றமாதிரி நடந்து கொள்ளுதுதான் நல்லது. சரி, நான் உங்கள நம்புறன்...அந்தப் போட்டோவை யார் எடுத்தது கொடுத்தது எல்லாம் எனக்குத் தேவையில்ல. யாரைப் பிடிக்கலாமோ என்னவெல்லாம் செய்வீங்களோ தெரியாது. அந்தப் போட்டோவால எந்தப் பிரச்சினையும் ஏற்படாம நிப்பாட்டுறது உங்கட பொறுப்பு. என்ன சொல்றீங்க?"

"நான் ஏன் சேர் இதுக்குப் பொறுப்பு நிக்க வேணும்? சம்பந்தமே இல்லாம என்னை ஏன் இதில மாட்டி விடுறீங்க..?"

"அப்படியா? இருங்க சொல்றேன்" என்று விட்டு என்னைத் தீர்க்கமாக உற்றுப் பார்த்தார்.

"போன ஏப்ரல் மாதம் ஏஎல் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு பேராதனைப் பூங்காவுக்கு டுவர் ஒன்று போய் வந்தீங்களல்லவா? அன்டைக்கு நீங்களும் பிள்ளைகளும் வந்த பஸ் இடையில பழுதாகி இங்க இரவு ரெண்டு மணிக்குத்தானே வந்து சேர்ந்தது. அந்த நடு இரவுல பிள்ளைகளை வீட்டுக்கு அனுப்ப ஏலாம ஸ்கூல்லயே தங்கவச்சீங்களே நினை விருக்கா?"

"இருக்கு...ஆனா அது நான் உங்களுக்கிட்ட போன் பண்ணிக் கேட்டுட்டுத்தானே...? சரி, அதுக்கென்ன இப்போ?"

"அதுக்கென்னவா...? அன்டைக்குப் பிள்ளை களோட நீங்களும்த்தானே தங்கினீங்க.. அன்றிரவு இருட்டில யாரோ ஒருவன் தப்பா நடக்க டரை பண்ணினான் என்று ஒரு ஏஎல் பெட்டை பொல்லீஸ்

வரைக்கும் போனது தெரியும்தானே? அவன் யாரெண்டு தெரியாம இன்னும் அந்தக் கேஸ் பெண்டிடங்க இருக்கு ஞாபகமிருக்கா?”

“ஓம், அந்தக் கேஸ் இன்னும் முடியல்லையா.. சேர்?”

“அதை முடிச்சு வைக்கணுமா?”

“என்ன.. சொல்றீங்க சேர்?”

“இல்ல இருட்டில் தப்பா நடந்த அந்த ஆள் நீங்கதானெண்டு பொலீஸ்ல கேஸை முடிச்சு வைக்கணுமா மகேஸ்வரன்?”

எனக்கு சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போனது! அதற்குப்பின்பு அவர் கூறிய எதுவுமே என் காதிலே ஏறவில்லை. எப்போது விடைபெற்று எப்படி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன் என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரிய வில்லை.

“கடவுளே எத்தனை கௌரவமான குடும்பம் என்னுடையது. கார்த்திகேசு மாஸ்டர் என்றால் ஊரே கையெடுத்துக் கும்பிடும். அந்த கண்ணியவானின் குடும்பத்திலே இப்படி ஒரு கேவலமான பழிவிழுந்து போனால் நான் என்ன செய்வேன்? இது பொய்யென்று ஓடியாடி நிரூபிக்கலாம் என்று வைத்தாலும் “ஒருவேளை இவன் செய்திருப்பானோ?” என்று ஊரில் ஒருவன் நினைச்சுக் கேட்டுவிட்டான் என்றால் அதை எப்படி என் குடும்பம் தாங்கும்? ஐயோ! இப்ப நான் எவனிட்டப் போய் அந்தப்போட்டோவைப் பற்றிக் கேட்கிறது?”

எனக்குத் தலையெல்லாம் விறைக்கத் தொடங்கியது. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தேன். எங்காவது வெளியே போனால் யாரிடமாவது மனம்விட்டுப் பேசினால் நல்லது. இருக்கும் மண்டைச் சூடாவது குறையும் என்று தோன்றியது. முகத்தைக் கழுவலாம் என்று குளியலறைக்குச் சென்றேன். உச்சந்தலைக் கொதிப்பு கூடியது. கூடுபோகக் குளித்தாலென்ன என்று தோன்றவே ஷவர் குழாயைத் திறந்தேன். அதுவும் சூடாக வரவே என் மண்டைச் சூட்டுக்கு இது சரிவராது. குளுகுளுவென்றிருக்கும் பின்புறத் தோட்டத்துக் கிணற்றுத் தண்ணீர்தான் சரி என்று கயிறு வாளியை எடுத்துக்கொண்டு அங்கு போனேன்.

அது ஒரு பழைய கிணறு. யாருமே பயன்படுத்து வதில்லை என்பதால் கிணற்றடி முழுவதும் காட்டுச் செடிகள் பற்றிக் கிடந்தது. கயிற்று வாளியைக்கப்பியில் செருகி உள்ளே இறக்கிய போது இலேசாக மயக்கம் வருவது போல இருந்தது. தலையுச்சியில் தீப்பிடித்தது போலத் தகித்தது. எப்படியாவது வாளியை இறக்கித் தண்ணீரை அள்ளிக்கொதிக்கும் மண்டையில் ஊற்றிவிட கைகள் பரபரத்தன. விரல்கள் நடுங்கின.

இதோ..இதோ தண்ணீரை அள்ளியாயிற்று. தண்ணீருடன் வாளியை மேலே இழுக்கும் போது.. அடச்சே! கிணற்றின் உள்சுவரில் பரட்டையாய் வளர்ந்திருந்தஆலங்கொடியில் மாட்டிக் கொண்டது வாளி! இப்போதுதானா இது நடக்க வேணும்..? தலை கொதித்துப் பிளந்துவிடும் போலிருக்க கொஞ்சம் கையால் எட்டி வாளியை எடுக்கலாம் என்று குளிந்ததுதான் தாமதம். தலைசுற்றிக் கொண்டு வந்து...ஆ!. ஐயோ என்ன நடக்கிறது? காற்றில் மிதப்பது போல...தலைகீழாக... நான் எங்கேபோகிறேன்...?

ஆஹா! என்னசுகம்?

ஓ! தலையிலே டன் கணக்கிலே பனிக் கட்டிகளைக் கொட்டியதுயார்? எவ்வளவு இதமாக இருக்கிறது.. தலையெல்லாம் குளிர்ந்து.. ஓ! இதென்ன வானம் ஒரு வட்டத்துண்டாகத் தெரிகின்றது..? ஆலங்கொடியும் அதிலே சிக்கிய வாளியும் தலைக்கு மேலே உயரத்தில் தெரிகின்றதே...ஆ! அப்படி யானால்.. நான் இருப்பது எங்கே..? கடவுளே! கிணற்றுக்குள்ளேயா? ஆ! கை கால்களெல்லாம் விறைக்கின்றதே...ஆங்..ஆ..க்..ஹ்!மூச்சு..மூச்சு..ஆங்க் !ஆ!”

***

மேட்டுவட்டைத் திடலுக்கு வலப்புறமிருக்கும் சுடுகாட்டில் இறுதியாகச் செய்துமுடிக்க வேண்டிய அத்தனை சடங்குகளும் ஒன்றுவிடாமல் நடந்தேறின. முருகேசு மாமாவைக் கைத்தாங்கலாகச் சிலபேர் கொண்டு வந்தார்கள். பாவம், அழுது அழுது அவரால் நிற்கக்கூட முடியவில்லை. ஈரவேட்டியுடன் ஓட்டைப் பாணைசுமந்து சுற்றிவந்தவரிடம் கையிலே தீ வட்டியைக் கொடுத்தார்கள். அதைக் கையில் எடுத்தவர் உடைந்துபோய், “ஐயோ! மங்களமக்கா! இந்தக் கையால தூக்கி வளர்த்த உன்ட மகனுக்கு என்ட கையாலயே கொள்ளி வைக்கிறே! ஐயோ! பாரக்கா இந்த அநியாயத்த..!” என்று பெருங்குரலெடுத்துக் கூவினார்.

திலிரென அழுகையை நிறுத்திவிட்டு வெறிபிடித்தவர்போல கட்டைகளால் பாரமேற்றி உடலை மூடிவைத்திருந்த சாணி வரட்டிகளை யெல்லாம் சடுதியாய்க் கலைத்து, “டேய் மகேசு! என்ட தங்கமே மகேசு!” என்று முகத்தின் மீது விழுந்து கதறியழுதார், என்னை வளர்த்தபாசமுள்ள முருகேசு மாமா.

சிறிது நேரத்தின் பின்பு எல்லோரும் அங்கிருந்தஅகன்றுவிட முருகேசு மாமா வைத்த தீயிலே இரவு முழுவதும் தன்னத் தனியாக எரிந்து கொண்டிருந்தேன், நான்.

நேர்காணல்

த.ஜெயசீலன்

சக்தியு - கமுனிசூன்

வடமராட்சி மெய்கநகரிலுள்ள தெய்வப்பாளையம் கவிதை மன்றத்தின் நிர்வாக அமைப்பில் தலைவர். பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகளில் தலைவர். சமீபத்தில் வெளிவந்த 'சக்தியு - கமுனிசூன்' என்ற புத்தகத்தின் மூலக்கவிதைகள் அமைப்பில் தலைவர். சமீபத்தில் வெளிவந்த 'சக்தியு - கமுனிசூன்' என்ற புத்தகத்தின் மூலக்கவிதைகள் அமைப்பில் தலைவர். சமீபத்தில் வெளிவந்த 'சக்தியு - கமுனிசூன்' என்ற புத்தகத்தின் மூலக்கவிதைகள் அமைப்பில் தலைவர்.

புரட்சி - கவிதை நூல்கள் பற்றியும் வெளிவரவில்லை?

த.ஜெயசீலன் - 1982 ஆம் ஆண்டு முதல் 1990 வரையில் கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை.

புரட்சி - எந்த நேரத்தில் புதிதாக புத்தகம் வெளிவரும்?

த.ஜெயசீலன் - கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை.

புரட்சி - தலைவர் கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை.

த.ஜெயசீலன் - கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை. கவிதை நூல்கள் வெளிவரவில்லை.

பரணீ - உங்கள் கவிதைகளில் சொல்வளம் சிறப்பாகக் காணப்படுவதாகச் சொல்வார்கள். எளிமையான கவிநயம் மிக்க பொருந்தமான சொற்களைக் கையாள்வது உங்களுக்கு எப்படிச் சாத்தியமாகின்றது?

த.மெய்யசீலன் - இதற்காக விசேட முயற்சிகள் எதையும் நான் எடுத்துக்கொண்டதில்லை. எனினும் புதிய புதிய சொற்களை, சொற்களங்களை இலக்கியங்களில் சிலாகிக்கப்படும் முக்கிய வரிகளை/ அடிகளைக் கேட்கும் தோறும், வாசிக்கும் தோறும் நயக்கும் தோறும் என் மன "வார்த்தை வங்கியில்" அப்பப்போ வைப்பிலிட்டு களஞ்சியப்படுத்தி வருகின்றேன். வார்த்தை வங்கியில் சொற்சேமிப்பு போதியளவு இருப்பின் சொற்பஞ்சம் கவிதையில் வர வாய்ப்பில்லை. ஆனால் கவிதையை எழுதி முடித்து "நகாச" வேலை செய்து மினுக்கிச் செம்மைப்படுத்தும்போது வந்த ஒரு சொல் மீண்டும் வராதவாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு உள்ளுணர்வு எப்போதும் என்னுள் அறிவுறுத்திக்கொண்டு இருக்கிறது.

பரணீ - கவிதைத் துறையில் நீங்கள் இதுவரை சாதித்தவை பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

த.மெய்யசீலன் - தமிழ் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் கவிதையின் வயது, வரலாறு, ஆழம், வீச்சுப் பரம்பல் என்பவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது நான் எதுவும் சாதித்ததாக மனம் ஏற்க மறுக்கிறது. இன்றும் எமது தமிழ் கவிதைப் பாரம்பரியம் எனக்கு மிகமிக வியப்பையும் வற்றாத ஆச்சரியத்தையும் தீராத மலைப்பையும் தருவதாகவும் மீண்டும் மீண்டும் புதுமைகளை நோக்கி என்னை உந்தித் தள்ளுவனவாகவும் ஒன்றில் இருந்து ஒன்றாகப் பெருகும் இடையறாத தொடர்ச்சியை பேணுவதற்குரிய வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது. இந்தத் தளத்தில் கடந்த இருபது வருடங்களில் இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். 2001இல் கனவுகளின் எல்லை, 2004இல் கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று என்பன அவையாகும்.

தமிழக எழுத்தாளர் அமரர் சஜாதாவை பலர் சிலாகிப்பர், சிலர் நிராகரிப்பர் எனினும் அவரின் பாராட்டை அனேகர் பெரிதாகவே கருதுவர். எனது கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று 2004இல் வெளிவந்த சிறந்த தொகுப்பு என 26.12.2004 திகதிய ஆனந்தவிகடன் சஞ்சிகையில் "சிறந்தவை 2004" இல் சஜாதா தெரிவு செய்து இருந்தார். மேலும் அண்மைக் காலமாக கொழும்பு கம்பன் விழாக்களில் தமிழ் நாட்டின் பிரபல கவிஞர்களின் தலைமையில் கவியரங்குகளில் பங்குபற்றுவது என்னைப் பட்டை தீட்டியிருக்கிறது. வெளிக்கொணராத பெருந்தொகை கவிதைகள் என்வசமுள்ளன.

பரணீ - "புதுக்கவிதையாளர்களுக்கு மரபுக் கவிதைகளின் பரிச்சயம் உண்டாம்" என்று இன்று குறிப்பிடப்படுவது பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

த.மெய்யசீலன் - இவ்விடயத்தில் என்னை யார் ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளாது போனாலும் எனக்கு மிக தெளிவான அபிப்பிராயம் உண்டு. கவிதையின் உருவம், வடிவம், உள்ளடக்கம் என்பன பற்றிய அக்கறையும் உண்டு. இதற்கு சற்று விரிவாக பதிலளிக்க விரும்புகிறேன்.

மிகமிக இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்ட யாப்பு வடிவங்கள் (சீந்துகள், பதினாறு சீர் விருத்தங்கள், கலிவெண்பா, பாவினமான வஞ்சிப்பா போன்றவை) இன்றையகாலத்துக்கு அவசியமற்றிருக்கலாம். எனினும் கவிதையின் அடிப்படையான ஒத்திசைவால் உருவாகும் ஓசையம் கவிதையின் உயிராக கவிதையை உயிரோட்டமாக வைத்திருக்கும். இது இல்லாத கவிதைகள் எத்தகைய பெரும் சிந்தனைகளை தத்துவார்த்த நுட்பங்கள் விளக்கங்களை கொண்டிருந்தாலும் அவை அசைவில்லாத, இயக்கமில்லாத, பிறரிடம் தொற்றும் தன்மை கொண்டவாத கவிதைகளாகவே இருக்கும் என்பது என் தனிப்பட்ட தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இதனைத் தான் பாரதி "ஓசை தரும் இன்பம் உவமையில்லா இன்பம்" என்றும் "பாட்டைப்போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை இல்லை" என்றும் பாடினான்.

உலகிலுள்ள எந்த மொழியின் எந்தச் சொல்லும், எந்த வார்த்தைகளும் இரு வகையான அசைகளான "நேர்" "நிரை" என்னும் அசைகளில் அடக்கப்படக் கூடியவை என்பது மிக வியப்பானது. இது இசைக்கு 7 ஸ்வரம் போன்றது. இவ் அசைகளிலிருந்து தமிழ்க் கவிதையின் யாப்பு வேர் கொள்கிறது. இது அசை, சீர், அடி மற்றும் தளை என்பனவாக வளர்த்தெடுக்கப்படும்போது மொழியின் ஓசைப்பண்பு ஒரு ஒழுங்குடன் ஒழுக்கத்துக்குள் உட்பட்டு செம்மை படுத்தப்பட்ட (இசையிலிருந்து வேறுபட்ட) ஓசை சிறப்பை தருகிறது.

எனவே மொழியில் இயல்பாக உள்ளடங்கியுள்ள இந்த ஓசைச் சிறப்பு என்பது கவிதையின் தனித்துவத்தை பேணுகின்ற - செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற முக்கியமான காரணியாகின்றது. ஈழத்தில் இது பேச்சோசையாக பரிணாமம் பெற்றது.

கால மாற்றத்திற்கேற்ப புதுமைகளும் சிந்தனைகளும் வெளிப்பாட்டு உத்திகளும் பாடுபொருளும் மாற்றப்பட வேண்டியது அவசியமே. இவ்விடத்தில் எமது பழைய யாப்புக் கவிதைகளின் பாடுபொருள் ஒரு வாய்ப்பாட்டு ரீதியான தேக்கத்துக்கு உள்ளாகி இருந்ததை நான் 100% ஆதரிக்கின்றேன். கால மாற்றத்தால் உருவாகும் புதிய பாடு பொருள்களும் உருவகம் இறைச்சிப்பொருள் போன்றவையும் (புதுக் கதைகளில்

அதிகம் கையாளப்படுபவை) யாப்புக் கவிதைகளில் உள் வாங்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் ஏற்று கொள்கிறேன்.

ஆனால் பல வெற்றிகரமான ஆரம்பகாலப் புதுக் கவிதைகள் எளிமையான யாப்பு வடிவங்களான கலிப்பா, அகவல் பாவில் பாடப்பட்டு அவை முறித்து முறித்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றன அல்லது வேண்டுமென்றே ஓசை ஒழுங்கு வராதவாறு வலிந்து சொற்கள் புகுத்தப்பட்டன/ நீக்கப்பட்டன என்பதனை நிரூபிக்க முடியும். எனது அனேகமான கவிதைகள் எளிமையான யாப்புகளிலேயே அமைந்துள்ளன. எனவே, புதுக்கவிதைகள் எழுத மரபுக் கவிதை பரிச்சயம் நிச்சயம் உதவும் என்று நான் நம்புகிறேன். இவ்விடயத்தில் கவிஞர் முருகையன் "எனக்கு யாப்பு என்பது கவிதை எழுதுவதை இலகுபடுத்துகிறது" என்று கூறியதை மேற்கோள் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்று மனிதரிடையே தீண்டாமை என்னும் விடயத்தில் கணிசமான மனப்பாங்கு மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கின்ற போதும் எங்கள் தமிழின் தனித்துவமான ஓசை நயம் கொண்ட கவிதைகள் ஏதோ தீண்டத் தகாதவைகள். அவற்றை எழுதினால் அது தீட்டு அல்லது பாவச் செயல் என்பது போன்ற மாயை புதுக் கவிதையாளர்களிடம் மேலோங்கி இருப்பது வேதனைக்குரியது. மீண்டும் கவிஞர் முருகையன் கேட்டது போல "நாம் எழுது செவிகளை கழற்றி வைத்துவிட்டோமோ" கவியோசையின் உருசியை மறுப்பதற்கு என்றும் கேட்கத் தோன்றுகிறது.

செவிவழி இலக்கியங்களை நுகரும் காலம் போய் பார்வை வழி, அச்சவழி நுகர்வுகாலம் இன்று தோன்றுகிறது என்றாலும் நாம் கவிதையின் உயிரோட்டமான ஓசையை ஏன் புறக்கணிக்க வேண்டும்? இதைவிட முக்கியமானது காலத்துக்கு காலம் வெவ்வேறு யாப்புகள் செல்வாக்குச் செலுத்தின. பல வழக்கொழிந்தும் போய் விட்டன. எனவே இக்காலத்திற்கேற்ப யாப்பு வடிவை தெரிவுசெய்வது என்பதும் அதனை இடர்பாடின்றிப் பயன்படுத்துவது என்பதும் முயற்சித்தால் இலகுவானதே.

கீர்ஸ், வால்ட் விறமன் போன்றோர் தங்கள் பாரம்பரிய கவிதைகளில் பல உடைப்புக்களை மீறல்களை செய்து நவீன உத்திகளை புகுத்தியிருந்தாலும் அவர்களின் மொழிக்கே உரிய சில ஒத்திசைவுகளையும் Rythumகளையும் முற்றாக கைவிட்ட தில்லை என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

இதைவிட கவிதையின் மரபு என்பதை வெறுமனே யாப்பு என்று தவறாக கருதும் மனப்பாங்கும் மத்தியில் மட்டும்தான் இருக்கிறது. மரபு என்பது எமது பாரம்பரியம், எமது பழக்க வழக்கம், எமது வாழ்க்கை முறை என்பவற்றையும் உள்ளடக்கியது என்பதே உண்மை. நான் நினைக்கிறேன் எனது மரபுக் கவிதை பரிச்சயம் மட்டுமே "இன்று தேக்கமுற்றுள்ள தாகவும்" சிலரால் கூறப்படும் நவீன, புதுக் கவிதையை எதிர்

காலத்தில் சரியான வழியில் இட்டுச் செல்ல உதவும்.

பரஸ் - மரபுக் கவிதையில் பாண்டித்தியம் மிக்க இலங்கை கவிஞர்கள் சிலர் சிறந்த புதுக் கவிதை யாளர்களாகவும் விளங்கியுள்ளார்கள். அவர்களுள் சிலரின் கவிதை வீச்சுப் பற்றி உங்கள் மதிப்பீடு யாது?

த.ஜெயசீலன் - ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை த.இராமலிங்கம் மரபுப் பரிச்சயம் உள்ளவர் என்றாலும் சிறந்த முழுமையான புதுக்கவிதைகளைப் படைத்து வழங்கியுள்ளார். எமது வாழ்வை புதுக்கவிதையாகப் படைத்து வெற்றி கண்ட சு.வில் வரத்தினம், மு.பொன்னம்பலம், சிவசேகரம், புதுவை இரத்தின துரை, சண்முகம் சிவலிங்கம், சேரன், வ.ஐ.ச.ஜெய பாலன் போன்றோரின் கவிதைகள் தனித்துவம் மிகுந்ததாக விளங்குவதற்கு அவர்களின் மரபுப் பரிச்சயம் பிரதான காரணம் எனக் கருதுகிறேன்.

பரஸ் - இன்று கவிதைகள் எழுதும் ஜனம் புதுக் கவிதையாளர்கள் பலர் அரிந்தப் புரியாத பல வார்த்தைகளை அடுக்கி வார்ப்பு ரீதியான (stereotype) ஒரீர மாதிரியான கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற கண்டனம் முன் வைக்கப்படுகின்றது. இக் கண்டனம் முறித்து உங்கள் கருத்தைக் கூறுவீர்களா?

த.ஜெயசீலன் - இது ஒன்றைப் பார்த்து பிரதி பண்ணுவதன் தொடர்ச்சி தான். இங்கும் தமிழ் நாட்டிலும் இந்நிலை காணப்படுகிறது. ஒரு வகைக் கருத்தை, ஒரு "இசத்தை", ஒரு கொள்ளையை, கோட்பாட்டை கொண்டவர்கள் தாம் பின்பற்றுவதை அப்படியே பிரதி பண்ணி எழுதி அதுவே தரமானது என்பதை நிறுவ ஆயிரம் வியாக்கியானங்கள் செய்வார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொரு குழுவை/வட்டத்தை சேர்ந்தவர்களும் மற்ற குழுக்களின் படைப்பை காரசாரமாக விமர்சிப்பதும் அது படைப்பே அல்ல என நிராகரிப்பதுடன் படைப்பாளியை அவதூறுக்கு உள்ளாக்கி புறக்கணிக்கவும் செய்கிறார்கள். ஒரு வாய்ப்பு பட்டை சொல்வதைப்போல் ஒவ்வொரு குழுவினரும் "இவர்கள் தான் உலகத்தரமான படைப்பாளிகள்" என சிலரின் பேர்களுடைய மீண்டும் மீண்டும் ஒப்பிப்பார்கள்.

இந்த உலகத்தில் எல்லோரும், அதாவது ஓரறிவு சீவன்களில் இருந்து ஆறு அறிவு சீவன்கள் வரை வாழ உரிமையுண்டு, சுதந்திரமும் உண்டு.

ஆனால் இலக்கியத் துறையில் முக்கியமாக படைப்பாக்கத் துறையில் தான் ஒரு படைப்பாளியின் சுதந்திரத்தை மறுதலிப்பதும் அவனை ஏளனமாக பார்ப்பதும் அவனைப் புறக்கணிப்பதும் நிராகரிப்பதும் நடக்கிறது.

எங்கள் மனதுக்கு பிடித்ததை பொய்யாக தவிர்த்துவிட்டு, எங்கள் முற்றத்து மல்லிகையை மறந்து விட்டு நாகரீகம், நவீனம் என்றும், தாம் மேதாவின்கள்

என்பதை அனைவரும் ஏற்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் “தயாரிக்கப்படும்” இதுபோன்ற எழுத்துக்களை காலம் கணக்கெடுக்காது என்பது யதார்த்தம்.

இன்று எமது இளைய தலைமுறையின் தேடலும், முயற்சியும் நவீன தொடர்பாடல் பரிசயமும் போற்றப் படக்கூடியது. எனினும் அவர்களில் எத்தனைபேர் எமது தமிழ் பாரம்பரியத்தின் கலை வடிவங்களை, தமிழுக்கே தனித்துவமான கலை நுட்பங்களை அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது கேள்விக்குறியே! எமது மண்ணிலே கால் பதித்து நின்றுகொண்டு யாரையோ, எங்கோ இருக்கும் எவரையோ பிரதிபண்ண முயன்று அவர்கள் போல் நாமும் வாழ்ந்தால்தான், எழுதினாந்தான் மதிப்பு என நினைத்து அவர்களின் படைப்புகளைப் போல் படைக்க முயல்கிறோம். எமது கண்முன் வந்து விடும் காட்சிகளின் சாட்சிகளாக இன்று எத்தனைபேர் கவிதை படைக்கின்றோம்?

உலகமயமாதல் எல்லோரையும் ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டுவர முனைகிறது என்பதனை உணர்ந்தும், எம் தனித்துவங்களைக் காக்க மறந்தும், எங்களுடைய முகங்களை இழந்தும், யாருடைய முகத்தையோ சூடிக்கொள்வதே சிறப்பானது என்று வாழ்கிறோம்.. நாம்தான் எம் தாய் வடிவற்றவள், அழகற்றவள் , ஏன் ஒன்றுமே இல்லாதவள், ஆனால், அயல் நாட்டு அண்ணி அழகானவள், எல்லாம் கொண்டவள் என்று பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்குகிறோம்..

பரவீ - கவிதையில் உங்களை ஈர்ப்புக் கொள்ளச் செய்த கவிஞர் அல்லது கவிஞர்கள் என யார் யாரை கற்பிப்பிட விரும்புகிறீர்கள்?

த.ஜெயசீலன் - இன்றும் எமது முதுசங்களான இலக்கியங்களை கவிதைகளை நான் கற்கிறேன், இரசிக்கிறேன் திருக்குறளின் தொன்மை யாவரும் அறிந்தது. அது பேசிய வாழ்வின் சகல நிலைகளுக்கு மாண உண்மைகள், கருத்துக்கள், உத்திகள், சொற் சிக்கனம், பொருள் செறிவு என்பன இன்றைய நவீன கவிதைகளில் கூட காணக்கிடைக்காதது. திருவள்ளுவர் தொடக்கம் கம்பர், மாணிக்கவாசகர் கவிதைகள், சித்தர் பாடல்கள், என் பூட்டன் பாரதியின் கவிதைகள் என்பன எனக்கு வற்றாத வியப்பளிப்பன.

ஈழத்தில் மகாகவி முருகையன், புதுவை இரத்தின துரை, சண்முகம் சிவலிங்கம், சு.வில்வரத்தினம், சோ.பத்மநாதன், கல்வயல் குமாரசாமி போன்றோரின் கவிதைகள் என்னைக் கவர்ந்தவை. நவீன கவிதை களுக்கு நான் எதிரி அல்ல. தமிழ் நாட்டின் பசுவைய்யா, கலாப்பிரியா, சுகுமாரன், மனுஷ்ய புத்திரன், சல்மா, மாலதி மைத்ரி, அழகிய பெரியவன் போன்றோரும் ஈழத்தில் சேரன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சோலைக்கிளி, கருணாகரன், அனார், பா.அகிலன் ஆகியோரும் என்னைக் கவர்ந்தவர்கள்.

பரவீ - அவ்வாறு உங்களை ஈர்ப்புக்கொள்ளச் செய்த கவிச் சிறப்புகள் எவை எனக் கருதுகிறீர்கள்?

த.ஜெயசீலன் - ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தனித்துவம் உடையவை. யாருக்கோ பிடித்தது என்பதற் காக அவரை திருப்திப்படுத்த இவற்றை நான் விரும்பிய தாக கூறவில்லை. என் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவை என்பதால் இவை என்னை ஈர்த்துக்கொண்டன.

பரவீ - பிரதேச செயலராக விளங்கும் நீங்கள், உங்கள் லேலைப் படிவுக்கு மத்தியிலும் கவிதைப் படைப்புக்கான உற்சாக எவ்வாறு ஒதுக்கிக் கொள்கிறீர்கள்?

த.ஜெயசீலன் - பிரதேச செயலாளர் என்ற பதவி கடமையின் நிமித்தம் நான் ஏற்றுக் கொண்டது. வேலைப்படி, வாழ்வின் நெருக்கடிகள், முடிவுறாத மக்களின் பிரச்சனைகள், சூழல் அழுத்தங்கள் என்பவற்றின் போதும் எனக்குள் இருக்கும் “கவிஞர்/ கவிஞன்”... தன்னை வெளிப்படுத்தும் நேரமெல்லாமும் நான் அந்தக் “கவிஞர்லிடம்/ கவிஞனிடம்” என்னை ஒப்புக் கொடுக்கிறேன்.

இன்றைய வாழ்வியலில் எவருமே “முழுமையான கவிஞனாக மட்டும்” வாழ முடியாது. கவிதைக்கான சூழல் இல்லாதபோது தோன்றும் சில கவிதைக்கான பொறிகளை/ மின்னல்களை/ பளிச்சீடுகளை சுருக்க மாக எழுதிவைத்து சாவகாசமாக அவற்றுக்கு உருக் கொடுப்பது பெரிய விடயம் இல்லை. சில பளிச்சீடுகள் உரிய நேரமின்மையால் கருச்சிதை வானதுமுண்டு. எனக்குள் இருக்கும் கவிஞனை சாக விடாமல் போஷிப்பதற்கு நல்ல வாசிப்புத் தீனி போடுவது தான் இன்று பெருஞ் சவாலாக விளங்குகிறது.

பரவீ - நீங்கள் சாதிக் கிரும்புவது பற்றி அல்லது உங்கள் இலட்சியப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

த.ஜெயசீலன் - முதலில் ஒரு மனிதனாக இருக்க வேண்டும் என்பது என் அவா. மனிதாபிமானமுள்ள மனிதனாக என்னை மாற்ற எனக்குக் கிடைத்த மகத் தான் கருவி கவிதை என்பது எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. நான் இன்றும் முழுமையான மனிதனாக மாற முயன்றுகொண்டிருக்கின்றேன். இதனைக் கடந்து மனிதர்களுக்கு வழிகாட்டும், மனிதத்தை வாழ வைக்கும், மாளிதத்துக்கு ஈடேற்றம் வழங்கும், மனுக்குலத்திற்கே நீதிநெறிகாட்டும் ஒரு கவிஞனாக மாறுவது என்பது என் ஈடேறாத பெருங்கனவாக நீள்கிறது. அந்தக் கனவை நனவாக்க முடியுமா என்ற இடையறாத கேள்விகள் தான் என் கவிப் பயணத்துக் கான எரிபொருளாக அமைகின்றன. இயற்கையும் இறை நினைவும் என்னை வழிப்படுத்தும் என்று நம்புகிறேன்.

குருதிப்புனல்!

ஏற்கெனவே,
வந்தவர்கள் தந்தவற்றை வைத்தே
வழங்கடிக் கொண்டிருக்கிறான்
மனிதன்!

இனிமும்,
இறை தூதர்கள்
புனிதர்கள்
திரு மயதாரங்கள்
புதுபுது யருகைகளா யூசிக்கு!
ஆண்டவனே போதுமப்பா!
அப்படியொரு எண்ணம்
இறைவா உனக்கு
மீண்டும் எழும்மனிவ்
மீள் பரிசீலனை செய்து கொள்!
சீலை என்கிறான் ஒருவன்
மீலவை என்கிறான் இன்னொருவன்!

புனிதம் துறையென
புகழ்பாடுகிறான் மற்றொருவன்!

இயக்கவளவியல்வாய்
பொட்டுப் புறத்தின்
மீயயெற தீனைக்கிறாய்
வேடுறாருவன்!

யுனரவம்,
எனது திருநாமத்தையே
ஒருசேர உச்சரித்தபடி
ஒருவரைபொருவர் எச்சரித்தபடி
என்கிறார்கள் இயக்கவளவாய்!

ஆவாரம் ஒன்றுக்குக் கொல்ல
சினவகனோ
இன்றினரன்றை உக்கரிக்க
கிணைகளில் முயலாவிட்டுத்

விதாய்தும் வீழ்வுகளோ
வெகிலேறு விதங்கலாய்!

அறிவை உட்டுகொண்ட
ஆதிக்கம் வெண்மங்கலாய்
மனிதன் மறியுதன்றி
மாற்றமேதும் காணவில்லை
இவர்களுடம்!
தூறாய் விடித்துச் சீதழிய உலகில்
தூலிழையில் விதாடலுதடா
மனிதம்!

உலகை உட்கரிக்க
உன்னால் அனுப்பப்பட்டவர்களின்
அருள் நயனங்களின்
ஒருதிப்புனல்கள்!
இந்த இலட்சணத்தில் இவர்களுவிட
இன்னும் புத்திரமொ...?
பரட்டி அழித்துவிட்டு புத்திரக் ஒரு
உலகை
சீருவடித்தால் என்னவோ
சீந்தித்து முடிவிலு!

விஷ்ணுவிதாசன்

தமிழகத்து

தோல் பாவைக் கட்டு

இந்த நிலையில் உள்ள நாட்டின் கலைகளின் தோல் பாவைக்கு தனித்துவமாக காணப்படுகின்றது. ஏனென்றால் வரையப்பட்ட வள்ள உருவப்படங்களின் மூலையுடன் ஆயத்தவள்ள கைதட்டிப்பாக்கி ஒரு ஏற்ப உரைபடி, பாடி, ஆடக காட்டப்படுவதால் தோல் பாவைக்குத் தனித்துவம் உண்டாகிறது. இவைகள் தோல் பொம்பலாட்டம், பாலைக்கூத்து, பாலை நாடகம், நிழலாட்டி என்ற மொத்தம் கூறப்படும் இந்துமதத்தில் தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, கேரளா, கர்நாடகம், ஒரிசா மாநிலங்களில் பரவலாக நிகழ்கின்றன.

தோல்பாடி

கி.மு. 1876-1900 வரை பாளையங்கோட்டை மலையாளத்தின் விளைவாக, தோற்றம் இயல்பு, திரைபடி, சித்திரங்கள் என்ற மூலக்கோடுகளில் பாலை நாடகம் நிகழ்ந்தது. இதை ஜிராமன் மீறடி, தாடகை மயல், சை நிகழ்ச்சி, பாறன் பட்டாபிஷேகம், ஜிராமன் மயல் விளக்கம், சுப்பாலை மூக்கூத்து, ஜிராமன் - ஜிராமன் போர், ஜிராமன் மட்டாபிஷேகம் என்று உள்ளடக்கமாக கூறப்படுகின்றது.

சிற்றூலைக் கொடுங்கள்

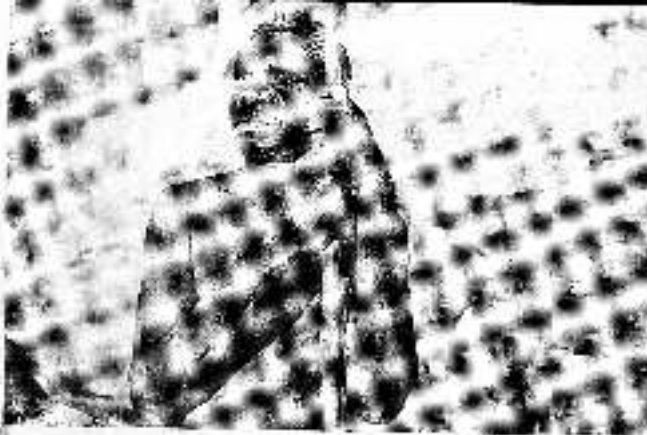
கூத்து மூலமேறும் இக்கூத்து காவலர்கள் ஏறிய செய்த துணை கூடாக்கு ஆற்றுவாரினை மேற்கொண்டதால், செறிந்த, தனிமைபுடன் கூடிய சூரகாவல்து பாலை நாடக பததி எனப் பிரிக்கப்படும்.

கூத்து நிகழும் பததி உபயோகமாகவும் பாலை நாடக பததி வெட்ட வெளியாகவும் கூடும். காங்கிள் பின்புதி பாலை நிகழை வெளிப்படுத்தும் வகையில் திரைச்சீலை கட்டப்பட்டு ஆற்றுவதும், ஒளி பாலைகளின் தோல் பாடி கூட்டுதல் தீர்மானம் கொடுத்தல் தலைநில ஆற்றுவதும் தோல்பாடி நிகழும். இதைக் கூறும் தலைநில விளக்கம், நீறட்ட கூவத்தின் வழிநேர் சிவந்தனம், தற்போது திசார விளக்குகளுள் மலையாளத்திற்குரிய மார், வெள்ளாடு, வெள்ளாடி, இன்றால் மூலம் பாலைவின் மார் என்றப்பட்டி, டத்திர சிவப்பிடுகூடு நிறம் கொடுத்து, மூலமான விளைவுகள், உடலானத்துவங்கள் என்றதால் உட்கொட்டமாக இவைகளை அடைபுள்ள மூலம் தீர்மானம் நீழற்பயிங்களை விழுகி ஒருவர் பாடி உரையடி நிகழ்த்தி காட்டுவது தோல் பாவைக்கூத்தில் பயன்படுத்தப்படும் பாலைவின் மூலம், உறுப்பு கூடாக்கு ஆற்றுவதும் தோல்பாவைக் கொடுக்கலாம்.

- 1. தோல் கொடுங்கள் பாலை நாடகம்
- 2. தோல் கொடுங்கள் பாலை நாடகம்
- 3. தோல் கொடுங்கள் பாலை நாடகம்

பாலைக்கூத்து நிகழ்த்துவார் பாலைபாடி மயல் மூலம் பாலைபாடிக்குத் துணையாக கூடுவார், ஆற்றாளிமம் கைசுப்பவர், பத்தனம், சிற்றூலைக் கட்டுவார், கஞ்சிரா ஆடியவர் மயல் - கைசுப்பாளர் காணப்படுவார்கள். திசாரகூத்து, உடவன் வழித்து, கோமாளி ஆற்றுகூத்து, கைசுப்பவர், தலைக்கைகள், கூத்து ஆற்றுகூத்து, பாலைக்கூத்து அடைத்த உரைபட்டம், ஜிராமன் மட்டாபிஷேகம் என்பன உள்ளடக்கமாக கூறலாம். இந்த தோல் காட்சிகள் பாலைபாடி என்ற மலையாளத்தின், ஆற்றுவது தோலின் உறுப்புகளும் தோல் பாவைக் கட்டுதல் மூலம் பாலைக்கூத்து கிண்புறமும், சாமி மயல் கோலை நாள், உடையாராய் மூலம் தோலைக் குறிப்பிட்டு என்றும் தமிழகத்தில் ஆதலாகி கூறலாம். இன்றைய ஆதலக்களை உடையாராய் கொண்டு நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின்
வாந்தர நெஞ்சல்கள் குறியே
கழிந்து ஓடும்
அடர்ந்த வீதிகளும்
வாயை நெரிசலும்
உலர் எரிச்சலும்

கறைச்சோலையின்
அலகுகள் நெய்தல போல
ஓம் யாழ்நகர்
சிணுமிலும்பிறகு.

பின்னல் வேகத்தில்
நெற்றியும் வாழ்க்கையில்
கருகிப்போயவர்களும்,
அல் நெளிச்சத்தில்
புதிய எதிர்காலத்தை
புரிந்து போயவர்களும்,

உணவில்லாமல் அழும்
குடிசைகள் ஒரு புறம்,
உணவுகள் அழும்
அரண்மனைகள் ஒரு புறம்.

எழ்வை மூளிகளும்
நல்லவர்களும்,
ஏழைகளை ஒதுக்கவும்
அரக்கர்களும்,

அவாதி யார்க்கைகளில்
பிரச்சல அறையாக்கியவர்களும்
இதயம் உடுத்திய
துணை கழற்றிக் கொள்ள
கடவுளாகத் தேடுபவர்களும்.

மூலநாயம் போட்டு
உலுப்பில்
மூச்சை விற்றவர்களும்,
குறுகலும் வாழ்க்கையில்

அதிவந்த நயிசல்களில்
பலபுளக்கும் காள்,
இயந்திரப் பூச்சினர்
பொய்த்த அலகொடுத்த
மணிகை

தாயகத்தின் தாகம்

இயந்திரனடவந்த நெளி
நிறைபட மட்டும்மணாய்
மனிதர்களும்

இலக்கியக் கிறக்கல்களில்
வாயும் முகத்தினர் சாயலும்,
கூடக நெரிசல்களால்
பிடுபட்டுப் போகும்
மக்கள் பிரச்சினைகளும்

இவ்வு முடிந்து போன
அழகுக்குச் சிந்திரங்களை
சலவைக்கு அனுப்பினோம்/
அங்கங்கே சிந்திச் சிலிந்து
கன்று தேசநாத
குச்சரித்த இரத்தக் கவல்களும்.

வசந்தம் வீசிய தேசநாட்டில்
வந்து போன
ஜிவைத்திர் போன்ற
இயற்கை அழிவுகளும்
நத்தவன் நகரில்
ஆயுத நாகரிகத்தால்
கறபிழந்து போன
தேசநாட்டின்
கர்வாதிக்காரத்தின்
சரித்திரப் பிரதிகளும்.

நன் அழைந்து தோண்டும்
முத்தாயக் குதிரை
விசிக்கப்படாத
எழ்துணையோ பிரச்சினைகளில்
ஒப்பம் விடுகின்றனர்
எம் இரத்த உறவுகள்
இன்றும்...!

சி.யோகன்ராஜ்.

ஓரவும் நானும்

நீ முழுப் பகல் குடித்த
மயக்கத்தில் - நானோ
தனிமை விழுங்கும்
தயக்கத்தில்

நீ கோடி நட்சத்திரக்
கண்களோடு விடிய விடிய
விழித்திருப்பாய்.
இரண்டே கண்கள் தான்
இருந்தும் - என்
ஈரம் தோய்ந்த
இமைச் சிறகால் கனவு தேசம் வரை
பறக்க முடிவதில்லை.

நீ சூரியச் சுடர்க் கீற்றால்
சிரிப்பதைத் தான் பகல் என்பார்கள்.
இப் பகலில் - என்
உதட்டு இருக்கில் கவலை புதைத்து
சிரிக்க முயல்வேன் சிரித்தால் தானே
மனிதன் என்பார்கள்!
பகல் என்பது இரவுச் சுவற்றில்
சூரியக் கற்றைகளின்
தற்காலிக வெள்ளையடிப்பு
நான் என்பதும் சிரிப்புத் திரைக்குள்
ரணங்கள் மறைக்கும்
மனிதப் பிறப்பு!

-யோகேஸ்

எப்படி

வெவ்வேறு நிறங்களையே அந்தித்தெரு
புரிதல்களின்றி எரிந்து கொண்டிருக்கிறது
இணைப்புச்சந்துகள்
நானும் நீயும்
அவளோ தேய்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலா
தோள்களில் காகிதத்தின் பார்ச்சுமை
பகலின் முகத்தைக் கடந்து
நீரோட்டம் வெளிச்சமாகி ஊரில் பரவுகிறது
நான் எதையும் கேட்கவில்லை
எதையும் கேட்கப்போவதுமில்லை
பகலின் கூடுகள் பறவைகள்
மழைக்காலம் பற்றியே கவலை
ஒழுமும் குடிலில்
நாங்கள் ஓயாது வாழ்வது எப்படி?

- சக்தியமலரவன்

ஒரு ஏதல்யின் வீடு

கூரை இல்லை கதவுகள் இல்லை
காட்டுச் செடிகளின்
ஆக்கிரமிப்பில் வீடு!
பாட்டத்தில் கிடக்கும் சுவர்
வெடிப்புக்களில் பிறந்து,
பரவியிருக்கும் கொடிகளில்
பூத்துச் சிரிக்கும் சிறுமலர்கள்!
தென்னைபோல வளர்ந்து விட்ட
தேக்க மரங்களின் உச்சியில்
தென்றலுடன் விளையாடும்
வெண்மலர்க் கொத்துக்கள்!
கழு மரங்களாய் கோலம் தரும்
தலைகளில்லா தென்னை பனை!
விகை யார் போட்டார்?
வீட்டினுள்ளும் புறமும் வளரும்
வேப்பங் கன்றுகள்!
கிணறு நிறைய நீர்
கை எட்டித் தொடும் மட்டில்
நீரைத் திரையிட்டிருக்கும்
தூசியும் சுருகும்!
துலானம் ஆடுகால் தூண்களும்
தொங்கிக் கொண்டிருந்தன
'ட' வடிவில்!
தெருவேலி படலை வரை
விளைந்திருக்கும் காடு!
வீடு பார்க்க வந்தவர்
காடு கண்டு கவல்கிறார்
வழிப்போக்கர் இருவர்
போகிற போக்கில் பேசிக்கொண்டனர்
"எண்பதுகளில் இடம்பெயர்ந்தவர்
இப்பத்தான் வந்திருக்கிறார்
வீடு பார்க்க....

- வேற்றுகேணியன்

சிந்தித்து வெளிச்சம்

அப்பா, அவர் துன்பம் தீர்க்கு வனது
ஒருசமயம் தோன்றக்கூடுது.

கவியா தெய்விகை அவளை சாஷிசீவராயாக
விட்டு விட்டு வந்தாளை கவியு ஒரு சமயம் கந்தகம்
துறக்காது.

நான் வளை கொடு முறுக்கது? அவன் கட்டு
வெட்டுக்கொடுக்கையே.

அந்த வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்த பிறகு,
எல்லாவை தடைவரை சங்கே போயும் அகரை
புறங்கு முடிபவியிலை.

தேற்று போனேன். அவன் மரண உடம்பால்
இறந்துபோய் விட்டானாம்!

மறநகம் யார்?

அந்த மறநகம் இன்னும் என்ன புகழ்பாக்கள்
துயர் அடைதலான கதுவிட்டனவோ?

அன்றிரவு சிவசுந்தரம் நான் வெளியேயுற
வாண்போல் இருக்கிறது.

போய்தும், சிவசு வெளிச்சம் போகும்
இவியெல் திறந்து வெளியே முடிபாது என்றான்
கவியாமை.

தெய்வது சொன்னதை என் டர்சத்தில்
விழுவாவிட்டது வேதனைமாரிவிட்டது.

அது கோர்ந்த நான் அவன் நிழல்திசில்
கொண்டால், ஆயாமி!

எனினும் அவன் சொல்லியிருக்கே. அவன்
இட்டதடை அல்லது கந்தகம் விட்டது.

நான் வெளியேயும் கொள் வந்தது, ஒரு
வீட்டு தேழி உள்சீல் துயர் நூற்றேன். உள்சீல் ஒரு ஒரு
தூய்க்கலை. பருஷன் பெயர் சாதி, உலகத்தின்
வெளியில்கொள்ளுதற்படி. பருஷனுக்கு எவ்வாறு ஒரு
மார்சில் வேலை. மான் துறவுதும் விட்டிருக்க
மாய் மான் இரவில் விட்டும் இறப்பதாகப் பொர்-
சாப்பிட்டு விட்ட வெளியே போயின் இரவு இரண்டு
மணிக்கு வந்து கதவை திறப்பினால்.

அது விட்டும் நான் கவிமக இருப்பது
கொண்ட சங்க மாக இருந்தது. நான் வந்துள்ளான் -
இரவும் பாதாந விட்டிருக்கே இருப்பான். கவையினும்
பாணையிழந்து மர் சிட்டு தேறும் வெளியே போயினால்.

அழகு கொடுக்கும் பத்திக் கொண்டு விட்டாய்.

நான் நீ கொள் இங்கே தனிமே திரும்பிப்போயே
வந்து சந்தனை மர் வெண்டாம். நான் கந்தகம் மும்
பேர் வழியில் நீங்கலும் உங்கள் கொளியே
நீங்கலோ என்று இருக்கக்கூடிகள். மறுஷுமான்
நாசாவைய அறிய எல்லாம் போயாதும்? ஊர்வரைப்
பொயர் ஆசாமி விட்டும் இருப்பது நான் கதா வெளியே
பொயர் இருக்கொளியாமா திரும்பிந்து?

உங்களைப் போல வந்து கொண்டு என்னிடம்
என்னத்தைக் கூறட்டன்?

அவன் - சாவீந்திரி - சான் கான் கான் பந்தவதே
இல்லை. மாதும் சாதாரணமாகப் பெருக்கம் முகத்தை
உதிரியமாக சான் கொடுத்தும் பார்க்கும் துயரம்
இல்லாதான். சாவீந்திரி வெகு அவன் துயரம் மும் தான்
சிபிந்துவான் பரிசுவாயி இருந்தது.

அவன் அவன் பெயர் கொள்கையார் -
ஆயிரக்கல் போகிறாயே நான் கந்தகம் மும்
துறாவை உபயோகித்து கொண்டு விடுவேன். பிற-
அங்க ககமே போகாமல் மர். அவன் வெளியே
போகலும் அவன் தேழில் துறவை துயர் (38 கொண்டு)
விடுவான். சாவீந்திரி யாருடனும் மர் மர் சாவீந்திரி
கொளியே ஒருவகே இல்லை.

நிமையு ஒரு வாரமாயிற்று. இரவு இரண்டு
மணிக்கு அவன் பந்து கதவைத் தட்டினாரும், மர் சாவீந்திரி

எழுந்து போய்க் கதவைத் திறப்பதும், பிறகு கதவை தாளிட்டுக் கொண்டு அவள் அவனுடன் உள்ளே போவதும் எனக்கு அரை தூக்கத்தில் கேட்கும். ஒரு நாள் அவன் வந்து கதவை தட்டிய போது அவள் அயர்ந்து தூங்கிப் போய் விட்டாள் போல் இருக்கிறது. நாவைந்து தடைவ கதவைத் தட்டிவிட்டான். நான் எழுந்து போய் கதவைத் திறந்தேன்

“ஓ! நீங்களா திறந்தீர்கள்? மன்னிக்க வேண்டும்!” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு அவன் உள்ளே போனான். நான் என் அறையில் போய் படுத்து கதவை தாளிட்டுக் கொண்டேன்.

உள்ளே போனவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியை என்ன செய்தானோ தெரியவில்லை. பிறகு தெரிந்தது: உதைத்தான் காலால் - அவள் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து, “ரொம்ப நாழி தட்டினீர்களா? மத்தியானமெல்லாம் தலைவலி. உடம்பு..... தெரியாமல்.....” என்று அவள் மெதுவாக பயந்து சொன்னது என் காதில் பட்டது.

“உடம்பு தெரியுமா உனக்கு! உடம்பு தெரியச் சொல்கிறேன்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு அடித்தான் அவளை. அடித்தது என் காதில் விழுந்தது. எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. புருஷன் பெண்சாதி கலகத்தில் பிற மனிதன் தலையிடக் கூடாது என்று கடைசியாகச் சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

பிறகு இரவு முழுவதும் மூச்சுப் பேச்சு இல்லை. ஆனால் அவள் தூங்கவே இல்லை என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. ஏனென்றால் நானும் தூங்கவில்லை.

மறுநாள் இரவு கதவை அவள் விழ்த்திருந்து திறந்தாள். ஆனால், அன்றும் அவளுக்கு அடி விழுந்தது. முதல் நாள் போல அவள் பேசாமல் இருக்கவில்லை.

“என்னை ஏன் இப்படி அடித்துக் கொல்லுகிறீர்கள்? நீங்கள் செய்வது எதையாவது நான் வேண்டாமென்கிறோனா?”

“ஓஹோ, இப்பொழுது உனக்கு வாய் வேறா?”

“எவ்வளவு நாள்தான் நானும்.....”

“சீ, வாயை திறந்தால் பல்லை உதிர்த்து விடுவேன்?”

“உதிர்த்து விடுங்கள்!”

பளாரென்று கன்னத்தில் அரை விழுந்த சத்தம் கேட்டது. என்னையறியாமல் நான் எழுந்து ரேழிக் கதவண்டை போய், “ஸார் கதவைத் திறவுங்கள்!” என்றேன்.

அதற்கு முன் என்னோடு பல்லிளித்துக் கொண்டு பேசி வந்த மனிதன் உள்ளே இருந்து மிருகம் போலச் சீறினான்

“எதற்காக?”

“திறவுங்கள், சொல்லுகிறேன்!”

“முடியாது இஸார்!”

“திறக்காவிட்டால் கதவை உடைப்பேன்!”

அவன் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே ரேழிக்கு வந்து மறுபடியும் கதவை மூடிக்கொண்டு “என்ன ஸார்?” என்றான்.

“உங்கள் மனைவியை நீங்கள் அடித்தது போல் காதில் பட்டது?”

“இருக்கலாம், அதைப்பற்றி உங்களுக்கு கென்ன?”

“நீங்கள் அந்த மாதிரிச் செய்யும்படி விடமுடியாது!”

“என்ன செய்வீர்கள்?”

“போலீஸுக்குத் தகவல் கொடுப்பேன். முதலில் நானே பலாத்காரமாக உங்களைத் தடுப்பேன்.”

அவன் முகத்தில் சோகமும் திகிலும் தென் பட்டன. திருதிருவென்று சற்று விழித்தான். என்னுடைய திடமான பேச்சைக்கண்டு அவன் கலங்கிப் போனான் என்று தெரிந்தது. அவன் கோழை என்று உடனே கண்டேன் இல்லாவிட்டால் ஒருவன் பெண் பிள்ளையை அடிப்பானா?

“நீங்கள் சாது, ஒரு வழிக்கும் வரமாட்டீர்கள் என்று உங்களை ரேழியில் குடி வைத்தேன். நீங்கள் அனாவசியமாக என் விஷயத்தில் தலையிடுவதாக இருந்தால் காலையிலேயே காலிசெய்து விட வேண்டும்.”

“நான் காலி செய்வதைப் பற்றி பிறகு பார்த்துக் கொள்ளுவோம். இனிமேல் நீங்கள் விடிகிற வரையில் உள்ளே போகக்கூடாது.”

“நீர் யாரையா” இந்த மாதிரியெல்லாம் உத்தரவு செய்யு?”

“யாராயிருந்தால் என்ன? இப்பொழுது நீர் நான் சொன்னபடி செய்ய வேண்டியதுதான் மீறினீரானால் உமக்கு நல்லதல்ல.”

“பயமுறுத்துகிறீர்களோ?”

“பயமுறுத்துவது மட்டுமல்ல - செயலிலே காட்டி விடுவேன். வாரும். என் அறையில் படுத்துக் கொள்ளலாம் அம்மா, கதவை உள்ளே தாழ்ப்பாளர் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்!” என்றேன் அவன் பக்கம் திரும்பி.

“போட்டு விடுவாளோ அவள்?”

“நான் இங்கே இருக்கிற வரையில் நீர் இனிமேல் அந்த அம்மாளின் மேல் விரல் வைக்க முடியாது.”

அப்பொழுது சாவித்திரி கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தாள். என்னுடன் அவள் பேசினதே இல்லை.

“தயவு செய்து நீங்கள் தலையிட வேண்டாம்” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டுப் புருஷனைப் பார்த்து “வாருங்கள் உள்ளே!” என்றான்.

“நீ போடி உள்ளே! உன்னை யார் இங்கே வரச் சொன்னா!” என்று அவன் அவள்மேல் சீறி விழுந்தான்

“அம்மா விசுடியம் உங்கள் கையிலும்

இல்லை. என் கையிலும் இல்லை. நான் தலையிடாமல் இருக்க முடியாது. போலீஸுக்கு தகவல் கொடுத்தால் அனாவசியமாக உங்களுக்கு சங்கடமே என்றுதான் நானே தலையிடுகிறேன்” என்றேன் அவளை பார்த்து.

“நீங்கள் இதையெல்லாம் காதில் போட்டுக் கொண்டு தலையிடுவது தான் எனக்கு சங்கடம்!” என்று அவள் சொன்னாள்

“சரி, கதவு திறந்திருக்கட்டும். நீங்கள் உள்ளே படுத்துக் கொள்ளுங்கள். வாசற்கதவை தாளிட்டு வருகிறேன். இவரும் நானும் என் அறையில் படுத்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்றேன்.

“நான் இங்கே படுத்துக்கொள்ள முடியாது. எனக்கு வெளியே போக வேண்டும். ஜோலி இருக்கிறது!” என்று அந்த மனிதன் வெளியே போக ஆயத்தமானான்.

என்ன மனிதன் அவன்! அவன் போக்கு எனக்கு அர்த்தமே ஆகவில்லை. சாவித்திரி உள்ளே போய் கதவை தாளிட்டுக் கொண்டாள். அவன் வெளியே போனான். நான் வாசற்கதவை மூடிக்கொண்டு என் அறையில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டேன்.

தூக்கம் வரவில்லை. சாவித்திரியின் உருவம் என் கண் முன் நின்றது. நல்ல யௌவனத்தின் உன்னத சோபையில் ஆழ்ந்த துக்கம் ஒன்று அழகிய சருமத்தில் மேகநீர் பாய்ந்தது போலத் தென்பட்டது. பதினெட்டு வயதுதான் இருக்கும். சிவப்பு என்று சொல்லுகிறோமே, அந்த மாதிரி கண்ணுக்கு இதமான சிவப்பு. மிகவும் அபூர்வம். இதழ்கள் மாந்தளிரிகள் போல இருந்தன. அப்பொழுதுதான் அந்த மின்சார விளக்கின் வெளிச்சத்தில் கண்டேன். கண்களுக்கு பச்சை விளக்கு அளக்கும் குளிர்ச்சியை போன்ற ஒரு ஒளி அவன் தேகத்திலிருந்து வீசிற்று.

அவளையா இந்த மனிதன் இந்த மாதிரி...!

தாழ்ப்பாள் எடுபடும் சத்தம் கேட்டது.

நான் படுக்கையிலிருந்து சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தேன். அவள் என் அறை வாசலில் வந்து நின்றாள் போலத் தோன்றிற்று. உடனே எழுந்து மின்சார விளக்கை போட்டேன்.

“வேண்டாம், விளக்கு வேண்டாம், அணைத்து விடுறங்கள்!” என்றாள் அவள்.

உடனே அதை அணைத்துவிட்டு இ படுக்கையிலே உட்கார்ந்து விட்டேன். அவள் என் காலடியில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். “புருஷன் ஒரு விதம், மனைவி ஒரு விதமா” என்று எனக்கு ஆச்சரியம்.

“உங்களிடம் தனியாக இப்படி இருட்டில் போசுத்துணிந்தேனே என்று நீங்கள் யோசனை செய்ய வேண்டாம். நீங்கள் இதற்காக என்னை வெறுக்க மாட்டீர்கள் என்று எனக்கு ஏதனாலோ தோன்றிற்று... வந்தேன்.”

“அம்மா...”

“என் பெயர் சாவித்திரி.”

“எதற்காக அந்த மனிதனிடம் இங்கே இருக்கிறீர்கள்? பிறந்தகம் போகக்கூடாதா? இந்த புருஷனிடம் வழாவிட்டால் என்ன கெட்டுப் போய் விட்டது?”

“இருக்க வேண்டிய காலம் என்று ஊர் ஏற்படுத்தி இருக்கிறதே. அதற்குமேல் பிறந்த வீட்டில் இடமேது?”

“பெற்றோர்களாவது, புருஷனாவது, எல்லாம் சுத்த அபத்தம். காக்கை குருவி போலத்தான் மனிதர்களும். இறகு முளைத்த குஞ்சைக் கூட்டில் நுழைய விடுகிறதா பட்சி?”

“புருஷன்...”

“என்னடா இந்தப் பெண் இப்படிப் பேசுகிறாள் என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் எனக்கு ஒன்று தான். புருஷனா! புருஷனிடம் வந்த சில மாதங்கள் பெண் புதிதாக இருக்கிறாள். பிறகு குடித்து தீர்ந்த பாத்திரம் போலத்தான் அவள்....”

“நீங்கள் ஏன் அப்படி...”

“நீங்கள் என்று ஏன் சொல்லுகிறீர்கள், நீங்கள் தானே பெரியவர்கள். என் நெஞ்சு புண்ணாகி, அதன் ஆழத்திலிருக்கும், எரியும் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். உங்களுக்குக் கலியாணம் ஆகி விட்டதா?”

“இல்லை”

“ஆகி மனைவி வந்து சில மாதங்கள் ஆகியிருந்தால்” நான் சொல்வது உங்களுக்கு அர்த்தமாகும்.”

வாசற்புறம் கேட்காதபடி சற்று மெல்லிய குரலில்தான் பேசினாள். ஆனால், அந்த பேச்சில் இருந்த துடிப்பும் வேதனையும் தாங்க முடியாதவையாக இருந்தன.

“அம்மா... சாவித்திரி, உன் புருஷன் வந்து விடப் போகிறான். ஏதாவது தப்பா நினைத்துக் கொண்டு...”

“இனிமேல் என்னை என்ன செய்துவிடப் போகிறான். கொலைதானே செய்யலாம்? ஆதற்கு மேல்?”

“நீ இப்படிப் பேசலாமா? இன்னும் உன் புருஷனுக்கு புத்தி வரலாம். நீயே நல்ல வார்த்தை சொல்லிப் பார்க்கலாம்...”

“நல்ல வார்த்தையா? புத்தியா? இந்த மூன்று வருஷங்களில் இல்லாததா?”

“பின் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“என்ன செய்கிறது?” தற்கொலை செய்து கொள்ளப் பார்த்தேன், முடியவில்லை அதாவது என்னால் முடியவில்லை. என்னால் பொய் சொல்ல

முடியாது. உயிர் இருக்கிற வரை அடிபட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டியது தான்."

"அட்டா, இப்படியேயா!"

"வேறு வழி என்ன இருக்கிறது?"

என்னால் இந்த கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

"என்ன! பதில் இல்லை?" என்று அவள் சிரித்தாள்.

"நான் என்ன சொல்வது... அதாவது நான் ஒன்று கேட்கட்டுமா?" என்று திடீரென கேட்டேன்.

"கேட்கிறது தெரியும். உங்களுடன் ஓடிவந்து விடச் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்களும் இதே மாதிரிதானே சில மாதங்களுக்குப் பிறகு....?"

"என்ன சாவித்திரி..."

"அதாவது ஒருவேளை நீங்கள் அடித்துக் கொல்லாமல் இருப்பீர்கள். மிருக இச்சை மிகைப்படும் போது என்னிடம் கொஞ்சவீர்கள். இச்சை ஓய்ந்ததும் முகம் திருப்பிக் கொள்வீர்கள். புது முகத்தை பார்ப்பீர்கள்."

"நீ இவ்வளவு பட்டவர்த்தனமாகப் பேசும் பொழுது, நானும் பேசலாமா?"

"தாராளமாக!"

"என்னைக் கவர்ந்து கொள்ளும் சக்தி உன்னிடமல்லவா இருக்கிறது!"

"அதெல்லாம் சுத்தக் கதை. அதை இங்கே இப்பொழுது புகவிடாதீர்கள். வெட்கமற்று உண்மையை நான் கொட்டுகிறேன். நீங்கள் எதையோ சொல்லுகிறீர்களே? எந்த அழகும் நீடித்து மனிதனுக்கு திருப்தி கொடுக்காது..."

"நீ எப்படி அந்தமாதிரிப் பொதுப்படையாகத் தீர்மானிக்கலாம்?"

"எப்படியா? என் புருஷனைப் போல் என்னிடம் பல்லைக்காட்டின மனிதன் இருக்க மாட்டான். நான் குரூபியல்ல, கிழவியல்ல, நோய் கொண்டவள் அல்ல. இதையும் சொல்லுகிறேன்...மிருக இச்சைக்கு பதில் சொல்லாதவளு மல்ல. போதுமா?"

"சாவித்திரி, உன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சோகத்தால் நீ இப்படிப் பேசுகிறாய். என்றாவது நீ சுகம் என்றதை ருசி பார்த்திருக்கிறாயா?"

"எது சுகம்? நகைகள் போட்டுக்கொள்வதா? நான் போடாத நகை கிடையாது. என் தகப்பனார் நாக பட்டணத்தில் பெரிய வக்கீல், பணக்காரர் புடவை, ரவிக்கை நான் அணியாத தினுசு கிடையாது. சாப்பாடா அது எனக்கு பிடிக்காது. வேறென்ன பாக்கி. சரீர சுகம் நான் ஒருநாளும் அடையவில்லை இது வரையில்."

"அதாவது..."

"என் புருஷன் என்னை அனுபவித்துக் குலைத்திருக்கிறான். நான் சுகம் என்பதை காண

வில்லை."

"பின் எதைத்தான் சுகம் என்கிறாய்?"

"நான் உள்ளதைத் திறந்து பேசுவதற்கும் கூட ஒரு எல்லை இல்லையா? இதற்கும் மேலுமா என்னைச் சொல்லச் சொல்லுகிறீர்கள்?"

"உன் புருஷன் ஏன்...?"

ஏன் புருஷனுக்கு என் சரீரம் சலித்துப் போய் விட்டது. வேறு பெண்ணைத் தேடிக் கொண்டு விட்டான், விலை கொடுத்து."

"சாவித் திரி! தைரியமாக ஒன்று செய்யலாமே!"

"நான் எதையும் செய்யேன். ஆனால், உபயோகம் இல்லை. சிறிது காலம் உங்களை திருப்தி செய்யலாம் அவ்வளவுதான்."

"உன்னைத் திருப்தி செய்ய நான் முயற்சி செய்து பார்க்கிறேனே!"

"வீணாக உங்களுடைய நீங்கள் ஏமாற்றிக் கொள்ளாதீர்கள். என் ஈடுபத்தை கண்டு நீங்கள் மயங்கிவிட்டீர்கள். உங்கள் இச்சை பூர்த்தியாவதற்காக, என்னை திருப்தி செய்வதாக சொல்லுகிறீர்கள்."

"எது சொன்னாலும்..."

"ஒன்றுமே சொல்லவேண்டாம். இனிமேல் விளக்கைப் போடுங்கள்."

நான் எழுந்து விளக்கைப் போட்டேன்.

"தூக்கம் வருகிறதா?"

"தூக்கமா? இப்பொழுது இல்லை"

"பின் சற்று தான் இரேன்."

"உங்கள் தூக்கமும் கெடவா?"

"சாவித்திரி..."

"ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள்!"

நீ சொல்வதெல்லாம் சரி என்றுதான் எனக்குத் தோன்ற ஆரம்பிக்கிறது."

"நிஜமா!" என்று எழுந்து என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

"பொய் சொன்னாள் தான் நீ உடனே..."

"அப்பா இந்தக் கடைக்கு கொஞ்சம் ஆறுதல்!"

"சாவித்திரி, உன்னால் இன்று என் அபிப்பிராயங்களே மாறுதல் அடைந்து விட்டன."

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இந்த அந்தரங்கம் நம்முடன் இருக்கட்டும். என் கட்டை சாய்ந்த பிறகு வேண்டுமானால் யாரிடமாவது சொல்லுங்கள்."

"ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?"

"இல்லை, இனிமேல் இந்த சரீரம் என் சோகத்தைத் தாங்காது. ஆனால் இ எதனாலோ இப்பொழுது எனக்கேதோ ஒரு திருப்தி ஏற்படுகிறது."

"நான் சொல்லவில்லையா?" என்று நான் என்னையும் அறியாமல், துவண்டு விழுவள் போல் இருந்த அவளிடம் நெருங்கி என் மேல் சாய்த்துக்

கொண்டேன்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் செய்யாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டு சிறிது நேரம் அப்படியே கிடந்தாள்.

இவ்வளவு மாதங்கள் கழித்து, நிதான புத்தியுடன் இதை எழுதும் போது கூட, நான் செய்ததை பூசி மெழுகி சொல்ல மனம் வரவில்லை எனக்கு. இப்படி மனம் விட்டு ஒரு பெண் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கொஞ்சங்கூட மழுப்பாமல் எழுதின பிறகு கடைசியில் ஒரு பொய்யைச் சேர்க்க முடியவில்லை.

மெள்ள அவளைப் படுக்கையில் படுக்க வைத்தேன்... என் படுக்கையில்! அப்பொழுதும் அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவ்வளவு ரகசியங்களை ஒரேயடியாக வெளியே கொட்டின இதழ்கள் ஓய்ந்து போனது போலப் பிரித்த படியே கிடந்தன.

திடீரென்று, "அம்மா! போதுமடி!" என்று கண்களை மூடியவண்ணமே முனகினாள்.

"சாவித்திரி, எனம்மா? என்று நான் குனிந்து அவள் முகத்துடன் முகம் வைத்துக்கொண்டேன்."

"போதும்!"

"சாவித்திரி, விளக்கு..."

அவள் திடீரென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

"ஆமாம்" விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். சற்றுநேரம் இருந்த வெளிச்சம் போதும்!" என்று எழுந்து நின்றாள்.

"நீ சொல்வது அர்த்தமாகவில்லை, சாவித்திரி!"

இனிமேல் திறந்து சொல்ல முடியாது. நான் போகிறேன். நாளைக்கு வேறு ஜாகை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!"

"ஏன் இ ஏன்! நான் என்ன தப்பு செய்து விட்டேன்?"

"ஒரு தப்பும் இல்லை. இனிமேல் நாம் இந்த வீட்டில் சேர்ந்து இருக்க கூடாது, ஆபத்து!" என்று சொல்லி என்னைப் பார்த்துவிட்டு, சாவித்திரி தானே விளக்கை அணைத்துவிட்டுச் சிறிதும் தயங்காமல் உள்ளே போய்க் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்

சட்டென்று என் உள்ளத்திலும் சற்று எரிந்த விளக்கு அணைந்தது,

போதும்!

எது போதும் என்றாள்?

தன் வாழ்க்கையா, துக்கமா, தன் அழகா, என் ஆறுதலா, அல்லது அந்தச் சிறிது வெளிச்சத்தில்... ?

இளமை இனிமை

இதுவரை காலமும் எழுந்தீர் எண்ணங்கள்
இப்போது மனதினில் தோன்றும் - அது
தப்போ சரியோ என்கின்ற கவலைகள்
தலைக்குள்ளே நங்கூரம் ஊன்றும்.

குரலிலோர் இனிமையும் எழுமே - அவள்
கூந்தலில் புதியதோர் கவனமும் விழுமே.
கண்ணாடி முன்னால் காட்டிடும் அலங்காரம்
கண்கொள்ளாக் காட்சிதான் கன்னியின் சிருங்காரம்.
வாலிபர் செய்திடும் கிண்டல் - இந்த
வனிதையின் மனதினை இழுத்திடும் தூண்டில்
காளைக்கோ இவளது சிரிப்பு - ஒரு
காலமும் கண்டிராக் கற்கண்டுச் சுகிப்பு.
தோழியர் துணையாவர் அங்கே - அவள்
தொடுவானம்வரை சென்று துணிவோடு பறக்க
சாலைகள் எங்கிலும் உலவும் - அந்த
சாஜஹான் பட்டாளம் கவலைகள் மறக்க.
வார்த்தைகள் அடடா பஞ்சம் - இந்த
வாலிபப் பருவத்தை விளக்கிடக் கொஞ்சம்
மறக்குமோ அட அந்தப் பருவம் - அது
மட்டிலா மகிழ்ச்சியின் முழுமொத்த உருவம்!

- மனீஜாரான் விஹார்

சுயமிழந்த

பாடலுடன் ...

கண்டதே காட்சி
கொண்டதே கோலமென
கான்போனும் ரீவியுமே
சாலச் சிறந்ததென
அன்னையும் பிதாவும்
பின்னணிக் கிடைஞ்சலாய்
எங்கள் சுயமிழந்த
பாடலுடன்
ஒரு டைப்பயணம்
எங்கே பாகிறது
எங்கள் பாதை
நம்பிக்கையினத்தின்
பலிபீடத்தில்
பிஞ்சிலே பழுத்த இலைகள்
நெஞ்சிலே கொடுத்த விலைகள்

புலோவியூர் வேலூர்ந்தன்

சிறிது வெளிச்சம்

“சிறிது வெளிச்சம்” என்ற சிறுகதையின் ஆசிரியர் கு.ப.ராஜகோபாலன் (கு.ப.ரா.) அவர்கள் சிறுகதைச் சிற்பி என்று சிறப்பிக்கப்பெறுபவர். அவரது பத்தாண்டு கால எழுத்து வாழ்க்கைக் காலத்துள் 77 சிறுகதைகளைப் படைத்தவர். கு.ப.ரா. சிறுகதைகள் எழுதிய காலம் தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றில் “மணிக்கொடிக்காலம்” என்று அழைக்கப்படுவது. ஏனெனில், “மணிக்கொடி” எனும் பத்திரிகையே முதன் முதலில் நிறுவன ரீதியாய் புனைகதை வளர்ச்சிக்கு இடம்கொடுத்தது. தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் சிறப்பான இடத்தை வகித்த “மணிக்கொடி”யில் சிறுகதை எழுதியவர்களுள் புதுமைப் பித்தனுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுபவர் கு.ப.ரா. என்பர். கு.ப.ரா. சிறுகதைகள் எழுதிய காலம் தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றில் “மணிக்கொடிக்காலம்” என்று அழைக்கப்படுவதோடு, அவர் மணிக்கொடிக்குழுவினருள் ஒருவராகவும் மதிக்கப்படுகிறார்.

கு.ப.ரா.வின் படைப்புலகத்தைப் புதுமைப் பித்தனின் படைப்புலகத்தோடு ஒப்புநோக்கிக் குறிப்பிடுகையில், “புதுமைப்புத்தனின் படைப்புலகம் அடர்ந்த காடெனின் கு.ப.ரா.வின் படைப்புலகம் ஒரு கலைஞரால் உருவாக்கப்பட்ட சிறுபூங்கா ஆகும்” என எம்.தேவசகாயகுமார் குறிப்பிடுவார். கு.ப.ரா.வின் சிறுகதைகள் உள்ளடக்கத்தாலும் உருவக அமைதியாலும் தனித்தன்மை பெற்றவையாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. அகன்று விரிந்து சொல்லக்கூடிய விஷயத்தையும் கலைச்செறிவோடு, சுருக்கமாகவும் நுட்பமாகவும் தெளிவாகச் சொல்லக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவராக கு.ப.ரா. விளங்கினார். சிறுகதைத் துறையில் மாத்திரமன்றி, புதுக்கவிதை, இலக்கிய விமரிசனம், ஓரங்கநாடகம், இசை, மொழிபெயர்ப்பு, கட்டுரைக்கலை ஆகியவற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றவராக விளங்கியமை அவரின் சிறுகதைகளுக்குப் புதிய பரிமாணங்களை வழங்கக் காரணமாக அமைந்தன. தமிழைத்தவிர, ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், வங்காளி, தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் அவருக்கிருந்த பரிச்சயமும் கூட சிறுகதை குறித்த அவரின் புலமை வெளிப்பாட்டுக்கு அநுசரணையாகியது எனலாம்.

ஒரு சிறுகதை எப்படித்தொடங்கி, எப்படி முடிவேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக,

கு.ப.ரா.வின் “விடியுமா?” என்ற சிறுகதையைக் குறிப்பிடுவர். சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு என்று அமைந்த சில மரபுகள் உண்டு. அம்மரபுகளின் அடியாகவே ஒரு சிறுகதை சிறந்த சிறுகதையா என்ற நிர்ணயம் மேற்கொள்ளப்படும். சிறுகதை என்பது சிறிய அளவிலான கதை அன்று. அது சிறுகச்சொல்லி உயர்பட்ச தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதான ஓர் உரைப்படைப்பு. பெரும்பாலும் ஒரு மையக்கருவினை அல்லது நிகழ்ச்சியின் அனுபவத்தினை விபரிக்கும் இலக்கியவகை. ஒரு சம்பவத்தின் அடியாகத் தோன்றும் உணர்வு நிலையையோ, ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின் மனோநிலை தொடர்பான அதன் இயக்கத்தையோ இலக்கிய உணர்வுடன் கலாபூர்வமாகச் சித்திரிப்பதற்கேற்ற வடிவமாகத் திகழ்வது சிறுகதையாகும். இத்தகைய உணர்ச்சியை அல்லது மனோநிலையை வார்த்தைகளால் சுட்டிக்காட்டாது, கதையினைபடிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவனைஇ அறியாது அவ்வுணர்வுநிலை தோன்றும்படி செய்தல் சிறந்த சிறுகதையின் பண்பு என்பர்.

சிறுகதையின் அடிப்படை இலக்கணமே அதன் முடிப்பிலுள்ள திருப்பம் (twist) - எதிர்பாராத முடிவு - என்பர். இதுவே சிறுகதையை அடையாளப்படுத்துவது. அதேவேளை, சிறுகதை ஒன்றில் ஒருமை விளைவை (unity of effect) ஏற்படுத்துவதில் கதாசிரியர் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதாவது, எந்த நோக்கத்துடன் ஒரு கதை எழுதப்படுகிறதோ அதன் பொருட்டே அந்தக் கதையின் எல்லா விடயங்களும் அமைந்திருப்பதே ஒருமை எனப்படும். சிறுகதையில் ஒருமை விளைவின் முக்கியத்துவத்தை முதன் முதலில் உணர்த்தியவர் சிறுகதை வடிவத்துக்கு உயிருட்டியவர்களுள் ஒருவரான அலன் போ (Allan Poe) ஆவர். இவ்வகையில், சிறுகதை என்பது தனித்துவமான அல்லது ஒரு தனிப்பட்ட தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான செறிவினையும் கூர்நோக்கினையும் உடையதாக இருக்கவேண்டும். தாக்க முழுமை என்பது சிறுகதையின் பிரதான நோக்கமாக அமையவேண்டும்.

ஒருமை கொண்ட ஒரு கதையும் மாறான முடிவும் கொண்டதே சிறுகதை வடிவம் எனக்

கொள்ளப்படும், சிறுகதைக்கு ஒரு வடிவத்தையும் (form) ஓர் அமைப்பினையும் (Structure) ஓர் ஒருமுக அல்லது ஒருமை விளைவையும் (Unified effect / Unity of effect) தருவனவாக ஒரு சிறுகதையின் கூறுகள் அமைய வேண்டும். ஒரு சிறுகதையின் பிரதான கூறுகளாக பின்னணி (Setting), பாத்திரப்படைப்பு (Characterization), கதைப்பின்னல் (Plot), நோக்கு நிலை (Point of view), உரிப்பொருள் (Theme), குறியீடு (Symbol) என்பன குறிப்பிடப்படுகின்றன. சிறுகதையில் எதிர்பார்த்த விளைவைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமெனின், இக்கூறுகள் எல்லாம் ஒன்று மற்றொன்றோடு இணைந்து செயற்படவேண்டியது அவசியமாகும்.

சிறுகதை மரபு, இலக்கணம் என்பன பற்றிய இவ்விளக்கங்களுடனேயே கு.ப.ரா.வின் "சிறிது வெளிச்சம்" என்ற சிறுகதையை மதிப்பீடு செய்வது பொருத்தமானது. கு.ப.ரா எழுதிய 77 சிறுகதைகளுள் மிகவும் சிறப்பான சிறுகதைகளாகக் கொள்ளப்படும் ஒரு சிலவற்றுள் "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையும் ஒன்று. இச்சிறுகதையின் சிறப்புக் குறித்து மதிப்பீடு செய்வதற்கு இதன் உரிப்பொருளை முதலில் நோக்க வேண்டும். ஒரு கதையின் மையக்கருத்தைச் சுருக்கமாகவும் முழுமையாகவும் வெளியிடும் சிறுகதைக் கூறே உரிப்பொருள் எனப்படும். அது கதைப்பொருள் அன்று. ஒரு கதை எதைப்பற்றியது என்பதைக் கூறுவதே கதைப்பொருளாகும். கதைப்பொருளைப் பொறுத்த வரை "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதை சமூகச்சிறுகதை என்ற வகையில் கதைப்பொருளை உடையதாகும். அதே வேளை, இச்சிறுகதையின் உரிப்பொருள் பெண்ணுள்ளத்தின் வேதனை ஆகும். பெண்ணுள்ளத்தின் நுட்பமான உணர்ச்சிகளும் நிறைவேறாத ஆசைகளும் சிதைவுற்ற கனவுகளும் உரிப்பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டு கு.ப.ரா.வின் பல சிறுகதைகளிலே படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையில் கணவனின் கொடுமைகளால் மனம் நொந்துபோன - உடல் உறவில் கணவன் மூலம் நிறைவைப் பெறாத ஒரு மனைவியின் உணர்ச்சிகள் நிகழ்ச்சிகளாக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறுகதை ஒன்றை வளர்த்துச் செல்லல் என்பது அச்சிறுகதையின் பாத்திரப்படைப்பில் பெரிதும் தங்கியுள்ளதாகும். "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையில் மூன்றே மூன்று பாத்திரங்கள். மையக்கதாபாத்திரமான சாவித்திரியின் கதையை எழுத்தாளனான சிறுகதையின் நாயகனைக் கொண்டு சொல்லவைக்கிறார். கு.ப.ரா. கதை சொல்லியான இக்கதையின் நாயகனின் கூற்றுக்களினிடையே, கதாபாத்திரங்களிடையேயான உரையாடல்களைப் பெய்து செல்வதன் மூலம், பாத்திரங்களின் உணர்வு நிலைகளை வாசகர்களில்

தொற்றவைக்கின்றார். இந்த உரையாடல்களும் கூட, கரணம் தப்பினால் மரணம் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுடன் படிப்படியாக நகர்த்தப்படுகின்றன. கவனமாக இந்நகர்வைக் காட்டும் பல உரையாடற்பகுதிகள் "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையில் காணப்படுகின்றன. இந்த உரையாடல்கள் ஓடாக, ஒன்றுக்குப் பின்னால் ஒன்றைச் சொல்லி, படிப்படியாக உச்ச கட்டத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதில் தர்க்கத் தொடர்ச்சியொன்றையும் இவர் வெளிப்படுத்து கின்றார். "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையின் நாயகியான சாவித்திரி தன் வீட்டில் குடி யிருக்கும் வேறு ஆணிடம் தன் மனதை திறந்து காண்பித்து ஆறுதல் பெறும் கட்டம் வரை வாசகர் ஒத்துக் கொள்ளும் வகையிலேயே அழைத்துச் செல்கிறார்.

அடுத்து, கதைப்பின்னல் என்ற அம்சமும் "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தனது அடிப்படையான எண்ணக்கருத்தை விருத்தி செய்ய கதாசிரியர் எவ்வாறு நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கமைக்கிறார் என்பதைக் கதைப்பின்னல் என்பது குறிக்கும். "அப்பா! அவள் துன்பம் தீர்ந்தது என்று ஒருசமயம் தோன்றுகின்றது" "ஐயோ தெரிந்தே அவளை சாவுக்கிரையாக விட்டு விட்டு வந்தேனே என்று ஒரு சமயம் நெஞ்சம் துடிக்கிறது" என ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான இரு கூற்றுக்களுடன் "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதை ஆரம்பிக்கின்றது. இம் முரண்பாட்டு நிலையானது (conflict) சிறுகதையின் கதைப்பின்னலில் அமையும் சிறப்புக்கூறுகளுள் ஒன்றாகவும் கொள்ளப்படும். இம்முரண்பாட்டு நிலையுடனான கதையின் தொடக்கம், இம்முரண்பாட்டு நிலைக்கான காரண காரிய தொடர்பை அவாவும் மனநிலையை வாசகரிடத்தே தோற்றுவித்து, அவர்களை கதையின் பால் ஈர்க்கும். "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையின் தொடக்கமாய் அமையும் முரண்பாட்டு நிலைக் கூற்றுக்கள், முன்கதையை பின்சொல்லும் உத்தியுடன் (Flash back) இச்சிறுகதையை அதன் உச்சம் வரை மெல்ல மெல்ல வளர்த்துச் செல்வதற்கும் உதவுகின்றன. பொதுவாக, சிறுகதையின் கதைப்பின்னலில் புறமுரண்பாடு, அகமுரண்பாடு ஆகிய இரு அம்சங்களும் நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கமைப்பதில் பயன்படுத்தப் படலாம். ஆனால், "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையில் அகமுரண்பாட்டின் செல்வாக்கே மிகுதியாக உள்ளது. இம்முரண்பாடு காரணமாக போராட்டங்கள் கதைமாந்தரின் உள்ளங்களில் நிகழ்வதை மிகவும் நுட்பமாக கு.ப.ரா. சித்திரித்துள்ளார்.

"சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையின் நோக்குநிலை படர்க்கைக்கூற்று நோக்குநிலை ஆகும். ஆசிரியரே கதைகூறுவதுபோல அமையும் இந்நோக்கு நிலை, சிறுகதையினிடையே விரும்பிய இடங்களில்,

கதாமாந்தரின் உள்ளங்களில் புகுந்து அங்கே உலவும் தனிப்பட்ட எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் எடுத்துரைக்கும் சந்தர்ப்பத்தைக் கதாசிரியருக்கு வழங்குகிறது. குறிப்பாக, கதை என்ன கோணத்தில் அல்லது என்ன கண்ணோட்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்பதைக் குறிப்பதான நோக்குநிலையானது, கதை கூறுவோரைப் பற்றியும் கதையில் அவருக்குள்ள நிலையைப் பற்றியும் எடுத்துரைப்பதாகும். உதாரணமாக "சிறிது வெளிச்சத்தில்" இடம் பெறும் பின்வரும் உரையாடல் இதனை நிரூபிக்கின்றது.

"என்னடா இந்தப் பெண் இப்படிப் பேசுகிறாள் என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் எனக்கு ஒன்று தான். புருஷனா! புருஷனிடம் வந்த சில மாதங்கள் பெண் புதிதாக இருக்கிறாள். பிறகு குடித்து தீர்ந்த பாத்திரம் போலத்தான் அவள்...."

"சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையின் நாயகியான சாவித்திரியின் இக்கூற்று சாவித்திரியின் நிலையைத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றது. இது போன்ற தெறிப்புக்கள் இச்சிறுகதையில் பல இடங்களில் இடம்பெற்று சிறுகதையின் நோக்குநிலையானது ஒருமை விளைவை ஏற்படுத்துவதில் எவ்வாறு பங்களிக்க முடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இறுதியாக, இச்சிறுகதையில் கையாளப்படும் குறியீடு இக்கதையினை ஒரு கலைப்படைப்பாக மிளிர்ச்செய்கிறது எனலாம். ஒரு சிறுகதையில் குறிப்பாக ஒன்றைப் புலப்படுத்துவதற்கு கையாளப்படும் கூறே குறியீடு ஆகும். எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகக் கூறாமல் சிலவற்றை வாசகர்களே உணரும் வண்ணம் சிறுகதையின் குறியீடு அமையும்போது ஒரு சிறுகதை சிரஞ்சீவித் தன்மையைப் பெற்றுவிடுகிறது என்பர். "சிறிது வெளிச்சம்" சிறுகதையில் "சிறிது வெளிச்சம்" என்ற அதன் தலைப்பே கு.ப.ரா. சொல்ல வந்த அல்லது

உணர்த்த முயன்ற உரிப்பொருளுக்கான சிறந்த குறியீடாக உள்ளது. உடல் உறவில் கணவன் மூலம் நிறைவைப்பெறாத சாவித்திரி தன்மீது அனுதாபம் கொண்ட எழுத்தாளர் ஒருவரின் அறைக்குள் சென்று தன் மனநிலையைத் திறந்துசொல்கிறாள். தனது உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருக்கும் உண்மையை வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றாள். ஆனாலும், சாவித்திரி கூறும் வார்த்தை களைக் குறிப்பு மொழியாகவே பயன்படுத்தி, தனது சிறுகதை ஏற்படுத்த வேண்டிய "ஒருமை விளைவை" கு.ப.ரா. நிகழ்த்திக் காட்டி விடுகிறார். கண்களை மூடிய வண்ணமே அவள் முனகிய "அம்மா! போதுமடி!" என்ற வார்த்தைகளும் தொடர்ந்து, "ஆமாம், விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். சற்றுநேரம் இருந்த வெளிச்சம் போதும்!" என்று குறிப்பாகக் கூறும் வார்த்தைகளும் கூட "சிறிது வெளிச்சம்" கதையின் குறியீடுகளே. கு.ப.ரா.வின் காலத்துப் பெண்கள் கரிச்சான் குஞ்சு கூறுவது போல "தங்கள் கஷ்டங்களை மூடி வைப்பதில் சுகம் காண்பு வர்கள். வாழ்வின் சிக்கல்களைச் சிக்கறுக்காமல் சிக்கலை அவிழ்க்க வேண்டும் என்று காத்துக்கிடப்பவர்கள்... வாழ்வின் பிரச்சினைகளை வெளியில் தெரியவிட மறுப்பவர்கள். இதனாலேயே ரகசியம் மிக் கவர்களாகவும் அமுபவர்களாவும் மௌனிகளாகவும் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்" என்பது உண்மை தான். ஆனால், அவர்களுக்கும் ஆசாபாசங்கள் உண்டு, பாலியல் உந்தல்கள் உண்டு. இருப்பினும், பண்பாட்டு எல்லைக்குள் நின்று, தமது மனப்பூட்டைத்திறந்து காட்டி, கிடைக்கும் சொற்ப நேர ககத்தில், ஆறுதலில் கிடைக்கும் திருப்தியுடனேயே அவர்கள் காலத்தை ஓட்டிச் செல்லவேண்டியவர்கள் என்பதனையும் "சிறிது வெளிச்சம்" என்ற தலைப்பும் அதனை வெளிப்படுத்தும் உரையாடற்பகுதிகளும் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

ஜீவநி கிடைக்கும் இடங்கள்

- 1) ராஜலக்ஷ்மி மலரி பரிஷத்
- மிரதான வீதி, ரெக்லியடி
- 2) ரெக்லியடி மக்கள் வங்கி அருகில்
உள்ள பேப்பரி கடை
- 3) புகழ்க்கித்துறை புத்தகநிலையம்
- 4) நூபாரசிங்கம் புத்தகசாலை
- ஆல்புத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்
- 5) BOOK LAB
- யாழ். பக்கலைக்கழக அருகாமை

- 6) நூபாரசிங்கம் புத்தகசாலை
- 309A, /2/3 காலிவீதி, வெள்ளவத்தை
- 7) நூபாரசிங்கம் புத்தகசாலை
- 202,340 செட்டித்தெரு, கொழும்பு - II
- 8) ஈஸ்வரன் புத்தகநிலையம்
- கண்டி
- 9) கலைஅகம், அல்வாய்
- 10) பரணி புத்தகக்கூடம்
- ம.ம.வி.வீதி, ரெக்லியடி

உட்பயூர் நாட்டார் பாடல்களின் மகிமைச்சிறப்பு

கிராமச் சூழலில் வாழும் மக்கள் இயற்கையுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ்பவர்கள். உழைக்கப் பிறந்தவர்கள். எளிமையான வாழ்வுடன் வாழப் பழகியவர்கள். இந்த கிராப்புற மக்கள் என்றால் இது மிகையல்ல.

கலையார் வரும், இயற்கையறிவு ம் ஊற்றெடுக்கும் போது உள்ளத்திலிருந்து உணர்வு பூர்வமான எண்ணங்கள் தோன்றி கரைபுரண்டெழும் வேளையில் அவை பாடல்களாக வெளிப்படுகின்றன. மொழியாக ஊற்றெடுக்கின்றன. ஏழும் எழுதுகோல் கொண்டும் எழுதப்பட்டவைகள் அல்ல. காற்றோடு காற்றாக சங்கமிக்கும் கவி ஆரங்கள். பரம்பரை பரம்பரையாக வாழையடி வாழையாக வரும் எழுதா ஓவியங்கள். பாமர படிப்பறிவு இல்லாத மக்களிடத்தில், உள்ளத்து உணர்ச்சியை உயிரோட்டமாகவும், எளிமையோடும் ஒன்றிணைத்து நாட்டுப்புற கிராம மக்களிடத்தில் வெளியீட்டு குறியாக வெளிப்படுத்தும் பாடல்களே இந்த நாட்டார் பாடல்கள் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

சாகா வரம் பெற்ற இப்பாடல்கள் கிராப்புற மக்களிடத்தில் ஒழுக்க பண்புகளை, அதன் செந்நெறிகளை அக புற நிலையாமையுடன் வெளிப்படுத்தும். இந்த நாட்டார் பாடல்களை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கோடு இன்றைய ஆய்வாளர்கள் தேடலில் ஈடுபட்டு வருவது மறைந்து கொண்டிருக்கும் பாடலுக்கு ஒத்தடம் போடுவதாகும்.

வாய்மொழி இலக்கியமான இந்த நாட்டார் பாடல்கள் இனிமையானவை. கேட்பதற்கும் இரசிப்பதற்கும் இன்பத்தை தருவன. இயற்கையின் வாயில்

இருந்து பிறப்பன. என்னும் போது வெளியிடப்படும் இப்பாடல்கள் கிராம மக்களிடத்தில் தவறும் முதுசமாகும். நாட்டார் பாடல்கள் கிராம மக்களிடத்தில் இன்ப துன்பங்களில் பிறப்பன.

இவ்வாறான பின்புலத்தைக் கொண்ட உட்பு மக்களிடத்திலும் நாட்டார் பாடல்கள் இன்றும் பாடப்பட்டு வருகின்றன. புத்தளம் மாவட்டத்தின் ஓர் அங்கமாக திகழும் உட்புக் கிராமம் பல வரலாற்றுத் தடங்களைக் கொண்டுள்ளது. 350 வருட வரலாற்றுச் சிறப்புகளைக் கொண்டது. தென்னிந்திய சார்பு உணர்வைக் கொண்ட இம்மக்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து புலம்பெயர்ந்தபோது தமக்கே உரிய கலை பண்பாட்டு நெறிகளைக் கொண்டிருந்தனர். என்றாலும் ஓர் தமிழ்க்கிராமம் என்ற வகையில் பல சிறுபான்மை களையும் கொண்ட குழுமமாக இவ்வூர் மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

உட்பின் கலைப் பொக்கிஷமாக இருப்பது நாட்டார் பாடல்கள். இப்பாடல்கள் தொழில் செய்யும் போதும், உற்சவ நிகழ்வுகளிலும், விளையாட்டுக் களிலும், மரணவீடுகளிலும், திருமண நிகழ்ச்சிகளிலும், குழுவாகவும் தனிமையாகவும் பாடப்படும்

கடல் கடந்து இந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்த்தவர்களான இவர்கள் தமது ஊரான ஊரைத் தேடி வரும் போது பின்வரும் பாடல் அழகான சொல்லுவதைக் காணலாம்.

“ஊரான ஊர் கடந்து

உட்பங்கரை தான் கடந்து

பேரான பெரிய வட்டான்

புளிக் கரச்சான் தான் கடந்து”

என்று தான் கடந்து வந்த பாதையின் நிகழ்வை புலப்படுத்துவதை காணலாம். படிப்பில் பின் தங்கிய நிலையில் காணப்பட்ட போதும் தமது மூதாதைகள் வழிபட்ட தெய்வங்களில் மிகவும் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். அந்த நம்பிக்கையுடன் வந்த வரிகளின் நிலையை இப்பாடலில் அறியலாம்.

“மதுரை சொக்கர் நாதர் துணை

மாரியம்மன் தாயார் துணை

தாயடியோ நீ எனக்கு

தலைவனும் நானானக்கு”

வீண்போகாத நம்பிக்கையுடன் எவ்வித இடருமின்றி வந்துள்ளார். தமது குலதெய்வமான மாரியம்மனை துதிப்பதிலும் முன்னணி பக்தர்கள் இவர்கள். எக்காரியத்தை மேற் கொண்டாலும் பிள்ளையாரை நினைந்தும், மாரியம்மனை மனதார துதிப்பார்கள்.

“மதுரையில் குதிரை கொண்டு

மதந்தோப்பில் விடுதி கட்டி

மதுரக்கி நேர் கிழக்கே

மாரியம்மன் தெப்பங்குளம்”

என்றும்

பிள்ளையார் தேரோட
பெருமான் வடம் பிடிக்க
ஐயனார் தேரோட
அனுமார் வடம்பிடிக்க

தமது வெளிப்பாட்டை இப்பாடல் மூலம் தெரிவிக்கின்றனர். இம்மக்கள் மானசீகமான உணர்வைக் கொண்டவர்கள். பல எதிர் பார்ப்புக்களைச் சமந்தவர்கள். தமது வெளியீட்டுத் தன்மையை இவ்வாறு தெரிவிக்கின்றார்கள்.

“மாறி ஓடி வாறான் கப்பல்
மருதானை கொழும்ப நாடி
கொழும்பால் கொண்டு வந்த
கோல வர்ண பட்டு வாங்க”

இப்பாடல் பல செந்நெறிகளை உணர்த்துகின்றது. இவர்கள் தமது ஊரான உட்பை பெருமைப்படுத்தினாலும் அணிமித்த ஊர்களையும் மறவாத கூட்டம் என்பதனை இந்த வகையான பாடல்கள் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

“முத்துப்பந்திகருக்குப்பனை
முன்னே வரும் சிவாவத்துறை
நாளோடி போகுதடி நடக்க வேணும்
தென்மதுரை-மதுரையில ஒரு கிழவி
மறு சடங்கு ஆனாலாம்”

தனது அனுபவ முத்திரையை பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தும் முறைமையானது உட்பு நாட்டார் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ள தன்மையைக் காணலாம்.

தானும் தன்னுடைய தொழிலை மூலதனமாகக் கொண்டாலும் ஊர் புதினங்கள், மக்கள் தொடர்பாடல்கள் அறிவதிலும் அறிவுபூர்வமான நாட்டம் கொண்டவர்கள். உழைக்கப் பிறந்தாலும் ஊரார் புதினங்களை தேடுபவர்கள். இப்பாடல் மூலம் உணர்வுபூர்வமான தன்மையை பார்க்க முடிகின்றது.

“ஊரால வார அண்ணா
ஊருப் புதின மென்ன
எம்மூர் மக்களெல்லாம்
எப்படியண்ணா வாழ்நாங்க”

இது மனவெளிப்பாட்டு செந்நெறிகளை சொல்வதாக அறியமுடிகின்றது. மதுப்பிரியர்களான இவர்கள் கள் அருந்துவதிலும் சமர்த்தர்கள். கடற்றொழில் செய்து வரும் இம்மக்கள் மாச்சலுக்காகவும், சோர்வுக்காகவும், மன உழைச்சலுக்காகவும் கள்ள குடிப்பதில் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதை வெளிப்படுத்தும் போது:

“மாதம்பை தென்னங்கள்ளு
மாறாட்டமா இருக்குதங்க
கள்ள குடி மறந்தேன்
கான கத்தா ஊர் மறந்தேன்”

நகைச்சுவை ஹாஷ்சிய வெளிப்பாடும் வினோத வேடிக்கையும் கொண்டவர்களான இவர்கள் தமது செயற்பாடுகளில் நகைச்சுவைகளை முன்னணிப்படுத்துபவர்கள். தமது வாழ்வு நெறியுடன் வேடிக்கை போக்கு உள்ளவர்கள் என்பதையும் இப்பாடலில் காணலாம்.:

“வக்கட்டோ வாழமரம்
மதுர தெரு வழியே
தேரு பறந்து வர தேவடியா ஆடிவர
ஆடிவா காத்தே நீ அசஞ்சி வா பாற்கடலே”

உடல் பெருமையும், ஆஜானுபாவ தோற்றம் கொண்ட தொழிலாளர்கள் இவர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தமது மூதாதையர்கள் வாழ்ந்த வாழ்விடத்தை மறவாதவர்கள் என்பதோடு தமது சூலதெய்வங்களை துதிப்பதில் முன்னணி பக்தர்கள். இவர்களின் பக்தி உணர்வை இப்பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

“பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும்
பரந்தாமன் கரலடி - காவலுக்கு
மதுரையில கள்வருண்டு பட்டணத்தே
பட்டணமாம் பட்டணம் காவிரிப்
பட்டணமாம்”

இம்மக்களின் ஜீவனோபாயத் தொழில் கடற்றொழில். இதில் கரைவலைத் தொழில் மூலாதாரம் ஆகும். இத்தொழில் ஆனது பங்குத்தொழில் ஆகும். அன்று மீன் பிடித்தொழில் செய்யும் போது மீன் பிடிபடாவிட்டால் “பத்து பலி” வழங்கப்படும். இது கூலிக்காக வழங்கப்படுவதில்லை. தொழில் செய்தாலும் கடனாக வழங்கப்படுவதாகும். அந்தக் கடன் தொல்லையை நினைத்து இப்பாடல் தரும் கடன் தொல்லையை அறியமுடிகின்றது.

“கஞ்சி கவலையடி கடன்காரன் தொல்லையடி
தொல்லைக்கடுத்தி என்னை தொந்தரவு
செய்ய வாரான்
பாரான் வளவுக்குள்ள வண்ணம் போட்ட
திண்ணக்குள்ள

இருக்க பறக்குதடி இங்குள்ள சம்மாட்டியார்”
இவ்வாறு மிக அழகான முறையில் மனக்கிடக்கையை அழுத்தி உரைப்பதை காண முடிகின்றது. உடப்பின் வரலாற்றுத் தன்மை அனுபவங்களைக் கொண்டு பார்க்க முடிகின்றது. உழைப்புத்தான் தமது ஆயுதம். அதன் மூலமே வாழ்க்கையில் வெற்றியடைய முடியும் என்ற எண்ணக்கருவைக் கொண்ட கூட்டம். இப்பாடல் அத்தன்மையை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

“மொருமிக்க வந்தாளே முறைப்பாடு
சொல்ல வந்தா
தயிரு விக்க வந்தளெ தம்மாணி
சொல்ல சந்தா

மானே கடைக்கு வாடி மலிவான சரக்குத்தாரன்
வாரணண்டு சொன்னாளே வருவனெண்டு
வார்த்தை சொன்னார்

சமயப்பற்றும் ஊர்ப்பற்றும் கொண்டவர்கள்,
தமது ஊரை நேசிப்பது போல மற்றைய ஊர்களிலும்
நேயமும் அன்பும் செலுத்துபவர்கள். தமது ஊரின்
அண்மித்து உள்ள கிராமங்களின் ஊடலை இப்பாடல்
எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“முத்துப்பந்தி அமர்ந்திருக்கும்

முத்துமாரி தாயாரே
வந்தார வாழ வைக்கும்
சிங்கார நீர்கொழும்பு
நீர்கொழும்பு காசிகட்டி
நீங்களுமோ தின்னறது.
கொழும்பு இளங்கயிறு
கொல்லாமல் கொல்லுதடி”

இருவேறு காலச்சூழலில் புலம் பெயர்ந்தவர்
களான இவர்கள் தான் இனம் சார்ந்த குழுமத்தையும்
மறவாதவர்கள். இவர்களின் தொடர்பாடல் ஒரு
வழிப்பாதையாக இருந்தாலும் அம்மக்களின் உணர்வு
களை மதிப்பதிலும் மறவாதவர்கள். அந்த நினைவின்
நிழலாக கூறும் போது:

“வார்த்த சொல்லபோன கிளி

வந்தும் பகை ஆக்கதடி
பாரகுறுசிமரம் பத்தினிக்கு ஏற்றமரம்
ஏறிகுறிசிலுங்க எல்லோரும் தண்டுலுங்க
கண்டியில காத்தடிச்சா
கைவிளக்கு நூற்றடிவென்ன”

தான் இனம் சார்ந்தவர்களுக்கு ஏதும்
இடுக்கண்கள் ஏற்படும் துயரத்தை இப்பாடல் எடுத்தி
யம்புவதை அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

அத்துடன் வினோத வேடிக்கை உணர்வு
களிலும் இவ்வூர்மக்கள் சளைத்தவர்கள் அல்லர்.
துயரங்களைக் கூட வேடிக்கையுடன் நோக்கும்
வகையில் அமைந்த பாடல் இது

“விடியப்பற கடதொறந்து விலைமதியாப்
பட்டுகுத்த நல்லமாக பதிமுனாம் ஆசமாக
ஆச இருக்குதடி அஞ்சன பெட்டியில
பெட்டிசில சொல்லடியோ
ஒத்தவில நான் சொல்லுறன்”

இன உணர்வை இறுக்கமாக பின்பற்றுவதுடன்
தன் குலப் பெருமைகளையும் சொல்லுவதில் பின்
நிற்காதவர்கள். தன் தகப்பன் வழி உறவை மேம்படுத்து
வதை இப்பாடல்கள் மூலம் உணர்த்து கின்றது.

“ராமசாமி பிள்ள நாங்க

ராமருக்கு அடிமையானோம்
ஆத்துவா பாட்டியோ அடசிவல கலபாடு
கல்லோடா ஓம்மனசு
கரயளவோ எள்ளளவும்
இருப்பான் ஓம்மனசு
ஏனகலயோ எள்ளளவும்”

இவ்வாறு உடப்பு மக்களின் வரலாற்றுத்
தொனிப் பொருளை நாட்டார் பாடல்களில் காணலாம்.
இப்பாடல்கள் இது வரையும் ஆவணப்படுத்தப்படாத
தன்மை இருந்து வருகின்றது. இம்மக்கள் வாழ்க்கை
முறைகள், வரலாற்றுச் சிறப்புகள், பண்பாட்டு
நெறிகளை சமூக பற்றுறுதிகளை இந்த நாட்டார்
பாடல்களில் காணலாம். இப்பாடல்கள் வாழ்வோடும்,
பழக்கவழக்கங்களிலும் இரண்டறக்கலந்து நிற்கின்றன.
இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் ஆய்வுகளை மேற் கொள்ளும்
போது பக்க சார்பின்றி இப்பிரதேச பின்புலத்தை ஆய்வு
செய்வது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை 2011 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இலக்கிய நூல்களுக்கான விருது வழங்கல்

இலங்கை இலக்கியப்பேரவை வருடா வருடம் சிறுகதை, நாவல், காவியம், கவிதை, சிறுவர்
இலக்கியம், ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு (வேற்று மொழியிலிருந்து தமிழில்) ஆகியதுறை சார்ந்த இலக்கிய
நூல்களுக்கு தெரிவின் மூலம் விருது வழங்கி வருகின்றது. கடந்த 2011 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த
இத்துறைகள் சார்ந்த இலக்கிய நூல்களுக்கு விருதுகள் வழங்கப்பட இருப்பதால் குறிப்பிட்ட ஆண்டில்
வெளியிட்ட நூலாசிரியர்கள் நூலின் ஒரு பிரதியை விருதின் தேர்வுக்காக 05.04.2012க்கு முன்

சி.சிவதாசன்,

செயலாளர், இலங்கை இலக்கியப்பேரவை,

கி.டி. 53, கணகரத்தினம் வீதி,

அரிபாவை, யாழ்ப்பாணம்.

என்னும் முகவரிக்கு தயாரிவோ அல்லது நேரிலோ அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்கப்படுகின்றனர்.
நூல்கள் இலங்கையில் பிரசுரமானதாக இருக்க வேண்டும்.

- சி.சிவதாசன் (செயலாளர், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை)

ஒரு வாணம்பரடியின் கதை

அந்தனி ஜீவா

4

மாடீமதைகளின் தொடர்பு

எனக்கு மிக இயல்பானவையே சிவப்பூ...
 கர்ணம் மிகவும் பிடித்தவரானது. சிவப்பூ கட்சியின்
 தலைவர்களின் உயரகணிக் கோட்டில் அந்த உயர்வம்
 கட்டுநவேன். அதற்கு மிக முக்கிய காரணம் எனது
 தந்தையர் இடதுகாதி சிவப்பூ கட்சியின் மிக
 முக்கியமான செயலாசை கட்சியின் தொழில் சங்கத்தில்
 பங்கு கொண்டுள்ளார்.

இவ்வகை மாண்புமிகு கட்சியின் தலைவர்
 லிபி மிக முக்கியமானவர்கள் கையாற்றி மன். என்.
 பெரேரா, பன். ஜெனரலின் ஆர். டி. சிவியா, திருநாதி
 வீரமன் குலசெய்தாரா, சிவர் போர்க் குலசெ. என்.
 டெய்லர், மனாளினிஸ் முன்னோக்கின் ஆதி
 சங்கராய கட்டிசு என். சிவர் உரையாற்றும் கட்டி
 கருத்து என்.செய்யும் என் தந்தை அவர்களுள் பெயர்.
 இவ்வாறு சிந்தனைய தலைவர்கள் பிடி என். திருநாதி
 பற்றுடன் ஏற்பட்டது. -இவர்களின் ஆரம்பகால
 காரணிகள் கேட்பது நூர் உயர்வாக.

மாடீமதைகளை விட்டு வெளிப்பெரிய
 சமூகத்தில் சமசொகக் கட்சியின் என். முன்னணியில்
 சேர்ந்ததுவும் பெற்று சுகன் பெற்றபாட்டில் ஆர்வம்
 நாட்டினேன். மே திருநாதி கட்சி நடத்தும்
 தொழிலாளர்களின் சமூகத்தில் சேர்ப்புக் கொடுக்க
 கையில் முத்தியானது காரணங்களைக் கொண்டு
 செல்வது என். திருநாதி காரியங்களில் ஒன்று.
 சீய வந்து இளைஞரான நான் காலப்பகுதியின்
 டார்வனில் இடம்படி கொடியும் பிடித்தவரான
 கேட்புமிட்டுக் காலப்பகுதி.

சமசொகக் கட்சியின் காலப்பகுதி
 காரியாலயம் மருதாணை டெரகண்டி கட்டிந்து கருவாக
 என். சமசொகக் கட்சியின் கட்டிந்து கருவாக
 என். சமசொகக் கட்டிந்து கருவாக

பிறகு-நான் கட்சியில் ஒரு பெரு
 உழைப்பாளனேன். -தலைவராக காரியாலயத்தில்
 சிவப்பூ இவ்வகை கோட்டில் காரியாலயத்தில்
 பணியாற்றும் கட்டிந்து சிவப்பூ தொட்டி
 தொழிலாளர்களின் கையாற்றும் சிவப்பூ தலைவர்
 கட்சியின் தலைவரான என். என். பெரேரா, டெட்டி
 செயலாளராக திருநாதி ஜெனரல் செயலாளராக
 டெட்டி கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து

மாண்புமிகு கட்சியின் காலப்பகுதியில்
 கையாற்றும் கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து

காலப்பகுதி-அந்தக் காலத்தில்
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து

கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து
 கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து கட்டிந்து

செல்லும்போது என்னையும் அழைத்துச் செல்வார்.

அதே போல மாதர் அணிக்குத் தலைமை தாங்கிய திருமதி லிவியன் குணவர்தனா-தமிழ்ப் பெண்கள் அங்கத்துவம் வகிக்கும் கட்சியின் கட்சியின் கிளைச் சங்கங்களுக்குப் போகும்போது என்னையும் தனது காரில் அழைத்துச் செல்வார்.-அவரது சிங்கள உரையைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பேன். ஆரம்பத்தில் சிறிது சிரமமாக இருந்தது. பின்னர் சிறப்பாக மொழிபெயர்ப்புச் செய்வது வழக்கமாகி விட்டது.

இந்த இடத்தில் ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். நான் லங்கா தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தில் சேர்ந்த புதிது. தொழிற் சங்கத்தின் மேல் மாடியில் தான் கட்சி அலுவலகம் செயல்படும். கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவராகிய சட்ட மேதை கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் மாலை வேளைகளில் கட்சிப் பணிகளைக் கவனிக்க வருவார்.

நான் வேலைக்குச் சேர்ந்த சில நாட்களில் ஒரு நாள் மேல் மாடியில் அரசியல் பணிகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கலாநிதி கொல்வின் அவர்களுக்கு ஒரு தகவலைத் தெரிவிக்க மேல் மாடிக்குச் சென்றேன். அந்த மாத இறுதியில் பதுளையில் நடைபெறவிருந்த கூட்டம் ஒன்றில் அவர் உரையாற்ற வேண்டும். அதனைத் தெரிவிப்பதற்குச் சென்றேன். அந்தப் பணி என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. கலாநிதி கொல்வின் அவர்களிடம் பேசுவதற்கு எனக்குப் பயம். என் செய்வது? என் கடமையைச் செய்ய வேண்டும்.

சிறிது அச்சத்துடன் அவர் அருகில் சென்றேன். "சேர்" என்றேன். அவர் "டைம்" சஞ்சிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். மீண்டும் சிறிது சப்தமாக "சேர்" என்றேன்.

அவர் என்னைத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து விட்டுச் சிறிது கோபமாக ஆங்கிலத்தில் "CALL ME COMRADE (என்னைத் தோழர் என்று அழை)" என்றார். அவர் அப்படிக் கூறியதும் எனக்கு வியர்த்து விட்டது. என் தந்தையைப் போன்ற பெரிய மனிதரை, சட்ட மேதையை எப்படித் "தோழர்" என்றழைப்பது?

பயத்தால் எதுவும் பேசாமல் நின்றேன்.-சில நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் என்னை அருகில் அழைத்து

"நீ கட்சியைச் சார்ந்தவன். அனைவரையும் தோழமை யுடன் தோழர் என அழைக்கப் பழகிக் கொள்" என்றார்.

அப்பொழுது தோழமை மிகுந்த "தோழர்" என்ற சொல்லின் வலிமை எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், அங்கு பணியாற்றிய காலங்களில் அனுபவம் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

சமசொலக் கட்சியின் தலைமைக் குழு உறுப்பினர்களான வழக்கறிஞர்களான வி. காரள சிங்கம், எஸ். விஸ்வ நாதன் போன்ற கட்சியின் முக்கியஸ்தர் என் மீது அன்பு பாராட்டினார்கள். கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா, தமது எண்பத்தி ரண்டாவது வயதில் அமரரானார். அவர் மறைந்த பொழுது 1989-ஆண்டு மார்ச் மாதம் கொழுந்து சஞ்சிகை கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்துக் கௌரவித்தது.

கொழுந்து சஞ்சிகையில் அவரைப் பற்றி எழுதிய குறிப்பில் "தமது 82-வது வயதில் (27. 02. 1989) இறந்து போன கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா அவர்கள் இலங்கைத் தீவின் அரசியலில் தனது பெயரை அழியாது பதித்துக் கொண்ட மிகச் சிலரில் ஒருவராவார். அரசியல் தொழிற் சங்கம், அரசியல் யாப்பு, சட்டத் துறை, வழக்குத் துறை, வரலாறு, எழுத்துத் துறை ஆகிய அத்தனையிலும் அவரது பங்களிப்பு தனியாக மிளிரும் தன்மை உடையது"

இரண்டாவது உலகப் போரின் போது அவர் இலங்கையின் போகாம்பரைச் சிறைச்சாலையிலிருந்து தப்பிச் சென்று (1942-1945) இந்தியாவில் பம்பாயில் மறைந்து வாழ்ந்தார். அந்தக் காலப் பகுதியில் அவரது பெயர் கோவிந்த சர்மா என்பதாகும். "அவரது ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஒரு தொகுதியே போதுமானது" என்று கருதப்பட்ட வேளையில் மூன்று தொகுதிகளை எழுதிப் "பிரித்தானிய ஆளுகையில் இலங்கை" என்ற எழுத்தாற்றலினால் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற மேதை கொல்வின்.

கலாநிதி கொல்வின் போன்ற மாமனிதர் களுடன் தோழமையுடன் பழகியது இன்று என் நெஞ்சில் பசுமையாக உள்ளது.

-நினைவுகள் தொடரும்-

ஜீவநதியின் அஞ்சலி

அண்மையில் அமரத்துவம் அடைந்த எழுத்தாளர்கள் புதுமைவேலோன், க.ஆனந்தமயில் ஆகியோரின் இழப்பிற்காக ஆழ்ந்த வருத்தத்தை தெரிவிப்பதோடு தனது அஞ்சலியையும் ஜீவநதி செலுத்திக்கொள்கிறது.

கணக்கில் பணம் போடத் தேவையில்லை என்று கணிப்பிட்டிருக்கிறார். காசோலையை வாங்கியவர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஒருவரிடம் கொடுத்து பணத்தையோ பொருளையோ பெற்றிருக்கிறார். அவர் இதே வங்கிக் கிளையில் கணக்குள்ள ஒருவரிடம் கொடுத்துப் பொருட்களையோ அன்றேல் காசையோ பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். எழுது வங்கிக் கிளை வாடிக்கையாளர் தனது கணக்கில் காசோலையை வரவு வைத்திருக்கிறார். ஒரு காசோலை இவ்வாறு பலரது கைகளுக்கு மாற்றிச் செல்லலாம்.

இப்படியே பல மாதங்களோ வருடக் கணக்கிலோ கைமாற்றப்பட்டால் பிரச்சினைகள் எழலாமல்லவா? எனவே, ஒரு காசோலையில் குறிக்கப்பட்ட திகதியிலிருந்து ஆறு மாத காலம் அது செல்லுபடியாகும் என்ற ஒரு வழமை கைக்கொள்ளப் படுகிறது. ஆனால், காசோலை எழுதுபவர் அது செல்லுபடியாகும் கால எல்லையைக் காசோலையில் குறிப்பிட்டால் அக்கால எல்லை வரையே அதற்கு வங்கி பணம் வழங்கும். பெரும்பாலும் அரசு திணைக்களங்களால் எழுதப்படும் காசோலைகள் முப்பது நாட்கள் மட்டுமே செல்லுபடியாகுமெனக் குறிப்பிடப்பட்டு எழுதப் படுகின்றன. அதிக கால அவகாசம் தேவைப்பட்டால் கூடிய காலத்தையும் குறிப்பிடுவதுண்டு.

ஒரு நாள் ஒருவர் காசோலையொன்றைத் தனது கணக்கில் இடுவதற்கு வந்தார். எங்களால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்தக் காசோலையில் குறுக்குக் கோடுகளின் இடையே மற்றொரு வணிக வங்கியின் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது. இதன் பிரகாரம் அக்காசோலை அதில் குறித்துள்ள வங்கியின் கணக்கொன்றிலேயே வரவிலிடலாம்.

“எனக்கு அந்த வங்கியில் கணக்கில்லையே. இங்கு தான் இருக்கிறது. நீங்கள் தான் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்” என அவர் வாதாடினார். “காசோலையில் எழுதப்பட்ட பெயர் அவருடையது தான். அப்படியானால் காசோலை எழுதியவர் ஏன் வேறொரு வங்கிக்கெனக் குறுக்குக் கோட்டே வேண்டும்?” என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. இப்படிக் குறுக்குக் கோடிடுபவர்கள் மிக அரிது. விபரம் நன்கு அறிந்த ஒருவர் தான் காசோலை எழுதியிருக்கிறாரென ஊகிக்க முடிந்தது.

“உங்களுக்கு யார் இதைத் தந்தார்கள்?” என விசாரித்தேன்.

“என்னுடைய தம்பி அனுப்பியிருக்கிறார்”

“முந்தியும் அனுப்பியிருக்கிறாரா?”

“இல்லை. ஒரு சாமத்தியச் சடங்கு நடந்தது. அது தான் அனுப்பியிருக்கிறார்”

“அவருக்குத் திருப்பி அனுப்பி வேறே காசோலை எடுங்கோ”

“அது கஷ்டம்...” தயக்கத்தோடு அவர் பேச்சை இழுத்தார்.

“உங்களிடம் அவருடைய முகவரி இருக்கா?”

“ஓமோம்”

என் முன் காசோலை வந்த கடித உறை வைக்கப்பட்டது.

“நானே அவரோடே தொடர்பு கொண்டு காசோலையை மாற்ற ஒழுங்கு செய்கிறேன்”

நான் அப்படிக் கூறுவேனென்று அவர் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை போலும். கண நேரத்தில் தான் செய்வதென்னவென்று நிதானிக்காதவர் போல் என்கையிலிருந்த தபாலுறையைப் பறித்தெடுத்தார். “எனக்கு நீங்களொரு உதவியுள் செய்ய வேண்டாம். செக்கைத் தாருங்கோ” என்று கோபமாகக் கத்தினார்.

இவ்வாறு வங்கிக் கணக்கில் இடுவதற்காகக் காசோலை ஒப்படைக்கப்பட்டு வங்கி அதை ஏற்க மறுத்தாலும் அதற்கான காரணங்கள் எழுதப்பட்டுக் குறிப்புகளுடனேயே மீளக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதால் அதற்குரிய பதிவுகளைச் செய்து அவரிடம் காசோலையைக் கொடுத்தோம்.

அவரது திடீர் மாறுதலால் எனது சந்தேகம் வலுத்திருந்தது. உடனடியாகக் காசோலை எந்த வங்கியினுடையதோ அந்த வங்கியுடன் தொடர்பு கொண்டு சந்தேகத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர்கள் காசோலை எழுதியவரைத் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தபோது தான் ஓர் உண்மை தெரிய வந்தது.

அந்த ஊரில் ஒரே பெயரில் இருவர் இருக்கிறார்கள். ஒருவருக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதம் அதே பெயருள்ள மற்றவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. அவரும் கடிதத்தைப் பிரித்தபோது காசோலை அதனுள்ளிருந்து வெளிவந்து அவரது மனதை மாற்றி விட்டது. அதை மாற்றத் தானே எடுத்துக் கொண்டால் என்ன என்ற எண்ணம் முறை விட்டு மெல்ல மெல்ல வேறொன்ற வங்கியில் தன் கணக்கில் வரவிலிட வந்திருக்கிறார். குறுக்குக் கோடு குறுக்கிட்டு அவரது எண்ணம் ஈடேறாது போக வைத்தது மட்டுமல்ல. அவருக்குத் திருட்டுப் பட்டமும் கட்டி விட்டது. இப்படிப்பட்டவர்களின் கைகளில் அகப்படும் காசோலைகள் தப்பு வதற்காகவே “பெறுபவர் கணக்கில் மட்டும்” என்ற குறுக்குக் கோடும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. குறுக்குக் கோடின்றியும் காசோலையில் இதனை எழுதிக் கொடுப்பவர்களும் உள்ளனர். இத்தகைய விடயங்களை அறிந்து கொண்டு காசோலைகளை எழுதினால் பல குற்றச் செயல்களைத் தடுக்கலாம். பணம் எல்லோரையும் ஈர்த்து இயன்றால் மனங்களை மாற்றும் சக்தி கொண்டதல்லவா? காசோலையும் பணம் தான். ஆனால், அதிலிருந்து வேறுபட்டது. அது பற்றியும் எமக்கு விளங்க வைக்க ஒரு நிகழ்வு நிகழும்.

சிதறல்கள்; கொந்தளிக்கும் உணர்வின் பொருமல்கள். தீயின் கோர நாக்குகளுக்குள் குளித்து எழுந்த மாணவப் பிஞ்சு நஞ்சுத்தின் அனுபவங்கள் மறக்கப்படக் கூடியவையா? அவை மானுடத்தின் இருப்புக்கான சவால்கள் அல்லவா? எத்தனை பூகம் பங்கள் ஏற்பட்டாலும் அவற்றில் வெந்தும் சாம்பராகாத திடசித்தத்தின் பிரதிபலிப்புகள் இம்மலரில் அதிகம் காணக் கிடைக்கின்றன. தனக்குக் க. பொ. த. உயர் தர வகுப்பில் தமிழ் கற்பித்த ஆசிரியை போர்ச் சூறாவளியின் கொடுமையினால் உறவுகள், உடைமைகள் யாவற்றுடன் உணர்வையும் இழந்து மன நோயாளியாகிப் பரிதவிக்கும் அவலத்தைச் சிறுகதை யாக்கித் தந்துள்ளார் இன்னுமொரு மாணவி.

எம் இதயங்களைக் குருதிப் புனலினால் குளிப்பாட்டும் படைப்புகள் பலவற்றையும் "முல்லைமுகி" தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளது.

கல்வி சார் பெறுமதி மிக்க இந்தப் பண்பாட்டு-ஆவண மலரில் வித்தியாலய வரலாறும் அதனுடான வாழ்வும் தாழ்வும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. 1912ஆம் ஆண்டு புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியாகவும் 1964ஆம் ஆண்டிலிருந்து முல்லைத்தீவு மகா வித்தியாலயம் எனும் பெயருடனும் விளங்கும் IAB தரமுடைய இக்கல்விக்கூடத்தின் படிப்படியான சாதனைகளும் இம் மலரின் கண் ஆவணப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. எளிமையும் அதே வேளை பெருமையும் மிக்கதாக மிளிரும் அருமையான இம் "முல்லைமுகி"யில் முன்னாள் அதிபர்களின் அர்ப்பணிப்புடனான பணிகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நாடறிந்த நல்ல தமிழ் எழுத்தாளர்களான கலாநிதி க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்), கலாநிதி வே. சுப்பரமணியம் (முல்லைமணி) ஆகியோர் அதிபர்களாக வீற்றிருந்த மாட்சி பற்றி அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. தற்போதைய அதிபர் திரு. செபமலை அல்பிறட் அவர்கள் 2005ஆம் ஆண்டிலிருந்து பணியாற்றி வருவதுடன், ஆழிப் பேரலையின் அனர்த்தங்களாலும் உள்நாட்டுப் போரினாலும் தொடர்ந்து அலைக்கழிக்கப்பட்டு முற்றிலும் நிர்மூலமான வித்தியாலயத்தைக் காப்பாற்றி

வளர்த்து வரும் கைங்கரியத்தையும் இந்தப் புதிய ஏட்டின் வருகை எமக்கு உணர்த்தியுள்ளது. அடுத்தடுத்த அழிவுகளை எதையும் தாங்கும் இதயத்தோடு சுமந்து சென்று, இன்று மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கோடு, பௌதிக வளங்கள் முற்றாக இழக்கப்பட்ட நிலையில் தகரக் கொட்டில்களின் கல்லூரியை இயக்கிச் செல்லும் அதிபரின் ஆளுமையையும் ஆசிரியர்களின் அர்ப்பணிப்பையும் எண்ணி வியப்படைபாமலிருக்க முடியவில்லை.

ஆழிப்பேரலையானது கரைதுறைப் பற்றுப் பிரதேசத்தின் 3390 பேரை விழுங்கிச் சென்றது. இவர்களுள் 88 பேர் இவ்வித்தியாலய மாணவர்கள். அது போலவே முல்லை மண்ணில் நிகழ்ந்த போரின் கொடுமையின்போது செஞ்சோலை வளாகத்து அக்கிரமத்தினால் வித்தியாலய மாணவிகள் 08 பேர் அழிக்கப்பட்டனர். பாடசாலை அடிக்கடி இடம் பெயர்ந்தது. உலகில் எந்தவொரு கல்விக்கூடமும் கண்டிராத இன்னல்களுக்கு முகங்கொடுத்தது. இருந்தும் மீளவும் நம்பிக்கையும் துணிவும் கொண்டு வீறுநடை போட்டு வருகிறது. பல சாதனைகளை நிகழ்த்தி வருகிறது. இந்த வரலாற்று உண்மையின் வெளிப்பாடாகவே "முல்லைமுகி"யின் தரிசனம் அமைந்துள்ளது. காலச்சுவடுகளில் பதிக்கப்பட்ட எண்ணச் சுவடுகளாக இந்தப் புனித மலர் விளங்குகிறது. அதிபருட்படக் கல்லூரிச் சமூகத்தினர் அனைவரும் ஒத்துழைத்து இப்பணியில் ஈடுபட்டு உள்ளனர். எழுத்தாளரும் கவிஞரும் மனிதாயதச் சிந்தனையாளருமான ஆசிரியர் இ. சு. முரளிதரன் மலரின் பொறுப்பாசிரியராகத் தமது கடமையைச் சிந்தனாபூர்வமாகச் செயற்பட்டு வரலாற்று ஆவணமாக, பண்பாட்டுக் களஞ்சியமாக "முல்லைமுகி"ச் சிறப்பு மலரை உருவாக்கித் தந்துள்ளார்.

முல்லை மண்ணின் பெருமைக்குரிய சாதனை இது. இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலுஞ்சரி, முல்லைத்தீவு மகா வித்தியாலய வரலாற்றிலுஞ்சரி. "முல்லைமுகி" நிரந்தரமான இடத்தைப் பெறுமென்பதில் ஐயமில்லை.

ஜீவநதியின் வைகாசி இதழ் அவுஸ்திரேலியச் சிறப்பிதழாக வெளிவரவுள்ளது என்பதை வாசகர்களுக்கு தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

வெட்டியான்

முருகுசுந்தரி

"வான்கி... பொன்னி... படகையடக்க தர
பொன்னி..."

- மூத்தியின் மூலக்கிரம்தாயின் ஒலித்தது.

ஒடிவந்து படகையடக்க திரும்பின பொன்னி
அவளின் சிறு பொருள் நன்றாகக் கை
பிடித்துக்கொண்டிருந்தாள். சாலைகளில் செல்ல முடியாத சமயக்கு
சமயம் ஏதோ... அவள் மூலக்கிரமம் பொத்திக்கொண்டாள்.

"அதுவாக, சின்னமடக்கு கொஞ்சம் முயற்சி
செய்தால் போகலாம் திடீர்... நான் அங்கேயே நான்
அவ்வளவு தூரம் போகவேண்டும்... பின்னால்தான்
பெரிய இடம்... நான்கு அந்த... பொன்னி மணி
பெரிய தான் குழந்தையின் மக்கள் மட்டுமே பொன்னி
போயினால்..."

தொடர்ச்சியாகப் பேசி விட்டு, அவளின்
முத்தை உற்றுப்பார்த்தாள்.

பாவம், அவள்!

கண்களில் நீர் சொரிய அடர்வியாக
நிற்கிறாள். அவள் கண்கள் அவளின் கைபோல
தரப்படையுமே போல தெரிகின்றன.

அவளது கண்கள்.

வான்கி... நான் பொன்னி... ஒரு
பெரிய... ஒரு திரை அழகு... மலர்வியை கண்கள்
விடலாம்..."

அவ்வளவு சிறு முயல்களில்லை. வாசல்களுட
பக்கத்தில் கைகளை வளர்த்திருந்த பூவாச மலர்தின் கீழ்
தொப்பென்று இருந்தால் அவள் கண்களிலிருந்து நீர்
வளர்ந்து கண்களிலேயிருந்தது.

பொன்னி அவளுக்குள் சென்று அவள்
முன்னால் பெருவாசத் தடவிக் கொடுத்தாள். அவளின்
கொஞ்சம் விடப்படவேண்டாம்.

"என்னப்பா, என்ன நடந்தது... நான் போய் வேலை

நிலை... மனக்குத்து... ஏன் அழகு... ஏன்
பிரச்சனை..."

அவள் எதுவும் சொல்லி இருந்தால் பெரிய
பொன்னியின் அருகே நின்றபடியே நின்றபடியே
தலைமடக்க சமயத்தில், வான்கி பெரியக் கண்கள்
யிருந்தாள்.

அவளும் அதுமே போயினால்... அவள்
தலைமடக்க பொருளாகத் தொழி விட்டுக்
கொண்டிருந்தாள். வான்கி நடந்திருக்கவேண்டிய
வான்கி மட்டுமே பொன்னி.

***

அந்தியின் தாய்மொழி தான் தாய்க்கொடு
வந்தாள். ஆனால் மட்டும் அவளின் கண்கள்
பொன்னி நோற்றுவதற்காக. குழந்தை கையால்
வளர்ச்சியில் அவள் சந்திக்க சிப்பாடுகளும்
அவளது தாய்மொழி மட்டுமே தந்தது.

ஒரு காலத்தின் வான்கி மருமத்தின்
அருகே இருந்த மூத்தியைக் காண்டு, நான்கு
பரிபாடுகளே ஏக்கப்பெற்று வந்தது பொன்னியையும்,
பெரிய அந்த மூத்தியை பெரியர் மட்டுமே தந்த
முடிபின் செய்து வைத்ததையும், பதினாறாம்
வருடில் பத்தாம் கொண்டுள்ள அவளது
வளர்ச்சியினால் தான் பெரியரும் மூத்தியும் பெரிய
விட்டு அதுகுச் செய்ததும் பொன்னி மட்டுமே
பொன்னி இப்பொழுது நினைத்தும் பார்க்கக்
கொண்டாள்.

வான்கி கைமொழி மூத்தியின் முத்தின்
கொன்னி மூத்தியின் மூத்தியின் கைமொழி
வளர்ச்சியின் பொன்னி என்ற விடயத்தைத் தவிர
பொன்னி மூத்தியின் அந்த விடயம் அவள் பொன்னி
தான் வேறு வான்கி இருந்தது திரும்பும் பொன்னி

வரை தொழிலில் தந்தைக்கு உதவியாக இருந்தவன், பொன்னியின் ஆலோசனைப்படி தான் "ரவுன்" பக்கமாக சிறிய லோன்றிக் கடையொன்றையும் வைத்துக் கொண்டான். தனது கணவன் "சின்னக் கட்டாடியாக" இருக்கக் கூடாதென்பதில், பொன்னி உறுதியாக இருந்தாள்.

மூர்த்தியின் தகப்பன் இறந்த பின்பு அந்தக் கிராமத்தவர்கள் அவனைப் "பெரிய கட்டாடி" ஆக்கப் பார்த்தார்கள். பொன்னிக்கு அதில் உடன்பாடில்லை. குடிமை வேலை செய்து "கூனிக் குறுகி" நிற்கும் கட்டாடியாக அவனைக் காண பொன்னிக்கு இஷ்ட மில்லை. பொன்னி தந்த மனோபலத்தில், மூர்த்தி ஊரவர்க்கு மசிந்து கொடுக்காமல் இருந்தான். லோன்றியில் வந்த வருமானம் தன் காலில் அவனை நிற்க வைத்தது. ஆனால் விதிவேறு விதமாக நினைத்தது.

கடந்து போன யுத்த காலத்தில், யுத்தக் கெடுபிடிகளுள் அவனது வீடும் "ரவுனில்" இருந்த "லோன்றி"யும் தரை மட்டமாகி விட்டன. நாலு பிள்ளைகளுடன் செய்வதறியாமல் திகைத்து நின்றான்.

கைவசமிருந்த காசையும் பொன்னியின் நகையையும் கொண்டு, பிள்ளைப் பேறுகளும் பார்த்து மீற்தது போக, சிறு கொட்டிலும் அமைத்துக் கொண்டான். "லோன்றி" கட்டுவதற்கு இவனுக்கு வசதிப் படவில்லை. "லோன்றி"ச் சொந்தக்காரனும் அந்தச் சூழ்நிலையில் லோன்றிக் கட்டடத்தை மீளக் கட்டுவதற்குத் தயாராய் இருக்கவில்லை.

எத்தனை நாளைக்குத் தான் வெறுங்கை முழும் போடும்?

அவன் சிறு சிறு கூலி வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். விறகு கொத்துதல், வேலி அடைத்தல், குழி வெட்டுதல் என்று நிரந்தர வருமானமற்ற வேலைகளைச் செய்தான்.

அவனது வருமானம் "கஞ்சி குடிக்க" போதுமானதாக இருந்தாலும், பிள்ளைகளின் படிப்பு, உடுப்பு போன்றவற்றுக்கான செலவுகள் அவனுக்குக் கட்டுப்படியாகாதவையாய் இருந்தன.

இந்த நிலைமையில் தான் மூர்த்தியின் தகப்பனின் இடத்தில் அந்த ஊருக்குக் கட்டாடியாக இருக்கும் சின்னக்கிளி அவனுக்கு ஒரு யோசனை சொன்னான். சின்னக்கிளி அவனோடு பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவன். கட்டாடியாக மட்டுமல்லாமல் சா வீடுகளுக்குக் குடிமை வேலையும் செய்து வந்தவன். குடிமை வேலையோடு சேர்த்து "சுவம் சுடும்" வேலையையும் தனதாக்கிக் கொண்டான். இதனால் அச்சமயங்களில் சற்று வருமானமும் கிடைத்தது. கூடவே சாராயமும் கிடைத்தது.

சின்னக்கிளியின் யோசனைக்கு மூர்த்தி முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் சின்னக்கிளி

அவனை விடவில்லை. அந்த வேலைக்கு அவனுக்கு ஒரு கூட்டாளி தேவைப்பட்டான். வருமானம் தருகின்ற அந்தத் தொழில், தான் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் வேறு யாருக்கும் கைமாறி விடக் கூடாதென்றும் நினைத்தான். மூர்த்தியின் அப்பாவித்தனம் சின்னக்கிளிக்கு நன்கு தெரிந்தது தான்.

"நெஞ்சாங்கூட்டுக்கான" மரத்தைத் தறித்துத் தந்து, விறகையும் சிதையில் அடுக்கி விட்டால் போதும் என்று சின்னக்கிளி சொன்னபோது, மூர்த்தியின் வீட்டு நிலைமை அவனைச் சம்மதிக்க வைத்தது. அவ்வப்போது கிடைக்கும் கூலி வேலைகளுக்கான ஊதியத்தோடு, மேலதிகமான இந்த வருமானமும் சேர்ந்து கொண்ட போது, குடும்பச் செலவுகளைச் சற்று சமாளிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது.

ஆனால், மூர்த்தியின் அப்பாவித்தனத்தை சின்னக்கிளி நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டான். சிதைக்குத் தீ மூட்டிய கையோடு இறந்து போனவருக்குச் சொந்தக்காரர் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று விட, "கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொள்" என்று மூர்த்தியிடம் சொல்லி விட்டு தவறணைப் பக்கமாக சின்னக்கிளி போய் விடுவான். எரிந்தும் எரியாத நிலையில் கருகிக் கொண்டிருக்கும் உடலின் பரிதாப நிலை கண்டு, மூர்த்தி சிதைக்குத் தீ மூட்டி நன்றாக எரிக்கத் தொடங்கி விடுவான். என்ன தான் பரிதாபப்பட்டாலும், பிணத்தின் வாடையை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதற்கும் சின்னக்கிளி தான் வழி சொன்னான். சற்றுச் சாராயத்தை மூர்த்திக்குப் பருக்கி, அது தந்த போதையில் பிணத்தின் வாடையை மறக்கச் செய்தான். அரை குறையாகப் பிணத்தை விட்டு விட்டு வரக் கூடாதே என்ன எச்சரிக்கையினால் சாராயத்தையும் அளவாகத் தான் மூர்த்தி பருகினான்.

பொன்னிக்கு மூர்த்தியின் தொழில் பற்றியும் குடிப் பழக்கம் பற்றியும் தெரிய வந்தபோது நன்றாக அழுதாள். அழுவதைத் தவிர என்ன செய்ய முடியும்? குடும்பக் கஷ்டத்துக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. மூர்த்தி குடித்தாலும், நேர்மையாகத் தன் தொழிலைச் செய்தமையால் பொன்னிக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை. சின்னக்கிளி, ஒரு சமயம் வன்னிக்குச் சென்று காணாமற் போனதோடு, சின்னக்கிளியின் மகன் சா வீட்டுக் குடிமை வேலை செய்தாலும், மூர்த்தி தான் விறகு வெட்டி, சிதையும் அடுக்கி, பிணத்தையும் எரித்து வருகிறான். "நம்பிக்கையானவன்" என்ற பெயரோடு, குடும்பத்தைக் கட்டி இழுத்துச் செல்லக் கூடிய ஓரளவு வருமானமும் வந்து கொண்டிருக்கிறது.

***

பொன்னியின் கால்கள் விறைத்து விட்டன. பாவம், பொன்னி! மெதுவாக அவள் காலை நீட்ட

சத்தின்கையின். சந்தி மெற்க்குக் கொண்டான். பழுத்து உட்கார்ந்துலன் ஏமன்மீயை அவங்க பணைப் படுத்துக் கொண்டான். அவன் முடி போடும் காசுக்காடு சமையலே அவன் வலையெட்டு டாடத்துக் கொளியுள்ளான்.

சுந்தி முறையில் எதுமே போயின்கை. மாவலாக வெறிக்க வெறித்து மருத்துக் கொண்டிருந்தான். அவரது இன்றைய இரு புகழ்ப்பாசமாக அவரதுமுடிபெயர் புகு.

"சகையிடையேயே... என்ன பரிசீலனை?"

ஏமன்மீயின் கோவிலிக்குப் பதிலி சநாசம். சவணைக் கட்டுக் கொண்டு பெருங் ஞால் எடுத்து சமூக தொடர்விகளாக.

மொன்கிக்கு வதுமே பரிபலிச்சகை. சூத்திரமடற் துலிக் கொடுக்கு அவரை வுதலாகி படுக்கிமாள்.

சவன்மேல்வெள்ளை கொழுப்பித்தான்.

இன்னமடற் பரிந்துறியெயிர்த்து சந்தை உடலெக்குத் தான் மொன் ஒன்று வாபுதாய் ஒருவன் வந்து கொண்டான். நானும் சிறகை சவ்வாய் சந்திரி பெருக்களுக்கே வைச்சிட்டன். சந்திரமாய பன்னெட்டு மணி போகலை தான் பிரதந்தியுக்கு கொண்டு வந்தினம். தங்க கவர் இவ்வலை. மொன்மீ போ கவர். ஒரு சந்திரமீயி போயின்கைபு. தான் வைச்சி வைக்க வுதலெக்குவம்.

மீட்டு விட்டக் கொள்கிக் கொண்டு வந்தவன் பின்புறச்சுத்தி தொடர்விகளாக.

"சுருமயர் கொடுத்துக்கொண்டான்."

மொன்கிக்குவப்பித்தான்.

சுந்தி மொன்மீயைக்கு முப்பதற்க்கொண்டான் வுசீட்டுக்கு... சூழலிக் கொண்டே வந்தான்... அவரைக் கற்றுச் சவாண்டு முடிக்கு சிவனிட் பெட்கைக் குச்சினை. சிவனுக்கு சிவகபிலை வளற்றுமீ மறு தான் பார்த்தான்... தாமசைச் சுற்றிக் கட்டுடு தொட்புமற்றது. சூழ சிவந்த வடிவம். இரத்தம் சரிசிக் கொண்டதற் துனிமெய்வாசற் சமைய. வயிறுமயிற்றம் கித்தகி கசித்தக எய்ந்து சிவந்த துலிமயக் சவன் கொட்ட."

சுந்திரிமீயிமாள்.

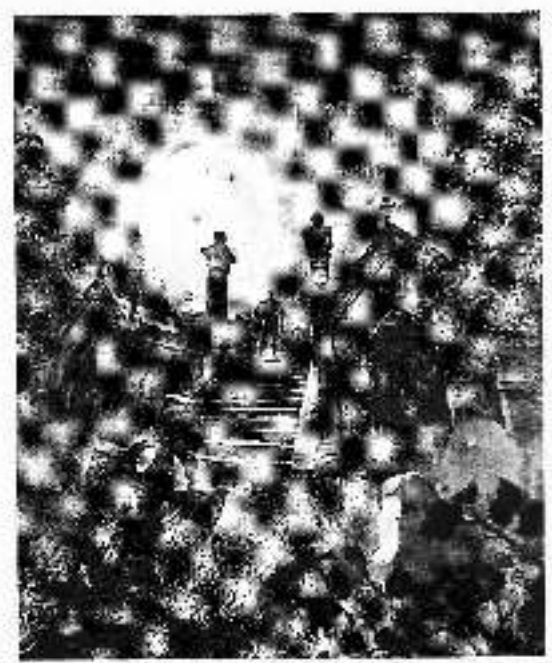
புகாமியெயிருந்து வந்து சமூக காசம் துளியம்... வலையிலை சநுற்கொண்டான். மீயிலை வங்க வகியெயை பெச்சாநின்று சகசை வந்த ஆள் சந்திரிமீயை விட்டிருந்துவளையம்... சிவமுது படகிளைய வெகுசாக் கவயம் பார்த்த ஆள் சந்திரிக்கு போகாவைக் சிறுபுகை போய்ச் கொண்டிருந்த வளை மீயை மான் சூத்திக் கொண்டு வந்த பெருர் யொன்று அவரை போட்டுளையம். பெருக்கைக் கொண்டு வந்தபாறி வாரங்கை. இவன் பீது வறவர் கொளி

மொன் மொன்... இவன் அந்த சடத்தின்கையி வந்ததுட்டு... சவன்... மீட்டிக் கொண்டு வந்தான். மொன் சிவ்வையம்.

சுந்தி முடி மயை தன் கொள்கிமுத்து சந்தையமயம் முகவகயம் கண்ணெயும் முகத்துக் கொண்டான்.

"சுந்தி மொன் கொள்கி வலையிலை மொன் பார்த்தான். அமலுக்கு ஒரு வுதலெ... வக வலையிலை மொன்கை. பச்சை வயிறு கயி துலிமயே பரிபுகுக்குக் கொள்கி வலையிலை கித்தகிமொன் சந்தையமொன்மொன்மொன்.

சுந்தி மீயிக்கு வெகுத் துறையிலு "சு" மய்யெழுதான்.

நான் இனிச் சடவாண்டு முக மொன்மீயை கொண்டி... இத்தக் கொள்கைமொன் மய்வாய் என்னமய மருத்து சகிக்கொறு ஏமன்மீ... நான் சத்தி மொன்மீயைமொன்மீயை அச ஒரு சூழலி வாங்கு சிவ்வலை. சிவ்வலை சுற்றிக்கொண்டு தந்த காசிலை தான் மொன்மீயை வலையிலை குச்சினை தொடர்விக்.

மொன்மீயை முப்பதின் ஒரு வளைமொன் ஒன்றாகக் கட்டி. சவன்மீயை இது கொள்கைமொன்மீயை பித்திரெழுட்டு வளைமொன்மீயைமொன்மீயை.

"சுன்னிக்கொன் கண்ணெயைமொன்மொன்மொன் வலையிலை. வேற சூழலி கவி வேலை சூழலி சூழலிக்கொன்மீயை.

சுந்திரிமீயிக்கு மொன்மீயிக்கு தான்மீயி முறுவலெகயம் தன்மொன்மீயைமொன்மீயை கொண்டிருந்தபி

வீட்டுக் குடிவூக்குள்ளே வந்தான்.

அவனுடைய பெண் பிள்ளைகள் இருவரும் வெறுந் தரையில் சுருண்டு படுத்திருந்தனர். அடுப்பில் உலை மூட்டியதற்கான "சிலமன்" ஏதுமில்லை.

மூர்த்தி பொன்னியை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

பொழுது மைமல் பட்டுக் கொண்டு வந்ததனாலும் உள்ளுக்குள் வெளிச்சம் போதாமல் இருந்ததாலும் பொன்னியின் முகத்தில் எந்த மாறுதலையும் அவனால் அவதானிக்க முடியவில்லை.

"அம்மா, நாளைக்குப் பின்னேரம் ரியூசன் காசு கட்ட வேணுமணை. இல்லாட்டில் இண்டைக்கு அடிச்சது போலை கிளாக் அண்ணை நாளைக்கும் அடிப் பாரணை..."

பெரியவள் சொன்னதைத் தொடர்ந்து, சின்னவளும் முறைப்பாடு செய்தாள்.

"அம்மா, சட்டை எல்லாம் வெளிறிப் போச்சணை... அதிபர் ஏசுநார்... ஒரு "உயாரை" போத்திலும் "சேர்பெக்சம்" வாங்கோணுமணை..."

மூர்த்திக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாம லிருக்கிறது. பொன்னி பிள்ளைகளைத் தொடர்ந்து பேச விடாமல் இடைமறித்தாள்.

"எல்லாம் செய்யலாம் பிள்ளையள்... அப்பா ஏதோ நொந்து போய் வந்திருக்கிறார்... அப்பா ஏதும் கூலி வேலைக்கு நாளைக்குப் போய் வந்து காசுமூச்சாத் தான் எல்லாம்... இண்டைக்கு நாதன் கடையிலை "முந்தின கடனைத் தராட்டில் கடனுக்கு அரிசி தரமாட்டன்" என்று சொல்லி நாதன்ரை பெஞ்சாதி என்னை ஆக்களுக்கு முன்னாலை சீலை உரிஞ்சு போட்டாள்..."

மூர்த்தி "பொத்" என்று நிலத்தில் இருந்தான். அவனிடம் சற்று முன்னர் இருந்த போதை, குமுறல் எல்லாம் எங்கோ ஓடி விட்டது.

"பொன்னி, பிள்ளைகளுக்கே சாப்பா டொண்டும் குடுக்கேல்லையே..."

பொன்னி சேலைத் தலைப்பால் தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

"அவை பள்ளிக்கூடத்திலை மத்தியானம் சாப்பிட்டவை தானே... ஒரு இறாத்தல் பாண் வாங்கி வைச்சிருக்கிறன். எல்லாருமாச் சாப்பிடுவம் வாங்கோ..."

பொன்னியை மூர்த்தி இடைமறித்தான்.

"அப்ப, மத்தியானம் நீ என்ன சாப்பிட்ட நீ..."

பொன்னி ஒன்றும் சொல்லாமல் கை விளக்கைக் கொளுத்திக் கொண்டு அடுப்படிப் பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

மூர்த்தியை யோசனை அரிக் கத் தொடங்கியது.

"இது எங்கே போய் முடியும்... சாதாரண கூலி வேலையில் பிள்ளைகளின் படிப்பு, சாப்பாட்டுக் கருமம் எல்லாம் எப்படி முடிக்கப் போகிறேன்..."

படலைப் பக்கமாக நாய் குரைப்பது கேட்கிறது.

"மூர்த்தியண்ணை... மூர்த்தியண்ணை..."

யாரோ படலையைத் திறந்து கொண்டு வருவது தெரிகிறது.

மூர்த்தி வெளியே வந்தான். பொன்னியும் எட்டிப் பார்த்தாள்.

"மூர்த்தியண்ணை, கனகரத்தினம் ஐயான்ரை தாய் சின்னாச்சிக் கிழவி செத்துப் போச்சுதாம்... கிழவி படுக்கையிலை கன காலம் கிடந்ததாலை படுக்கைப் புண்ணாம்... கன நேரம் வைச்சிருக்கேலாதாம்... நாளைக்கு நேரத்தோடையே எடுக்க வேணுமாம்... அது தான் கனகரத்தினம் ஐயா உன்னட்டை கொடுக்கச் சொல்லி ஆயிரம் ரூவாத் தந்து விட்டவர்... நேரத்தோடை விறகை வெட்டி அடுக்கட்டாம்... கொஞ்சம் ஒழுங்கா நிண்டு, அரையும் குறையுமா இல்லாமல் எரிச்சுப் போட்டா பாத்துப் பாராமல் இன்னும் காசு தருவர்..."

சின்னக்கிளியின் மகன் சொல்லி முடிக்க வில்லை. பொன்னி திடீரென்று வெளிப்பட்டாள்.

"தம்பி ஒரு கதை கேளுங்கோ... இவர் இனி மேல்..."

மூர்த்தி பொன்னியைச் சினந்து அவளைப் பேச வேண்டாமென்று கை காட்டினாள்.

உடனடியாகவே, சின்னக்கிளியின் மகனிட மிருந்து அந்த ஆயிரம் ரூபாத் தாளைக் கை நீட்டி வாங்கியவன் அவனிடம் கேட்டான் :-

"கனகரத்தினம் ஐயா வீட்டு வளவுக்குள்ளை நெஞ்சாக் கட்டைக்குப் பொருத்தமான பூவரசு ஏதும் நிக்ருதோ... இரவோடை இரவா தறிச்சுப் போட்டால் காலமைக்கு வேலை குறைவாயிருக்கும்..."

அவனின் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமலே மூர்த்தி கோடரியைத் தேடிப் போனான்.

நூல் அறிமுகத்திற்கு நூல்களை அனுப்புபவர்கள் இருபிரதிகளை அனுப்ப வேண்டும்

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

1. விஜிதா நகுநாதனின் “நிசேபந்தத்தில் வழியும் உயிர்த் துடிப்பு” கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழா 2012-03-10 அன்று யா/வடமராட்சி மத்திய மகளிர் கல்லூரி மண்டபத்தில் அதிபர் திருமதி பாலராணி ஸ்ரீதரன் தலைமையில் நடைபெற்றது. பிரதம விருந்தினராகத் திரு. இ. வரதீஸ்வரன் அவர்களும் சிறப்பு விருந்தினராகத் திருமதி வி. சுகுமாரன் அவர்களும் K. M. W. தியகாங்கரவும் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தனர். அறிமுகவுரையைத் திரு. த. அஜந்தகுமார் நிகழ்த்தினார். வெளியீட்டுரையை இ. வரதீஸ்வரனும், நயப்புரையைத் திரு. குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், திரு. இ. இராஜேஸ்கண்ணன் ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். ஏற்புரையை நூலாசிரியர் ர. விஜிதா நிகழ்த்தினார்.
2. யோ. கர்ணனின் “சேகுவேரா இருந்த வீடு” நூல் அறிமுக நிகழ்வும் கலந்துரையாடலும் யாழ்ப்பாண விருந்தினர் விடுதியில் 2012-03-16 அன்று எழுத்தாளர் குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்வில் தேவா, நிலாந்தன், கருணாகரன், குமாரவடிவேல் குருபரன், குலசிங்கம், துவாரகன் ஆகியோர் உரையாற்றினர்.
3. டி. அநாதரட்சகன் “நிமிர்வு” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா 2012-03-04 அன்று யா/ஸ்ரீலங்கா வித்தியாசாலையில் எழுத்தாளர் தெனியான் தலைமையில் நடைபெற்றது. வாழ்த்துரைகளைத் திரு. வே. சிவராஜலிங்கம், திரு. சி. கணேசன், திரு. க.சின்னராஜன் ஆகியோர் வழங்கினர். வெளியீட்டுரையைத் தாயகம் ஆசிரியர் க. தணிகாசலம் நிகழ்த்தினார். நயப்புரையைத் திரு. இ. இராஜேஸ்கண்ணன், திரு. சு. குணேஸ்வரன் ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். ஏற்புரையை நூலாசிரியர் நல்கினார்.
4. வே. ஐ. வரதராஜனின் “என் கடன்” கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா 2012-03-31 அன்று நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் திரு. செ. திருநாவுக்கரசு தலைமையில் நடைபெற்றது. வரவேற்புரையைச் சி. சிவதாசன் நல்கினார். வெளியீட்டுரையைக் கலாநிதி த. கலாமணி நிகழ்த்தினார். மதிப்பீட்டுரையைத் திரு. இ. இராஜேஸ்கண்ணன், திரு. சோ. பத்மநாதன் ஆகியோர் நல்கினர். ஏற்புரையை நூலாசிரியர் வே. ஐ. வரதராஜன் நிகழ்த்தினார்.

பேசும் இதயங்கள்

- 1) புதுமைப்பித்தனின் சபாவிமோசனம் கதையை மீண்டும் வாசிக்க வைத்த தங்களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள். இதே போன்று எம்மவரின் கதைகளையும் தேர்ந்தெடுத்து பிரசுரித்தால் நல்லதென நான் கருதுகின்றேன். மேலும் சபாவிமோசனத்தில் புதுமைப்பித்தனின் மொழிநடை, கதை நகர்த்தல் என்பன அவருக்கே உரியது. அதனை யாராலும் விஞ்சி சிட்டுமுடியாததாகவே என்னும் விளங்குகிறது. ஆனாலும் சீதையைத் தீக்குழிக்கவைத்த இராமனுக்கு எப்படி அகலிகைக்கு சபாவிமோசனம் அழிக்கத் தகுதியில்லையோ அதுபோன்ற ஒரு கருத்து புதுமைப்பித்தனின் மேல் எனக்கு எழுகிறது. மனிதர்களில் ஒரு பகுதியினரை மிக கேவலமாக மதிக்கும் பிற்போக்குவாதிகளுக்கு முண்டு கொடுக்கக்கூடியதாக அவரது சபாவிமோசனத்தில் ஒரு சிறுசொற் பிரயோகம் அப்படி என்னை எண்ண வைக்கிறது. உதயப் பொழுதில் கங்கையில் குளித்து விட்டு மண்பாரங்களைத் தொலைத்த மகிழ்வில் அகலிகை வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவ்வேளை சிலரிஷிபத்தினிகளும் அங்கு வருகின்றனர். அகலிகையைக் கண்டு அவர்கள் ஒதுங்கிக் கொள்கிறார்கள். எப்படி அந்த நிகழ்தவை ஆசிரியர் வாசகர்களுக்கு விளங்கவைக்கிறார் பாருங்கள் எதிரே மெட்டிச் சத்தம்கேட்கிறது ரிஷி பத்தினிகள் யாரோ! அவர்களும் நீராடத் தான் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டது போல ஓடிவிலகி, அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டு சென்றார்கள். இப்படியாக குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதி மக்களை கீழ்த்தரமாக எண்ணும் வகையில் அவரது சொற்பிரயோகம் அமைந்திருந்து எனது மனதில் ஒரு நெருடலை ஏற்படுத்துகிறது. இவ்வளவு ஒரு சிந்தனாவாதி இப்படி எழுதலாமா என ஏன் சிந்திக்கவில்லை. உதாரணத்துக்கு அந்த ஏதுமறியாத அந்த பாவப்பட்ட மக்களை இவருக்கு தென்பட்டார்கள்? தயவு செய்து இது பற்றிய எனது கருத்து தவறா? புதுமைப்பித்தன் கூறியிருப்பது மிகச் சரியா? பிழை கண்டுபிடிப்பதற்கான என்று முன்முயற்சியில்ல, இப்படியான பிழைகள் எமது எழுத்தாளர்களிடையே இனிமேலும் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்கான உந்துதலன்றி வேறல்ல.

ஷெல்லிநாசன்

நூல் அறிமுகம்

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

நூல் - இருட் தேர்
(கவிதைத்தொகுதி)
ஆசிரியர் - கெகிநாவ ஸ்ரோனா
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 200/-

நூலகம்

நூல் - எவது நிலம் எவது
(மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகள்)
ஆசிரியர் - கெகிநாவ ஸ்ரோனா
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 220/-

நூல் - பாண சஞ்சாரம்
ஆசிரியர் - கெகிநாவ ஸ்ரோனா
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 200/-

நூல் - ஏன் கடன்
(கவிதைத்தொகுதி)
ஆசிரியர் - வே.உ.ரெதராஜன்
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 200/-

நூல் - இருபாலைச் சேனாதிலாய முதலியார்
ஆக்கிய ஆக்கங்கள் சிலவற்றின் தொகுப்பு
ஆசிரியர் - யோகேஸ்வரி சீலப்பிரகாசம்
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 300/-

MUSLIM HOTEL

முஸ்லீம் ஹோட்டல்

யாழ் வீத,
நெல்லியாடி